

Kritikken av Israel tok ingen pause

- San Remo – Den sionistiske visjonen blir folkerett
- Den nye antisemittismens trussel mot Israel
- Hva er det NRK er mikrofonstativ for?
- Kirkenes Verdensråd tar feil når det gjelder Gaza

Bildet viser den jødiske landsbyen i Sjilo i Samaria hvor jødene bygde Tabernaklet fire århundrer før Tempelet i Jerusalem. Som det heter i Josvas bok 18-1: *“Hele menigheten av Israels barn samlet seg i Sjilo og satte opp Tabernaklet der. Landet omkring var nå underlagt dem.”* I 2017 ble synagogen Mishkan Sjilo som er en rekonstruksjon av Tabernaklet, innviet. Bildet er tatt av SMA under byggingen i 2005. I Stortinget uttalte Utenriksministeren nylig: *“Regjeringen anser de israelske bosetningene på okkupert område som folkerettsstridige og et hinder for en fremforhandlet tostatsløsning. Den norske holdningen ligger fast ...”* Det finnes ingen bestemmelse i folkeretten som er til hinder for at jøder kan bo i det landet hvor de har bodd i tre og et halvt årtusen. Det er norsk utenrikspolitikk som er etnisk diskriminerende og på kant med folkeretten. Den skampletten må rettes opp slik USA og andre land har gjort.

SMA-info

Fakta om Israel og antisemittisme

Utkommer fire ganger årlig

Abonnement: 500 NOK/år

Opplag: 10.000

Redaktør

Michal Rachel Suissa

I redaksjonen

Liv Strømme

Per Antonsen

Dato

Junir 2020 | Tammuz 5780

Utgiver

Senter mot antisemittisme (SMA)

Org.nr. 984 595 948

ISSN 1891-1544

Kontakt

Postboks 104, 0216, Oslo

Tel: (+47) 9229 3036

E-post: post@sma-norge.no

Web: www.sma-norge.no

Bankgiro: 6242.10.60644

Vipps: 84727

Forbehold: Innholdet i SMA-info representerer ikke nødvendigvis oppfatningen til SMA.

Redaksjonen er ikke ansvarlig for annonsene og deres innhold. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte manuskripter.

Med utgivelsen av SMA-info ønsker vi å gi leseren et tidsskrift som setter søkelyset på jødernes og Israels eksistensielle problemer og fellesskapet innenfor den jødisk-kristne kulturen i Norge, Israel og Midtøsten.

I denne sammenheng fokuserer vi spesielt på forekomsten av diskriminerende, delegitimerende, nedverdiggende, ekskluderende og undergravende uttalelser og atferd rettet mot jødene som mennesker, deres kultur, nasjon og land. I solidaritet med andre diskriminerte, forfulgte og undertrykte grupper og minoriteter i regionen, bringer vi også informasjon om deres situasjon.

SMA-info er et uavhengig medium for folkeopplysning som søker å bidra til å utvide og rette opp perspektivet i den politiske, sosiale og kulturelle debatten omkring disse tema, og virke som et korrigerende supplement til massemedienes ensidig negative fremstilling av Israel. I SMA-info finner du artikler som ingen andre norske medier publiserer.

“How beauteous mankind is!

O brave new world,

That has such people in’t”

Shakespeare (The Tempest)

Innhold

REDAKTØRENS MENING

Kritikken av Israel tok ingen pause	Michal R. Suissa	4
-------------------------------------	------------------	---

JØDEHATETS KILDER

San Remo – Den sionistiske visjonen blir folkerett	Cynthia Day Wallace	12
Hvordan kan man redde den offentlige debatt om Israel?	Dan Diker og Alan Baker	16
USAs fredsplan er en tilbakevending til Rabins doktrine	Dan Diker	29
Den nye antisemittismens trussel mot Israels nasjonale sikkerhet	Yossi Kuperwasser	37

ISRAELS KAMP FOR SINE RETTIGHETER

Den tynne linjen mellom legitim kritikk av Israel og antisemittisme	Alan Baker	45
Hva er det NRK er mikrofonstativ for?	Dag T. Elgvin	52
Om antisionisme, antisemittisme og legitim kritikk av Israel	Alan Dershowitz	58
Tidligere pandemier førte til voldsom antisemittisme	Ira Stoll	65
Den sovjetisk-palestinske løgnen	Judith Bergman	68

FREDSPROSESSEN

Den israelske enigheten om å annektere kan gjenåpne fredsprosessen	Greg Roman	75
Endelig en fredsplan som tar Resolusjon 242 alvorlig	Evelyn Gordon	78
Israelofobi og Oslo-prosessen som våpen	Pinhas Inbari	83

MINORITETENE OG MIDTØSTEN

Bedre forhold mellom Afrika og Israel	Dore Gold	86
Palestinere, Israel og koronavirus	Richard Kemp	92
Kirkenes Verdensråd tar feil når det gjelder Gaza	Dexster Van Zile	96
Vi vet hva Regjeringen vil i FN	Per Antonsen	99

Kritikken av Israel tok ingen pause

Michal Rachel Suissa

Det var enkelte som trodde at koronakrisen skulle gi trangen til å anklage den jødiske staten en pause. Men det skjedde ikke. Vi har tvert imot registrert en vedvarende, direkte og ganske ondartet oppblomstring av angrep på den jødiske staten de siste månedene. Det har nesten virket som om dette har vært brukt som en avledning fra de dårlige nyhetene som daglig har kommet fra mediene. Ingen samfunnskrise ser ut til å klare å dempe kritikken av det jødiske. Tvert imot holdes en eldgammel tradisjon høyt i hevd når det gjelder å insinuere en jødisk tilknytning til ulykker. I Dagbladet ofret man 8. juni til og med to helsider på en påstand om at rasistisk politivold i USA egentlig var importert fra Israel. Vi kjenner fenomenet igjen og ble ikke overrasket.

Kirken har skjerpet tonen

I ly av koronakrisen har man fra flere hold i Norge valgt å skjerpe kritikken av den jødiske staten. Vi trodde en gang at Verdenskirkerådet i Genève hadde satt en uslælig rekord i antisemittisk agitasjon da de i 2009, sammen med ansettelsen av nordmannen Olav Fykse Tveit som generalsekretær, også sluttet seg til det politiske smedeskriftet “Kairos Palestine” som påsto at *“det palestinske folk har stått overfor undertrykkelse, fordrivelse, lidelse og klar apartheid i mer enn seks tiår.”* Et slikt problem kunne, som man vil forstå, bare løses gjennom å avskaffe Israel.

Men dette var ikke en tilfeldig arbeidsulykke. I de ti årene Fykse Tveit ledet organisasjonen, ble de urimelige og usanne anklagene mot Israel skjerpet og fortsatte uavbrutt gjennom hele hans funksjonstid. Nedverdiggende påstander om jødernes nasjonalstat og sammenlikning med apartheid-regimet i Sør-Afrika har vært gjengangere sammen med støtten til den internasjonale boikottbevegelsen, BDS, som arbeider for å avskaffe den jødiske staten Israel.

Nylig ble denne mannen valgt som leder for det norske bispekollegiet. Det gikk ikke mange dagene etter innsettelsen før mediene kunne rapportere om nye utfall mot Israel, – denne gangen med støtte fra et samlet bispekollegium. Nå hører ikke det forumet blant de mest innflytelsesrike politiske myndighetene her i landet, men de målbærer et budskap som formidles til mange mennesker som knapt har andre kilder til informasjon om Israel og

**“I Dagbladet ofret man 8. juni til og med to
helsider på en påstand om at rasistisk politivold i
USA egentlig var importert fra Israel. Vi kjenner
fenomenet igjen og ble ikke overrasket.”**

konfliktene i Midtøsten enn de sterkt ensrettede og statsstøttede mediene som i det store og hele mener det samme som bispene. De bidrar derfor til å så politiske vrangforestillinger og opprettholde antisemittiske holdninger i det norske folk.

Den nye biskopen lot ikke anledningen gå fra seg. *“Det første sjefen for norske biskoper gjorde da han fikk jobben, var å kritisere Israel for annekteringen av palestinsk land . De norske biskopene frykter at statsminister Benjamin Netanyahu ødelegger muligheten for fred,”* leser vi i Aftenposten. *“Annektering betyr at Israel erklærer palestinernes land som sitt eget,”* heter det. Men når ble landet “palestinernes”? I april 1920 ble landet med henvisning til historiske rettigheter av det internasjonale samfunn erklært som udiskutabelt jødisk.

Freden i San Remo er folkerett

Markeringen av 100-års-minnet for fredsforhandlingene i San Remo, var ingen mediebegivenhet i Norge. Under denne konferansen oppnådde det jødiske folk i likhet med de arabiske, internasjonal anerkjennelse for sin historiske rett til det hjemlandet de var fratatt av fremmede okkupanter. Hvis man mener at rettsoppgjøret etter Den første verdenskrig var et viktig folkerettslig, historisk og humanitært fremskritt, hvorfor mener man det for alle andre nasjoner unntatt for den jødiske? Hva er årsaken til at mennesker i fremtredende stillinger i samfunnet anser seg beredt til å fornekte jødene retten til noe som de mener alle andre bør ha?

De arabiske folkegruppene i regionen ble tildelt en rekke andre landområder i nabolaget som før krigen i lang tid hadde vært okkupert og skjendet av det tyrkiske imperiet, så som Jordan, Syria, Irak og Libanon. Det folkerettslige grunnlaget for alle disse tildelingene er identisk likt og skjedde samtidig og av samme grunn, nemlig for å gi de lokale folkegruppene i de tyrkisk-okkuperte områdene i Midtøsten, inkludert de fordrevne jødene, tilbake sin selvbestemmelsesrett i sine historiske hjemland. I dag er folkenes selvbestemmelsesrett en vel innarbeidet del av alminnelig folkerett. Hvorfor opplever vi at det likevel gjøres unntak for det jødiske folk?

Hvorfor har oppgjøret med rasismen unntak for rasisme rettet mot jøder?

Vi bør få svar på hva er det med frigjøringen av jødenes historiske fedreland de norske biskopene ikke fullt ut kan akseptere? Det skulle vel ikke være det forhold at de er jøder og derfor tradisjonelt mislikes av sine arabiske naboer? Dessuten er det vel strengt tatt ingen som er mer “palestinere” enn jødene som bodde i det landet i tusentalls år før de europeiske legionene fordrev dem ut i diaspora, omdøpte jødelandet til Palestina og lot arabiske innvandrere innta det? Var den okkupasjonen akseptabel og moralsk forsvarbar?

Det står strid om eierskapet til landet. Den arabiske folkegruppen som bor der vil helst ha det for seg selv og får betydelig støtte for det synet fra islamske stater, inkludert Iran hvor landets øverste leder nylig gjentok at den jødiske staten vil snart bli utslettet med iranske våpen. I denne situasjonen er det at norske myndigheter med støtte fra bispekollegiet går inn for å begrense Israels selvforsvarsevne ved å ville ta fra landet den lille topografiske sikkerhetsfordelen landet har, og legge den smale kyststripen åpen for iransk og annen aggresjon.

Den offisielle norske Midtøsten-politikken later til å bygge på en tvangstanke om at jo svakere og mer sårbar staten Israel er i forhold til sine truende og aggressive naboer, desto større vil sjansene for fred være i Midtøsten. Men dette er et politisk selvbedrag som det er vanskelig å tenke seg at selv bispekollegiet tror på. Den fredsplanen USAs president Trump har foreslått, er på tross av sine innrømmelser og svakheter det første forslaget som hittil er fremlagt om en mulig tostatsløsning som vil gi Israel muligheten til effektivt selvforsvar mot de mange truslene landet står overfor fra sitt nabolag, og som derfor oppfyller kravet i Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 om at det må forhandles om *sikre grenser*. Men det er ingenting i folkeretten som krever en tostatsløsning. Derimot kan kravet om sikre grenser i dag anses som et akseptert prinsipp i internasjonal sedvanerett.

Oslo-avtalene og andre initiativ til Palestina-arabisk selvbestemmelse imøtekommer ikke kravene i Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 som slår fast at Israel og andre stater i regionen har rett til å leve innenfor sikre og anerkjente grenser. Grensetraktaten mellom Israel og Jordan oppfyller de kravene, og Israel har ingen plikt etter folkeretten til å si denne retten fra seg for å innfri retten til selvbestemmelse for den arabiske befolkningen i området. Oslo-avtalene som gir araberne et begrenset lokalt selvstyre oppfyller dessuten

“I denne situasjonen er det at norske myndigheter med støtte fra bispekollegiet går inn for å begrense Israels selvforsvarsevne ved å ville ta fra landet den lille topografiske sikkerhetsfordelen landet har, og legge den smale kyststripen åpen for iransk og annen aggresjon.”

fullt ut Israels forpliktelse etter folkeretten til å gi dem selvstyre. Dette er et israelsk indre anliggende som “det internasjonale samfunn” ikke har rett til å blande seg inn i.

Frivillige organisasjoner holdet jødehatet ved like

Man skulle tro at folk i disse tider hadde annet å tenke på enn oppkonstruert kritikk av den jødiske staten. Men i ly av pandemien har antisemittismen i verden blomstret opp. Også i Norge har misnøyen med Israel vært et gjennomgående tema i denne perioden. LO fant det påkrevd 1. mai å oppfordre sine medlemmer til å boikotte Israel som ledd i bestrebelsen på å anerkjenne “Palestina”.

Parolen denne gangen gjaldt boikott av alt som har med Israel å gjøre, og ikke bare de få varene som måtte være produsert i Judea og Samaria, og som likevel ikke er å finne i norske butikker. LO og Arbeiderbevegelsen har tatt skrittet fullt ut og skjerper kampen. Det skjer også i agitasjonen fra frontorganisasjonen Norsk Folkehjelp, NF, som reagerer mot at israelske myndigheter hevder at organisasjonen støtter boikott av Israel. *“Det er ikke Norsk Folkehjelps politikk å gå inn for boikott av en nasjon. Norsk Folkehjelp jobber for at folkeretten og menneskerettighetene skal respekteres,”* sier NFs ledelse, og presiserer at *“Norsk Folkehjelp følger samme linje som EU når det gjelder folkeretten og okkupasjonen av Palestina.”*

Men hva er det EU gjør i denne sammenheng? Nylig kunne israelske myndigheter avsløre at EU omgår sin egen politikk om ikke å støtte terrororganisasjoner, ved å formidle støtten til enkeltmedlemmer av terrororganisasjoner under påskudd av at disse terroristene ikke står på listen over forbudte organisasjoner. Det er for lengst dokumentert at nettopp Arbeiderbevegelsens humanitære organisasjon, Norsk Folkehjelp, er blant de organisasjoner som med finansiell støtte fra EU fremmer boikott av Israel, slik parolene til deres norske sponsorer sier de skal. At Norsk Folkehjelp også støtter organisasjoner med tilknytning til terror, er og for lengst fastslått. Det er på tide at disse forholdene bringes opp i dagens lys.

Men LO og Norsk Folkehjelp er ikke alene i arbeidet med å undergrave den jødiske statens omdømme, legitimitet og sikkerhet. Også Flyktninghjelpen med sine tette bånd til norsk arbeiderbevegelse er geskjeftig. Nylig kunne vi lese i en rapport fra organisasjonen at *“... nye israelske ødeleggelser av hus og vann- og sanitære fasiliteter i de okkuperte områdene på Vestbredden bryter folkeretten og undergraver det internasjonale samarbeidet mot korona.”* I klassisk propagandastil ber organisasjonens leder, Jan Egeland, *“... israelske myndigheter øyeblikkelig stanse ulovlige ødeleggelser og beslag av eiendommer og nødhjelpsvarer på Vestbredden. Dette er ikke tiden for å undergrave den globale innsatsen for å hindre spredningen av koronaviruset.”* Men er det sant det han påstår? Nei.

Å anklage israelske myndigheter for på demonisk vis å ville ødelegge livsgrunnlag og infrastruktur for de palestina-arabiske innbyggerne i den hensikt å svekke deres samfunn under en epidemi, er helt i tråd med slike beskyldninger som gjennom århundrer har vært rettet mot jødene. De ble jo i sin tid beskyldt for endog å stå bak Svartedauden. Generalsekretær Jan Egeland vet dette, men det hindrer ham ikke i å utnytte situasjonen og gjenta anklagen.

I den virkelige verden pågår det et omfattende samarbeid mellom israelske og palestina-arabiske myndigheter om å begrense smittespredningen i de selvstyrte områdene. Dette skjer på tross av anklagene som reises mot Israel. En lang rekke internasjonale frivillige organisasjoner som nyter godt av vestlige bistandsmidler, har i likhet med de norske i denne perioden markert seg med falske anklager om at Israel utnytter pandemien til skade for de arabiske innbyggerne i landet.

Realiteten er at det er disse organisasjonene selv som utnytter den bekymringen som pandemien har skapt, sammen med sine egne anti-israelske holdninger, til å mane frem den latente antisemittismen som finnes i vestlige samfunn. Det er absurd å hevde at Israel utnytter pandemien til å svekke det palestina-arabiske samfunnet i de selvstyrte områdene. Faktum er at det pågår et omfattende samarbeid for å bistå de palestina-arabiske helsemyndighetene med å bekjempe epidemien hvor Israel stiller opp med nødvendig medisinsk og annet utstyr. Israel har greid å slå ned spredningen og har ingen interesse av oppblomstring av smitte blant araberne.

“Faktum er at det pågår et omfattende samarbeid for å bistå de palestina-arabiske helsemyndighetene med å bekjempe epidemien hvor Israel stiller opp med nødvendig medisinsk og annet utstyr.”

Norske myndigheter er fremdeles på villspor

Stortinget behandlet denne våren et forslag fra Sosialistisk Venstreparti med støtte fra Arbeiderpartiet om å innføre *“merking av varer som kommer fra områder okkupert av Israel.”* Forslaget er begrunnet bl.a. i en uttalelse fra EU-domstolen om at *“matvarer som er produsert i okkuperte områder på Vestbredden, inkludert Øst-Jerusalem og Golanhøydene, tydelig må merkes.”*

Representantene begrunner sitt forslag bl.a. med at Israelsiden Seksdagerskrigen i 1967 *“... har okkupert Vestbredden (inkludert Øst-Jerusalem) og Gazastripen og bygget bosettinger for egne borgere på okkupert palestinsk område. Bosettingene er folkerettsstridige,”* ble det påstått. Utenriksminister Ine M. Eriksen Søreide uttalte i desember 2018 følgende: *“Regjeringen er tydelig overfor Israel om at de israelske bosettingene på okkupert område er folkerettsstridige og utgjør et hinder for fred. Dette synet er forankret i en rekke resolusjoner fra FNs sikkerhetsråd, deriblant resolusjon 465 og 471, og vurderinger fra den internasjonale domstolen i Haag.”*

Hverken forslagsstillerne eller utenriksministerens fremstilling av Israels nærvær *“på okkupert palestinsk område”* har dekning i folkeretten eller i historiske fakta. Ikke-bindende resolusjoner og andre politiske meningsyttringer fra FN-organer kan ikke benyttes som grunnlag for å hevde at territorier beliggende innenfor Israels internasjonalt anerkjente statsgrenser er *“okkupert palestinsk område.”* *De områdene det siktes til har aldri noen gang vært “palestinske.”*

Det utspant seg en selsom debatt om denne saken i Stortinget, hvor påstander om *“ulovlig israelsk okkupasjon,” “israelske brudd på folkeretten og menneskerettigheter,” “ulovlige israelske bosettinger,”* osv. ble fremsatt som selvfølgeligheter som ikke trenger bevisførsel eller annen begrunnelse. Vi merket oss at i den lange debattens løp var det bare representantene fra Kristelig folkeparti og Fremskrittspartiet som unnlot å fremsette slike fiendtlige og usanne påstander om Israel.

Med forskjellig politisk begrunnelse forkastet imidlertid Stortingets flertall forslaget fra SV og AP om særskilt merking av israelske varer. De husket kanskje at det engang i tiden begynte med boikott av varer, fortsatte med merking av butikker før det endte med merking og til sist fjerning av innehaverne.

Mediene formidler usannheter som bidrar til å opprettholde antisemittiske holdninger

Den israelske debatten om mulig sikkerhetsbegrunnet annektering av deler av Judea og Samaria har vakt reaksjoner også blant skribenter i norske medier. Vi er imidlertid ikke blitt overbevist om at de norske debattantene har fått med seg hverken hva annekasjon innebærer eller hva folkeretten sier om dette.

Israels annektering av territoriet vest for den traktatfestede statsgrensen mot Jordan bør baseres på prinsippet i alminnelig folkerett om at en stat som oppnår uavhengighet etter et mandat- eller kolonistyre, skal ha de samme grenser som territoriet hadde på dagen for uavhengigheten. Det prinsippet kalles *uti possidetis juris*, og gjelder hele territoriet til det britiske Mandatet for Palestina. Rettighetene det ga Israel er fremdeles gjeldende folkerett.

Det Jordan og Israel gjorde i 1994 var å avtale hvor den permanente, sikre og anerkjente internasjonale grensen mellom Israel og Jordan går, nemlig *langs Palestina-mandatets østgrense*, jfr. Traktatens Artikkel 3(1). At Israel i dag erklærer at man fullt ut vil utøve suverenitet over israelsk territorium i dette grenseområdet, baseres bl.a. på det faktum at det etter grensetraktatens ordlyd ligger på israelsk side av *“den permanente, sikre og anerkjente internasjonale grensen mellom Israel og Jordan.”* Israels utøvelse av suverenitet og anvendelse av sine egne lover på sin egen side av landets internasjonalt anerkjente grense er like selvfølgelig for Israel som det er for Norge. Etter folkeretten finnes det ingen annen stat som alternativt kunne ha slike rettigheter i området.

Den avtalen som skulle lede frem til en endelig fredsavtale med den Palestina-arabiske folkegruppen, hvor også det selvstyrte områdes ytre grenser sammen med mange andre bilaterale forhold skulle være fastlagt gjennom forhandlinger, er kjent som den midlertidige Oslo 2-avtalen. Der er hele dagsorden for resten av forhandlingene om selvstyret avtalt mellom Israel og de palestinske selvstyremyndighetene. Ikke noe sted i dette omfattende avtaleverket har man *forhåndsbestemt* hva som skal bli utkommet av forhandlingene hverken når det for eksempel gjelder suverenitetsutøvelse, grenser eller jødiske bosettinger,

men partene har avtalt at størsteparten av territoriet fortsatt ligger under israelsk lov og forvaltning inntil noe annet er avtalt gjennom forhandlinger. Det er her opp til Israel å avgjøre på hvilket rettsgrunnlag deres forvaltning av området skal skje. Å tilsidesette Oslo-avtalene er ikke i pakt med folkeretten.

Ikke noe sted har de to partene avtalt noe om en “tostatsløsning.” Tostatsløsningen var et innspill som kom utenfra og som var med på å bringe fredsforhandlingene av sporet. Hverken Oslo-avtalene eller folkeretten krever en tostatsløsning. Selvbestemmelsesretten er ivaretatt gjennom Oslo-avtalene som begge partene med norsk støtte har sluttet seg til.

Vi ser dessverre at det historiske minnet om den fredsprosessen som skulle sikre den Palestina-arabiske folkegruppen på Vestbredden selvbestemmelsesrett, er sterkt svekket til fordel for en politikk som vil undergrave Israels åpenbare sikkerhetsbehov, og som underslår Israels historiske og juridiske rettigheter, sakskompleksets historie, kontekst og folkerettslige utgangspunkt. Israel har ingen plikt til å svekke sin egen rettslige stilling og militære sikkerhet i et nabolag som er preget av oppløsning, terror og trusler om krig.

Israel har heller ingen plikt til å gi avkall på den sikkerhet og de rettigheter landets freds- og grenseavtaler med naboland som Jordan har skapt. Folkeretten krever ikke noe slikt og de Palestina-arabiske organisasjonene har ingen rett til å kreve det. Den fredsplanen USA har foreslått for området vil kunne ivareta Israels legitime sikkerhetsbehov og muliggjør at det lokale selvstyret som Palestina-araberne allerede har fått eventuelt kan oppgraderes til en statsdannelse. En slik prosess vil være krevende, men det vil ikke bidra til fred i området å underslå de mange utfordringene den jødiske staten Israel har et legitimt behov for å ta hensyn til. Det er uansett opp til Israels egne demokratisk valgte myndigheter å avgjøre i hvilken form de er rede til å virkeliggjøre de palestinske arabernes rett til selvbestemmelse.

www.israelsvenner.no

>

Dr. Cynthia Day Wallace er en amerikansk konsulent innen økonomi og folkerett. Hun har doktorgrad i folkerett fra Cambridge University i England. Hun har blant annet tjenestegjort som seniorrådgiver for FNs Økonomiske kommisjon for Europa, ECE.

San Remo – Den sionistiske visjonen blir folkerett

Cynthia Day Wallac

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Det er mange som tror at staten Israel ble skapt av FN-resolusjon 181 i 1947 (FNs Delingsplan). Sannheten er at det jødiske folks og Israels rettigheter som nasjon fant sitt grunnlag solid plantet i folkeretten lenge før FN oppsto. Israels folkerettslige grunnlag daterer seg tilbake til vedtak som ble fattet av de ledende allierte stormaktene etter Den første verdenskrig. Det skjedde under et møte i Villa Devachan i San Remo i Italia mellom 18. og 26. april 1920 som en oppfølging av Fredskonferansen i Paris i 1919.

Det var på dette sted og tidspunkt det *historiske* kravet om et “jødisk nasjonalhjem,” slik det kom til uttrykk i lord Balfours erklæring, fikk sin “*essensielt rettslige karakter.*” Forvandlingen av et britisk politisk dokument til et internasjonalt rettslig instrument, ble påskyndet ved at det ble fremsatt av Verdens sionistiske råd under forhandlingene i Paris.

Fordi oppløsningen av Det osmanske imperiet var et altfor komplisert spørsmål til å kunne behandles under selve Paris-konferansen, ble det arrangert et oppfølgingsmøte under fredskonferansen hvor de ledende allierte stormaktene (Storbritannia, Frankrike, Italia og Japan, sammen med USA som observatør) møttes i San Remo. Et av de primære målene til de fire medlemmene av Det øverste råd – som hadde disposisjonsrett til de territoriene som hadde utgjort Det tyrkisk-osmanske imperiet – var å behandle de kravene omkring disse territoriene som var fremsatt i Paris fra flere parter, og etter forhandlinger å fatte vedtak om den rettslige anerkjennelsen av hvert av kravene.

Konferansen i San Remo resulterte i en kodifisering av Balfour-erklæringen i to bindende folkerettslige dokumenter, San Remo-resolusjonen av 24. april 1920 og Mandatet for Palestina som den 24. juli 1922 ble enstemmig vedtatt av Folkeforbundets Råd, hvis 51 medlemstater representerte det internasjonale samfunn av nasjoner på den tiden. Mandatet gikk i virkeligheten lenger enn Balfour-erklæringen av 1917 ved at man vedtok å *gjenopprette* det jødiske nasjonalhjemmet.

Mandatsystemet ble skapt gjennom Artikkel 22 i pakten til det nylig opprettede Folkeforbundet. Systemet var utviklet under fredsprosessen for å ta seg av slike territorier som var frigjort under krigen. I San Remo ble Mandatet for Palestina betrodd Storbritannia som *“et for sivilisasjonen hellig vergemål,”* og formuleringene fra Balfour-erklæringen ble bevart både i San Remo-resolusjonen og i Folkeforbundets mandat. Disse dokumentene står på egne ben som rettsgyldige internasjonale instrumenter med full traktatrettslig kraft.

Folkeforbundet viste seg stort sett å være ineffektivt, og da det ble oppløst i 1946 ble bestemmelsene under alle Folkeforbundets mandater eksplisitt vernet av Artikkel 80 i pakten til nyopprettede Forente Nasjoner, FN. Derfor var det at FNs Hovedforsamling i 1947 vedtok Resolusjon 181 som

anbefalte en avvikling av det britiske mandatet og i stedet foreslo at det ble erstattet av en jødisk og en arabisk stat. Dette forslaget ville blant annet ha utskilt Jerusalem som et separat område med et “spesielt internasjonalt regime” under FNs administrasjon, – et såkalt *corpus separatum*.

Ikke desto mindre, fordi Resolusjon 181 representerte det første offisielle forslaget om en jødisk stat, ble resolusjonen akseptert av den sionistiske bevegelsen. Araberne gjorde ikke det, idet de heller ville ha hele territoriet og svarte nesten umiddelbart med et væpnet angrep på den jødiske befolkningen, noe som la resolusjonen død. Å skille ut Jerusalem fra den foreslåtte jødiske staten ville ha vært et brudd på vilkårene i mandatet, og derfor et brudd på folkeretten.

I henhold til den endelige versjonen av Mandatet for Palestina var det *bare* territoriet *vest* for Jordanelven som ble avsatt til et jødisk nasjonalhjem. Dette ble bekreftet av Churchill umiddelbart etter det britiske Kolonidepartementets Midtøsten-konferanse i Kairo i 1921 hvor det ble fattet et ensidig vedtak om å “dele Palestina” langs Jordanelven. Dette skjedde på tross av det sionistiske kravet under Paris-forhandlingene som klart og utvetydig inkluderte den delen av Landet Israel som lå på østsiden av Jordanelven og som historisk var bosatt av israelske stammer, slik den allmenne forståelsen var i San Remo.

Etter det mislykkede forsøket med Resolusjon 181, annonserte Storbritannias regjering i FN at den ville avslutte sin rolle som mandatmakt, og forlot territoriet i tråd med dette den 14. mai 1948. Den samme dagen erklærte David Ben-Gurion at staten Israel ville være opprettet fra midnatt.

Dagen etter angrep hærstyrkene til fem arabiske naboland den nye jødiske staten. Araberne led nederlag selv om Jordan ulovlig okkuperte og senere annekterte Judea og Samaria. De landskapene ble omdøpt til “Vestbredden” (som inkluderte den østlige delen av Jerusalem og den historiske “Gamlebyen”). Dette ble gjort for å skape en forestilling om sammenheng med Jordanelvens østlige bredd.

Annekteringen ble aldri anerkjent av andre stater enn Storbritannia, Irak og Pakistan, – selv ikke av Den arabiske liga. Det gikk likevel nesten tyve år før Israel vant full kontroll over det territoriet staten hadde lovlig rett til etter Mandatet. Det skjedde i selvforsvar i en krig (“Seksdagerskrigen”) som de arabiske nabostatene igjen førte mot landet. Israel overlevde på ny etter en rask og avgjørende seier. Dette gjorde det endelig mulig å utøve suverenitet

“Konferansen i San Remo resulterte i en kodifisering av Balfour-erklæringen i to bindende folkerettslige dokumenter, San Remo-resolusjonen av 24. april 1920 og Mandatet for Palestina som den 24. juli 1922 ble enstemmig vedtatt av Folkeforbundets Råd, hvis 51 medlemstater representerte det internasjonale samfunn av nasjoner på den tiden. ”

over de delene av det jødiske nasjonalhjemmet som Israel var fratatt under den ulovlige aggresjonskrigen i 1948-49.

Det primære grunnlaget i folkeretten for det jødiske folks “rettslige” krav basert på “historiske rettigheter” eller “historisk eiendomsrett” i Palestina, er fortsatt *Folkeforbundets pakt* av 28. april 1919 (Artikkel 22), *San Remo-resolusjonen* av 24. april 1920 og *Mandatet for Palestina* av 24. juli 1922. Og selv om et av Mandatets hovedmål ble oppfylt i mai 1948, nemlig den endelige “*gjenopprettelsen*” av det jødiske nasjonalhjemmet som en selvstyrt politisk enhet – dvs. en suveren stat, – er Mandatets relevante bestemmelser fremdeles gyldige og bindende.

Kilde: www.thinc.info/san-remo-the-zionist-vision-becomes-international-law/

Dan Diker som er medarbeider ved Jerusalem Center for Public Affairs, er direktør for prosjektet om BDS, politisk krigføring. Som tidligere generalsekretær ved the World Jewish Congress, er han også forskningsmedarbeider ved the International Institute for Counter Terrorism i Herzliya.

Ambassadør Alan Baker er jurist og tidligere israelsk ambassadør til Canada og juridisk rådgiver for Israels Utenriksdepartement. Han er direktør for the International Law Program, the Global Law Forum og medarbeider ved the Jerusalem Center for Public Affairs. Han deltok i utarbeidelsen av og forhandlingene om Oslo-avtalene samt fredsavtalene med Egypt, Jordan og Libanon.

Hvordan kan man redde den offentlige debatt om Israel?

Dan Diker og Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

I boken “Israelophobia and the West” som nylig er utgitt av *The Jerusalem Center for Public Affairs*, er begrepet “Israelofobi” definert og analysert som et fenomen som er skapt av, som samstemmer med og som skaper antisemittisme og antisionisme. Som professor Alan Dershowitz bemerker (se egen artikkel) “... konsentrerer den aktuelle debatten seg omkring demonisering av Israel, ikke på grunn av hva Israel gjør, men på grunn av hva Israel er, – nemlig en suveren jødisk stat.”

Det finnes imidlertid også andre prominente stemmer i debatten om Israel. De påstår at kritikk av Israel og fordømmelse av landets politikk ikke nødvendigvis utgjør antisemittisme, diskriminering eller hatefulle utsagn, men snarere representerer legitim politisk kritikk. Disse vestlige kritikerne har også hevdet at enkelte eksperter på antisemittisme og folk som støtter Israel gjør anklager om antisemittisme til et “våpen” for å delegitimere kritikk av Israels politikk, især når det gjelder den palestinsk-israelske konflikten.[1]

Ironisk nok rettes det regelmessig kritikk mot Israel fra noen av de mest

Statsminister Benjamin Netanyahu taler til FN's Hovedforsamling i New York i 2001. Foto Avi Ohayon/IGPO

uttalte motstanderne av israelsk politikk, som professorene Norman Finkelstein, Noam Chomsky, Marc Lamont Hill, Noura Erekat og Saree Makdisi.[2] Mye av kritikken deres faller utvilsomt inn under den bredt aksepterte arbeidsdefinisjonen på antisemittisme fra The International Holocaust Remembrance Alliance, IHRA,[3] så vel som det amerikanske Utenriksdepartementets arbeidsdefinisjon og den såkalte "3D"-testen på antisemittisme rettet mot individuelle jøder og den jødiske staten som Natan Sharansky har utarbeidet.[4]

Der hvor kritikere av Israel ha kommet til kort er i fraværet av å legge frem et sett av konkrete prinsipper som definerer karakteren til det de insisterer er "legitim kritikk," og ikke bare Israelofobi eller antisemittisme.[5] Denne utfordringen fremstår enkel og grei for konstruktive kritikere med intellektuell integritet. Legitim politisk kritikk bør inkludere en fremstilling av fakta som er fri for politisk overdrivelse og uttrykt i en balansert og velresonnert, historisk, juridisk, sikkerhetsmessig og diplomatisk kontekst.[5] Disse forutsetningene

burde mer rettvist ligge til grunn for sivilisert debatt og viktig, legitim politisk kritikk av enhver nasjonalstat, inkludert Israel.

Denne artikkelen setter seg fore å gjøre det. Den forsøker ikke å engasjere seg i polemikk for “denne” eller “hin” politikk. Den foreslår heller et sett med underliggende prinsipper som kan veilede overveielser og sette ramme for politisk kritikk generelt. Disse retningslinjene inkluderer avpolitisert analyse av fakta, kontekst og anerkjennelse av Israels rettslige, historiske, sikkerhetsmessige og diplomatiske krav som forankrer politisk debatt og kritikk på fire sensitive tema: Bosettinger, okkupasjon, sikkerhetsbarrieren på Vestbredden og grenser. Disse temaene har vært blant de mest politiserte, forvrengte og feilkarakteriserte i den mange tiår lange historien til den palestinsk-israelske konflikten.

Debatten om bosettinger

Spørsmålet om israelske “bosettinger” har vært drøftet og debattert uten kontekst og anerkjennelse av eller tilslutning til Israels rettigheter og krav. Det er faktisk viktig og rimelig å anerkjenne at Israel har historiske, sikkerhetsmessige og rettslig baserte krav som omfatter landet i Judea og Samaria og som utgjør grunnlaget for Israels rett til å opprette jødiske bosettinger.[6] Israels historiske og moderne tiders rettslige krav fortjener å bli rettferdig tatt i betraktning og ikke uten videre avvist simpelt hen fordi ordet “bosettinger” er blitt offer for en misforstått og villedende fortolkning som noe “ulovlig” eller noe som mangler legitimitet.

Kritikere behøver ikke nødvendigvis være enige i Israels materielle krav, og de har rett til og oppmuntres til å argumentere mot dem. Når det gjelder bosettinger trenger imidlertid både kritikere og de som støtter politikken å kunne forstå de juridiske argumentene som reises mot bosettinger, slik de for eksempel forekommer i et memorandum som ble utarbeidet for president Carters administrasjon av en daværende juridisk rådgiver for det amerikanske Utenriksdepartement, Herbert Hansell.[7]

Samtidig må både kritikere og de som støtter Israels juridiske argumenter for å opprette jødiske lokalsamfunn, gjøre seg kjent med Israels juridiske tilbakevisning av Hansells memorandum.[8] Dessuten sluttet USA seg i 2020 til Israels juridiske resonnement og prinsipielle stillingtagen vedrørende lovligheten av jødiske bosettinger. USAs utenriksminister Mike Pompeos motargument og juridiske tilbakevisning av Hansells uttalelse fra 1978 må

Statsminister Benjamin Netanyahu taler til FNs Hovedforsamling i New York i 2001. Foto Avi Ohayon/IGPO

også rettvis og objektivt tas i betraktning som en del av den offentlige debatt om bosettingsspørsmålet.

Kontekst og sammenlikninger med andre bosettinger i andre omstridte områder må også tas i betraktning. Tyrkerne har opprettet bosettinger på det okkuperte Nord-Kypros, marokkanerne har gjort det i det okkuperte Vest-Sahara og russerne på den okkuperte Krim-halvøya.

Hverken regjeringer, internasjonale medier eller internasjonale menneskerettsorganisasjoner har påtalt de situasjonene ved å stemple Tyrkia, Marokko eller Russland som apartheidstater, krigsforbrytere eller folkemord-land. Disse landenes rettigheter og spørsmålet om hvorvidt slik bosettingsaktivitet er berettiget, har ikke uten videre blitt avvist, – om de i det hele tatt har vært nevnt.

Kort sagt krever rettvis behandling av slike spørsmål at man unngår å forhåndsavvise Israels juridiske, sikkerhetsmessige og historiske krav på

bosetting, utelukkende på grunn av den negative internasjonale oppfatningen som har blitt tillagt ordet “bosetting.” Spørsmålet må behandles substansielt og objektivt etter hvorvidt det fortjener kritikk eller ikke, eller hvorvidt det er akseptabelt eller ikke.

Det er legitimt å være enig i Hansells fortolkning om at bygging av bosettinger er i strid med kravene i Den fjerde Genève-konvensjon av 1949, og at det ikke møter de humanitære kriteriene fra internasjonal humanitærrett.

Ethvert slikt standpunkt bør ta i betraktning at Israel og de juridiske rådgiverne i USAs Utenriksdepartement under Trump-administrasjonen hevder at Hansells oppfatning er feilaktig og at den feiltolker Den fjerde Genève-konvensjon. Den var ment å skulle forhindre slike hendelser som nazi-regimets massedeportasjoner og tvangsforflytninger av befolkninger inn i okkuperte områder under deres kontroll, slik det forekom i Europa. Det er ikke det Israel gjør.

Derfor er den juridiske kritikken irrelevant dersom den er basert på en feilaktig anvendelse av Den fjerde Genève-konvensjon av 1949.

Debatten om okkupasjon

Dette er et forhold som fortsatt lider under den mest politiserte og forvrengte feilskildring av den palestinsk-israelske konfliktens sentrale stridsspørsmål. Den opprinnelige teksten til Den palestinske frigjøringsorganisasjonen PLOs vedtekter fra 1964 fremstiller Israels eksistens innenfor våpenhvilelinjene av 1949 som “ulovlig.”[9] Dette var hele tre år før Israel ble tvunget til å gå inn på Vestbredden for å forsvare sine innbyggere mot jordansk artilleribeskytning og snikskytterangrep mot jødiske nabolag i Jerusalem.

Etter den tid har den palestinske lederen Yasser Arafat og hans etterfølger Mahmoud Abbas gjort begrepet “okkupasjon” til et våpen. De har også omdannet det til et ikke-eksisterende begrep, “ulovlig okkupasjon,” som enkelte regjeringer, internasjonale organisasjoner, diplomater, medier og menneskerettsaktivister blindt har tatt i bruk, og derved omgjort Israel til en illegal apartheid-enhet og en krigsforbryter.[10]

Denne forvrengningen har endog utviklet seg til begrepet “okkupert palestinsk territorium,” “OPT,” til tross for det faktum at det aldri har eksistert et suverent palestinsk område. Bortsett fra tallrike politisk genererte og ikke-bindende FN-resolusjoner har det aldri eksistert et rettslig bindende

Sikkerhetsbarrieren som skiller den arabiske landsbyen Abu Dis fra Jerusalem. Foto: Moshe Milner

internasjonalt dokument som fastslår at territoriene er palestinske. Men “OPT” er ikke desto mindre blitt *lingua franca* innenfor det internasjonale samfunn.

Å forstå begrepet “okkupasjon” krever en avpolitisert oppfatning av fakta og deres internasjonalt rettslige kontekst. Folkeretten anser okkupasjon for å være en legal situasjon som faller inn under folkerettens bestemmelser om væpnet konflikt. Det er et juridisk kontekstuel begrep. Det refererer til en midlertidig krigssituasjon hvor en suveren statsmakt under en væpnet konflikt okkuperer territoriet til en annen suveren statsmakt i påvente av en omforent avtalt løsning på konflikten mellom partene. Okkuperende stater har både forpliktelser og rettigheter i henhold til internasjonal humanitærrett. [11]

For Israels vedkommende var det aldri tale om “okkupasjon.” Kritikere kan ikke bare overse Israels ofte gjentatte krav om et dets status i områdene Judea og Samaria, kalt “Vestbredden,” er unik (*sui generis*) for så vidt som disse områdene aldri var ansett for å være suverent jordansk territorium.

Det hasjemittiske kongedømmet Jordans annektering av Vestbredden i 1950 ble aldri internasjonalt anerkjent. Kritikere som anklager Israel for å være en “ulovlig okkupant,” har oversett det faktum at Israel under krigen i 1967 på legitim måte tok kontroll over ikke-suverene territorier. I denne konteksten har det vært Israels vedvarende oppfatning at Den fjerde Genève-konvensjonens henvisning til “okkupasjon” ikke kan være anvendbar i forhold til Israels unike status. Den korrekte betegnelsen på territoriets status bør derfor være “omstridt” og ikke “okkupert.”

Man kan faktisk kritisere en okkupasjonsmakts atferd i lys av humanitærrettens normer. Men okkupasjon er i seg selv ikke en ulovlig situasjon. Situasjonen må betraktes objektivt uten den negative, politiske tilleggsmeningen den har blitt tillagt av opponenter og kritikere innenfor det internasjonale samfunn hvor formålet er å nedverdige, fordømme og delegitimere Israels juridiske, historiske og sikkerhetsmessige krav som utgjør grunnlaget for statens tilstedeværelse øst for våpenhvilelinjene av 1949.

Kritikere med intellektuell og moralsk integritet rådes til å undersøke en hvilken som helst okkupasjonssituasjon med objektivitet og på sine egne forutsetninger. Seriøs og rettferdighetsorientert debatt må behandle en okkupasjon på et faktisk grunnlag som er fritt for enhver politisert kontekst.

Debatten om sikkerhetsbarrieren på Vestbredden

Offentlig debatt og en rettferdig vurdering av sikkerhetsbarrieren på Vestbredden må ta i betraktning den omfattende kampanjen med villedende desinformasjon som har skapt et feilaktig bilde av dette forsvarstiltaket mot terror.

Sikkerhetsbarrieren ble opprettet i 2003 etter en flodbølge av infiltrering av palestinske terrorister og selvmordsbombing i israelske byer og landsbyer, noe som krevde hundreder av israeleres liv fra 2002 til 2003.[12] Fra starten av var barrieren ment å være et midlertidig sikkerhetstiltak og ikke en politisk grense.

Dette er årsaken til at den praktisk talt i sin helhet ble plassert på den ikke-forsvarbare våpenhvilelinjen fra 1948. Byggingen av barrieren foregikk under konstant rettslig veiledning fra Israels Høyesteretts side for å sikre at ikke sikkerhetskravene var til skade for grunnleggende menneskerettigheter til de palestinske jordeierne og innbyggerne på den østlige (palestinske) siden av barrieren. På den annen side ble det aktuelle landområdet midlertidig

Bygging av sikkerhetsgjerdet ved Megiddo Junction i det nordlige Israel. Foto: Amos Ben Gershom/IGPO

lagt under Israels sikkerhetsjurisdiksjon og erstatningssummer og leie for det arealet som ble benyttet, ble tilbudt private jordeiere etter markedsverdi.

Denne barrieren mot bombeangrep reduserte hendelser med palestinske selvmordsbombere med mer enn 90 prosent. De palestinske selvstyremyndighetene, PLO-tilknyttende frivillige organisasjoner i Ramallah så vel som den globale boikottbevegelsen, BDS, ga imidlertid sikkerhetsbarrieren betegnelsen “Apartheid-muren.”[13] Sikkerhetsbarrierens suksess som livreddende tiltak har ikke hindret den internasjonale bruken av frasen “Apartheid-mur,” noe som har underbygget den falske påstanden om at barrieren ikke er annet enn et landtyveri som har rasemessig segregering som sitt formål, slik den globale BDS-kampanjen har påstått.

Det er klart, på tross av all den politiske forvrengning og falske propaganda som omgir barrieren, at en objektiv hensyntaken til den historiske og sikkerhetsmessige konteksten som vedrører barrieren er kritisk viktig for å

forstå Israels vedtak om å reise den. Det var for å blokkere infiltrasjonen inn i Israels byer og landsbyer av selvmordsbombere og som vern mot snikskyttere langs noen av Israels motorveier og boligområder. Bare i 2019 forhindret israelske sikkerhetsmyndigheter 560 alvorlige angrep, inkludert mer enn 300 skyteepisoder.[14]

Det er ikke mindre viktig å merke seg at betegnelsen “mur” faktisk er ukorrekt ettersom om lag 90 prosent av barrieren består av et gjerde og omlag 10 prosent er en betongmur i umiddelbar nærhet til Israels sentrale nord-syd-motorvei og boligområder.

En rasjonell debatt om sikkerhetsbarrieren bør ta i betraktning de genuine og konkrete årsakene til at den eksisterer, så vel som Israels Høyesteretts forutsetning om at barrieren forblir et midlertidig tiltak så lenge terrortrusselen fortsetter, hvoretter barrieren må fjernes. Høyesterett tillot gjerdet som et livreddende forsvarstiltak for å blokkere infiltrasjon av terrorister, men etterkom noen palestinske jordeieres anmodninger om å endre traséen.

Det er verd å merke seg at oppsettingen av gjerdet møtte motstand fra mange israelere, blant dem israelske arabere som regelmessig hadde handlet og spist i Betlehem og andre palestinsk-kontrollerte byer på Vestbredden, helt til palestinsk terror ble altfor dødelig til å stå ansikt til ansikt med.

I kontrast til Israels Høyesteretts substansielle, faktiske og juridisk baserte kjennelse vedrørende nødvendigheten av å sette opp barrieren, står FNs Hovedforsamlings feige fordømmelse av sikkerhetsbarrieren som et brudd på folkeretten. Den fikk godkjentstempel i en rådgivende uttalelse fra FNs Internasjonale domstol i Haag, som kategorisk overså det livreddende formålet og bare lente seg på påstander som var fremsatt av palestinerne og arabiske stater.[15]

Debatten om grenser

En velbegrunnet offentlig debatt vedrørende Israels grenser må ta i betraktning historiske fakta og elementer fra den konteksten som vedrører Israels rettigheter etter folkeretten i dette området. Mange observatører, så vel som kritikere overser disse historiske og juridiske rettighetene som ble anerkjent i 1917 i Balfour-erklæringens løfte om et nasjonalhjem for det jødiske folk i Palestina, noe som senere ble bekreftet av Folkeforbundet som var forløperen til FN. Israels juridiske rettigheter er blitt innarbeidet i folkeretten gjennom en serie av rettsinstrumenter og resolusjoner, så som San Remo-resolusjonen av 1920

Flyfoto av Jordandalen. Foto IGPO

og Folkeforbundets Mandat for Palestina av 1922. Disse vedtakene om Israels rettigheter ble viderebrakt og beskyttet gjennom FN-paktens Artikkel 80.

Følgelig er det falske og forenklete palestinske kravet om tilbakevending til “1967-grensene” uforenlig med sakens historiske og rettslige bakgrunn. Imidlertid er det vidt aksepterte, men likevel juridisk feilaktige og falske uttrykket “1967-grensene” ikke desto mindre blitt en fast bestanddel av den palestinske fremstillingen til tross for det faktum at det aldri har eksistert slike grenser. De linjene som Israel krysset på Vestbredden og Gazastripen i 1967, var ingenting annet enn de midlertidige demarkasjonslinjene fra våpenhvileavtalene av 1949 som de arabiske avtalepartene forlangte skulle forbli midlertidige linjer og ikke endelige statsgrenser.

Dette faktum og enhver rudimentær historisk kontekst har vært borte fra den internasjonale debatten om grensespørsmålet. I stedet har det vært erstattet av sterkt politiserte påstander i favør av palestinerne villedende og smittsomme fremstilling som har etablert en både faktisk og rettslig falsk politisk terminologi.

Ambassadør Alan Baker som er tidligere juridisk rådgiver til Israels Utenriksdepartement, omtaler disse slagordene i en annen artikkel i denne utgaven. Slike slagord hindrer en sannhetsbasert og avpolitisert offentlig debatt om den palestinsk-israelske konflikten. Når det gjelder kjernespørsmålene vedrørende grenser, er fakta og historisk kontekst helt avgjørende. Resolusjon 242 (1967) fra Sikkerhetsrådet i FN krevde forhandlinger om "sikre og anerkjente grenser," og indikerte på den måten formelt at demarkasjonslinjene fra våpenhvileavtalene av 1949 aldri hadde vært sikre og anerkjente grenser. Enhver seriøs og velbegrunnet debatt om Israels grenser må ta i betraktning Resolusjon 242 som de britiske og amerikanske forfatterne og diplomatene forsto som ikke å vende tilbake til de ikke forsvarbare og ikke anerkjente våpenhvilelinjene av 1949.[16]

Det internasjonale samfunn, når det har kjøpt den åpenbare løgnen som skapes av det palestinske lederskapet når de krever israelsk tilbaketrekking til "1967-grensene," har gjort denne debatten til en form for "lovkrig." Både kritikere og nøytrale observatører bør ta imot rådet om å søke en fakta-basert debatt om grensespørsmålet og ta i betraktning de genuine og konkrete sikkerhetsmessige, historiske, demografiske og religiøse faktorer som er nødvendige for å kunne fastlegge enhver fritt fremforhandlet bilateral grense, slik Oslo-avtalene legger opp til i likhet med den nylige fredsplanen fra USA. Det må to parter til for å fastsette en grense. Den kan ikke påtvinges gjennom falske og villedende klisjéer.

Konklusjon

Siden etableringen av moderne nasjonalstater under Freden i Westfalen i 1648, har Israel vært den eneste demokratiske nasjonen hvis eksistens vedvarende og konsistent er blitt avvist og angrepet helt fra den dagen staten ble opprettet i 1948, 36 måneder etter at nazi-regimets masse mord på de europeiske jødene ble avslørt. Det ville være rimelig at enhver velforberedt debatt om Israel skulle inkludere en erkjennelse av landets sikkerhetsbekymringer, dets historiske og juridiske rettigheter og dets diplomatiske krav. De prinsippene som ligger til grunn for fakta- og kontekstbasert debatt om Israel ville resultere i en langt mer produktiv internasjonal dialog enn den som pågår nå.

Flyfoto av den jødiske byen Efrat i Gush Etzion-blokken nær Jerusalem. Foto: Yaacov Saar/IGPO

Og endelig bør Israel vurderes ut fra de samme verdier som andre nasjonalstater, – verdier som hever seg over den nåværende tendensen til bakvaskelse, delegitimering, dehumanisering, demonisering og fornektelse av likebehandling under loven.[17]

Respektfulle og velbegrunnede prinsipper som er skissert her, ligger til grunn for respektfull offentlig debatt som bør omfavnes som en moralsk norm i den internasjonale, diplomatiske, media-baserte og politiske dialogen om Israel.

Noter

[1] <https://tinyurl.com/yah4wotc>

[2] <https://tinyurl.com/y9axfs2w>

<https://tinyurl.com/y8mgquc>

<https://tinyurl.com/yc9c29qq>

<https://tinyurl.com/yccosxmu>

https://canarymission.org/professor/Saree_Makdisi

[3] The IHRA Working Definition of Anti-Semitism, adopted in 2016, states: “Antisemi-

tism is a certain perception of Jews, which may be expressed as hatred toward Jews. Rhetorical and physical manifestations of antisemitism are directed toward Jewish or non-Jewish individuals and/or their property, toward Jewish community institutions and religious facilities.” www.holocaustremembrance.com/working-definition-antisemitism

[4] www.state.gov/defining-anti-semitism/

[5] Professor Irwin Cotler, former Canadian Minister of Justice, has said that criticism with integrity would be characterized by avoiding the “5D’s” in the application of political criticism: demonization, denial of equality under the law, delegitimization, defamation, and dehumanization. In a discussion with the author, Jerusalem Center for Public Affairs, February 9th 2020,

[6] <https://jcpa.org/article/israels-rights-territories-settlements/>

See also <https://jcpa.org/article/the-legality-of-israels-settlements/>

[7] See Hansell letter from 1978: <https://tinyurl.com/yd2ceb84>

[8] <https://jcpa.org/article/the-legality-of-israels-settlements/>

[9] <https://palwatch.org/page1/>

[10] <https://tinyurl.com/yc83avn9>

<https://tinyurl.com/y2ayjlo4>

<https://tinyurl.com/yba8kt5de>

[/www.youtube.com/watch?v=BvzSv28z97o&t=9s](http://www.youtube.com/watch?v=BvzSv28z97o&t=9s)

[11] <https://tinyurl.com/y7bhotfp>

See also, Alan Baker <https://jcpa.org/israels-rights-territories-international-law/>

and <https://tinyurl.com/y8mn3qvf>

Israel bases its right to use territories under its legal occupation based on the 1907 Hague Convention concept of “usufructuary”,

see <https://ihl-databases.icrc.org/ihl/WebART/195-200065>

[12] Hundreds of Israeli civilians were killed in terror attacks between 2000 and 2003 and 213 victims in 2003 alone. <https://tinyurl.com/y96rc9p8>

[13] <https://tinyurl.com/ycqyob3j>,

<https://tinyurl.com/y8hyy44t>

[14] <https://tinyurl.com/t26umyk>

[15] <https://tinyurl.com/tej9kha>

[16] <https://tinyurl.com/yaousxem>

[17] Cotler, February 10th 2020

Kilde: <https://jcpa.org/israelophobia-and-the-west/how-to-rescue-civil-discourse-on-israel/>

Dan Diker som er medarbeider ved Jerusalem Center for Public Affairs, er direktør for prosjektet om BDS, politisk krigføring. Som tidligere generalsekretær ved the World Jewish Congress, er han også forskningsmedarbeider ved the International Institute for Counter Terrorism i Herzliya.

USAs fredsplan er en tilbakevending til Rabins doktrine om forsvarbare grenser

Dan Diker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Mye er allerede skrevet om den amerikanske regjeringens fredsplan, “En visjon for fred,” for Midtøsten. De fleste kommentarene har fokusert på USAs enestående anerkjennelse av Israels juridiske rettigheter øst for våpenhvilelinjene fra 1949 og, samtidig, på statsminister Benjamin Netanyahu vilje til å konkretisere det han sa om en tostatsløsning i sin tale ved Bar Ilan-universitetet i 2009. I Washington 28. januar 2020 sluttet han seg til idéen om å opprette en suveren demilitarisert palestinsk stat på om lag 70 % av den omstridte Vestbredden, i sentrum av Judea og Samaria, – i hjertet av Israels bibelske hjemland.

Det er imidlertid få observatører som har lagt merke til den store endringen som den amerikanske administrasjonen signaliserer med hensyn til det langvarige og stort sett mislykkede palestinsk-israelske diplomatiet: En tilbakevending til tidligere israelske statsministers tilnærming hvor sikkerheten kommer først, og især begrepet om forsvarbare grenser.

Den amerikanske planen bør nøye sammenliknes med Rabins krav om forsvarbare grenser og til den Oslo-avtalen som ble undertegnet utenfor Det hvite hus i 1993 (Oslo-1), og senere spesifisert i den midlertidige avtalen av 1995 (Oslo-2) mellom Rabin og formann Yasser Arafat med USAs president Bill Clinton som vertskap. Den 29. januar 2020 da Trumps plan ble offentliggjort, fortalte Simon Sheves som tidligere var departementsråd ved statsminister Rabins kontor og en av hans nærmeste rådgivere, i nyhetene på den israelske hærens radiokanal at *“Trump’s plan er essensielt den samme som*

Rabins plan.” Selv om Sheves stiller seg kritisk til statsminister Netanyahus ensidige godkjenning av planen, bemerker han likevel at Trumps plan er en “*fortsettelse av arven etter Rabin.*”[1]

På samme måte fremsatte Ben Caspit en generelt positiv vurdering av Trumps plan i avisen Maariv og kalte den “*en moderne inkarnasjon av Rabins 25 år gamle plan.*” Caspit er en ledende israelsk journalist som er kjent for sin stadige kritikk av Netanyahu.[2]

Hva var prinsippene bak Rabins krav om forsvarbare grenser i forbindelse med Oslo-avtalene som i dag er forankret i USAs plan om en fredsavtale med det palestinske lederskapet? Rabin presenterte sin visjon om en endelig fredsavtale under ratifikasjonen av den midlertidige Oslo-avtalen (Oslo 2) i Knesset 5. oktober 1995, bare tre uker før det tragiske attentatet mot ham. Fra talerstolen i Knesset fortalte Rabin et fullpakket plenum: “*Grensene til staten Israel under en permanent løsning vil ligge utenfor de linjene som eksisterte før Seksdagerskrigen. Vi vil ikke vende tilbake til våpenhvilelinjene fra 4. juni 1967.*”

Man bør merke seg at etter 2017 da Trumps plan ble iverksatt, gjennomførte amerikanske samtalepartnere en toårig “faktainnsamlingsreise” i Israel og Midtøsten, og var blitt fortalt at Rabin, i likhet med hver eneste israelske statsminister siden de skjebnesvangre dagene under krigen i 1967, hadde forkastet tanken om en israelsk tilbakevending til de ustabile og ikke-forsvarbare linjene fra før 1967, noe som ga den nåværende amerikanske visjonen et viktig referansepunkt. Tidligere utenriksminister Abba Eban hadde med et berømt utsagn henvist til disse linjene som “Auschwitz-grensene.”

I 1995 erklærte Rabin videre til Knesset i plenum: “*Sikkerhetsgrensen til staten Israel vil bli lokalisert i Jordandalen i dette begrepets videste forstand.*” Og som en forløper for Trumps visjon, fremhevet Rabin også at Jerusalem ville forbli Israels gjenforente hovedstad.[3]

Doktrinen om forsvarbare grenser

Rabins krav for 25 år siden om israelsk kontroll over det strategisk livsviktige dalføret som strekker seg fra Jordanelvens kilder til Akaba-bukten, var en forløper for Trumps forslag om israelsk suverenitet over Jordandalen. Begge disse idéene tar utgangspunkt i doktrinen om forsvarbare grenser.

Skjerm bilde fra <https://jcpa.org/video/israels-critical-security-needs-for-a-viable-peace/>

Den israelske strategiske doktrinen om forsvarbare grenser fra Oslo-forhandlingene som nå er gjeninnført i Trumps forslag, utgjør en tilbakevending til prinsippet om “*sikkerhet først*” i fredsforhandlinger. Dette begrepet ble benyttet av tidligere forsvarsminister og sjef for IDF, Moshe Yaalon, etter en rekke mislykkede forsøk på å komme frem til diplomatisk enighet med palestinerne. De israelske fredsforslagene som begynte med tidligere statsminister Ehud Baraks tilbud under toppmøtet i Taba i 2001, hadde lagt tilnærmingen om forsvarbare grenser på hylla til fordel for den langt mer risikable planen om “sikkerhetsarrangementer” som palestinske forhandlere også avviste.[4]

USAs gjenoppblivning av Rabins doktrine om forsvarbare grenser hjelper oss også til å forstå hvorfor Yaalons lederkolleger i partiet Blå og hvit, tidligere stabssjefer for IDF, Benny Gantz og Gabi Ashkenazi, i sammenheng med den overordnede visjonen, også omfavnet Trumps plan om israelsk suverenitet over Jordandalen og det nordlige Dødehavsbassenget. Man merker seg at både Gantz og Ashkenazi endog har innarbeidet Rabins terminologi idet de erklærer at Jordandalen skal være Israels “*østlige sikkerhetsgrense*.”[5]

Noen kommentatorer har ved en misforståelse blandet inn og fokusert på spørsmålet om bosettinger i Trumps foreslåtte plan for Jordandalen. Jordandalen er imidlertid et av de minst befolkede områdene og omfatter bare omkring 5.500 israelske innbyggere og omkring 3 % av den palestinske befolkningen på Vestbredden. Dette er grunnen til at Jordandalens *strategiske viktighet* er blitt fremhevet av Israels politiske og militære lederskap siden 1967 – inkludert lederne i begge de største politiske partiene.

Begrepet om forsvarbare grenser som Rabin omfavnet, ble først formelt skissert som en plan for nasjonal sikkerhet etter 1967 av general Yigal Allon som var Rabins kommandant i den forstatlige militære organisasjonen Palmach, og som senere gjorde tjeneste som Rabins utenriksminister. Allon fremhevet viktigheten av forsvarbare grenser overfor vestlige tilhørere i en utgave av tidsskriftet *Foreign Affairs* i 1976. Han beskrev Israels behov for å beholde en topografisk barriere for å kunne forsvare seg mot angrep østfra, et trekk som ville utgjøre et ytterligere forsvarstiltak utover det å insistere på demilitarisering av palestinske uavhengige områder, eller i dagens terminologi, en foreslått suveren palestinsk stat.

Allon og Rabin var særlig bekymret over muligheten for at fiendtlige styrker og dagens terrorgrupper og individuelle terrorister kunne avfyre raketter og antiluftskyts fra høydedragene på den 1000 meter høye fjellryggen hvor man fra Vestbredden skuer ned over Israels smale kystlandskap. Der ligger landets største byer og der befinner 70 % av befolkningen seg, 80 % av industrien, de viktigste samferdselsårene og infrastrukturen sammen med Israels hovedflyplass.

Allon hadde insistert på at Israel måtte annektere hele dalføret, inkludert høydedragene som vender østover mot Jordan, noe som utgjorde om lag 33 prosent av Vestbredden. Dette området er praktisk talt identisk med de 30 prosent av disse territoriene som USAs plan i dag hevder bør ligge under israelsk suverenitet. Mens Rabin hadde vært mindre spesifikk omkring annektering av området, er både Allon-planen, Rabins sikkerhetsdoktrine under Oslo-forhandlingene og den nåværende USA-planen forankret i begrepet om forsvarbare grenser. De innså alle at Jordandalen og den tilstøtende østlige fjellryggen utgjør en naturlig topografisk sikkerhetsbarriere som ville beskytte Israels hovedflyplass og byene langs kysten av Middelhavet mot angrep med raketter, bombekastere og antiluftvåpen avfyrt av terrorister fra høydedragene på Vestbredden.[6]

Statsminister Rabin og visestatsminister Yigal Allon i 1977 (Wikipedia/Government Press Office)

Rabins plan med Oslo-avtalene sto i motsetning til palestinsk suverenitet. Rabin fortalte til Knesset i plenum: *“Vi ønsker at dette skal bli en enhet som er mindre enn en stat, og som på en uavhengig måte vil styre livene til palestinerne under deres egen myndighet.”*[7]

Begrepet “forsvarbare grenser” for Israel er i Trumps plan forankret i et forslag om israelsk suverenitet i Jordandalen og området ved det nordlige Dødehavet. I kontrast til dette hadde Rabin sett for seg en israelsk “sikkerhetsgrense” i Jordandalen som ikke ville kreve full israelsk suverenitet. Bortsett fra israelske forsvarbare grenser, etablerer den amerikanske planen til forskjell fra Rabins plan også en skisse til en suveren palestinsk stat som har en landforbindelse til Gaza og en avgivelse av suverent israelsk territorium i det vestlige Negev. I dette området hadde Rabin forsøkt å opprettholde et israelsk sikkerhetsnærvær og jødiske lokalsamfunn på deler av Gazastripen. Rabin forutsatte heller ikke avgivelse av land fra Israel slik det var før 1967.

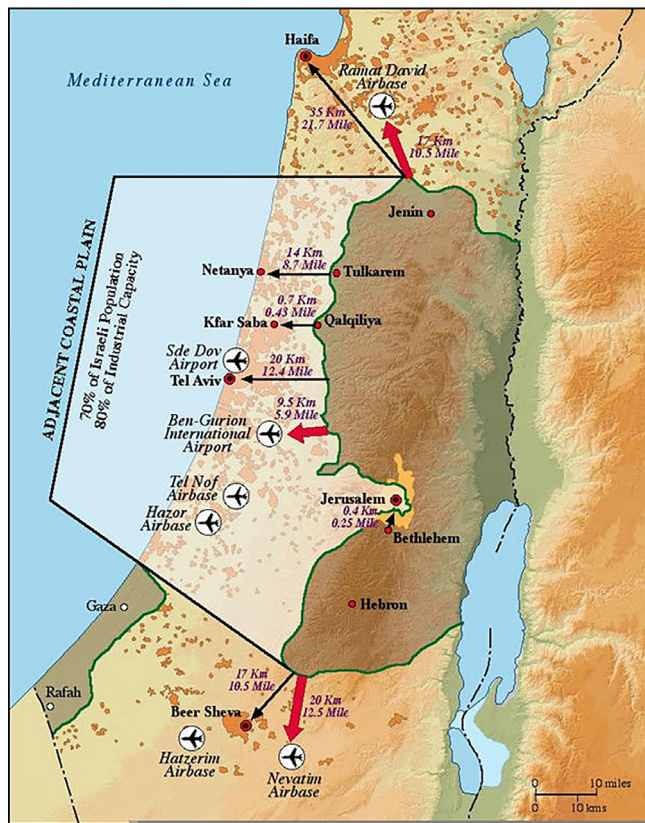
Hvorfor seks forsøk på forhandlinger mislyktes

Mens forsvarbare grenser er forankret både i Oslo-avtalene og i den siste planen fra USA, har vi de siste 25 år vært vitne til seks mislykkede forsøk fra tre amerikanske presidenter på å oppnå en fredsavtale mellom de palestinske selvstyremyndighetene og Israel siden undertegningen av Oslo-avtalen og brevvekslingen i september 1993. I hvert av tilfellene har det palestinske lederskapet avvist tilbud om suveren uavhengighet som har vært meklet frem av USA. De palestinske avvisningene av diplomatiske kompromisser inkluderte: President Clintons tilbud under Camp David-toppmøtet i 2000, Taba-forhandlingene i 2001, president George W. Bush sitt Veikart i 2003, den USA-forhandlede israelske tilbaketrekkingen fra Gaza i 2005, fredstoppmøtet i Annapolis i 2008 og utenriksminister Kerrys fredsinitiativ under president Obama i 2014.

Den siste tilnærmingen fra den amerikanske administrasjonen har derfor skiftet paradigmet for fred ved at utgangspunkt for hele planen er å anerkjenne jødisk historisk og juridisk rett til suverenitet på begge sider av våpenhvilelinjene fra 1949. Derved har USA eliminert den falske internasjonale antakelsen om at palestinerne innehar en eksklusiv rett i de omstridte territoriene.

I Trumps plan vil for det annet gjeninnføringen av den israelske nasjonale konsensus-doktrinen om forsvarbare grenser for Israel, som en konsekvens av forslaget om å gjøre israelsk lov gjeldende i hele grenseområdet mot Jordan, sette Israel i stand til å sikre sin egen suverenitet ved å gjøre landet i stand til å forsvare seg selv.

Map 6: Israel's Strategic Vulnerability from the West Bank

Dette ufravikelige nasjonale sikkerhetsprinsippet har alltid vært en essensiell israelsk forutsetning for å gjøre enhver substansiell innrømmelse og å ta betydelig tilleggsrisiko for fredens sak. Med publiseringen av den amerikanske planen tar Israel en risiko uten sidestykke når det gjelder utsikten til å skulle leve side om side med en suveren palestinsk stat, spesielt i en Midtøsten-region som er belastet med radikale regimer, stedfortredende militser, politisk ustabilitet og mislykkede stater. Dette er årsaken til at forsvarbare grenser er en kritisk forutsetning for å skape det grunnleggende vernet som er en garanti for at en israelsk-palestinsk fred vil være holdbar og varig.

Noter

- [1] <https://blogs.timesofisrael.com/the-man-who-incited-now-rejoices/>
- [2] <https://www.maariv.co.il/journalists/Article-743899>
- [3] Israel's Requirements for Defensible Borders, (Dan Diker Ed.) Jerusalem Center for Public Affairs, 2014, p. 9.

[4] See, Moshe Yaalon, “Restoring a Security First Peace Policy” in Israel’s Requirement for Defensible Borders, 2014, Jerusalem Center for Public Affairs p. 10.

<https://www.jcpa.org/text/security/yaalon.pdf>

[5] <https://tinyurl.com/yd4mse5a>

[6] Moshe “Bogie” Yaalon, former Defense Minister, Chief of Staff and Head of the IDF Intelligence Directorate used the term “Security-first” to refer to the return to a defensible borders approach following the failed shift in strategy by former Prime Minister Ehud Barak at the 2000 Camp David and subsequently a the Taba negotiations away from defensible borders, and instead adopted the concept of “security arrangements” that would have placed IDF troops and early warning stations on the territory of a Palestinian sovereign state. Palestinian leaders rejected Barak’s security arrangements proposal out of hand, thereby pocketing additional territorial concessions and launching a war of terror that claimed hundreds of Israeli lives to Palestinian terror from 2001 to 2004. See Moshe Yaalon, “Restoring a Security First Peace Policy” in Israel’s Requirement for Defensible Borders, 2014, Jerusalem Center for Public Affairs p.7. <https://www.jcpa.org/text/security/yaalon.pdf>

[7] Yaalon, p. 10.

Kilde: <https://jcpa.org/article/the-u-s-peace-plan-a-return-to-the-rabin-doctrine-of-defensible-border/>

www.israelsvenner.no

General (res.) Yossi Kuperwasser er ekspert på etterretning og sikkerhet. Tidligere har Kuperwasser gjort tjeneste som leder for forskningsavdelingen i det israelske forsvars etterretningsavdeling, og som departementsråd i Departementet for strategiske saker. For tiden er han senior prosjektleder ved Jerusalem Center for Public Affairs, JCPA, med sikkerhetsdimensjonen ved den israelsk-palestinske konflikten som spesialområde.

Den nye antisemittismens trussel mot Israels nasjonale sikkerhet – hva kan gjøres?

Yossi Kuperwasser

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Politiske hendelser i Europa og USA har nylig vist manglende klarhet i diskusjonen om antisionisme er et utslag av antisemittisme. Dette spørsmålet har vist seg å være svært viktig. I økende grad har politikere og akademikere i Vesten begynt å delegitimere Israel, den “kollektive jøden”, og sionismen som er det politiske uttrykk for jødisk selvbestemmelse, akkurat som enkeltjøder ned gjennom historien har blitt, og fortsatt blir det, hudflettet og forfulgt fordi de er jøder. Ironisk nok har både progressive og radikale islamske ledere og aktivister i den globale kampanjen for å delegitimere Israel og sionismen, som BDS-bevegelsen, forkledt sin fordømmelse som uttrykk for universelle verdier som rettferdighet og likhet.[1] Den anti-israelske og anti-sionistiske polemikken har fått mange støttespillere, særlig blant de yngre, på universitetscampuser i USA og Europa. Disse mangler de kritiske evner og det historiske perspektiv som gjør at de kan se sammensmeltingen av klassisk antisemittisme og antisionistisk agitasjon.

Det er svært viktig å bidra med de intellektuelle verktøy, den moralske klarhet og historiske kontekst som kan brukes til å undersøke og forstå sammensmeltingen av antisionisme og antisemittisme i lys av jødisk suverenitet og nasjonal sikkerhet i 21. århundre. Et viktig verktøy i analysen av antisemittiske uttalelser, er det amerikanske utenriksdepartements definisjon av antisemittisme, basert på definisjonen fra *International Holocaust Remembrance Alliance* (IHRA)[2], og som knytter sammen to typer av antisemittisme – den familiære og velkjente typen, og den nye, nemlig antisionismen. Undersøkelser av uttalelser fra den ferske kongressrepresentanten

Ilhan Omar viser at dette er gjenbruk av gamle antisemittiske bilder og slagord slik de er blitt definert av utenriksdepartementet i definisjonen fra 2010.[3] Den nye antisemittismen fyller kravene til “3D testen av antisemittisme” - delegitimering, demonisering og dobbel standard – som anvendes på Israel, slik den først ble presentert i 2004 av Nathan Sharansky, som tidligere var visestatsminister i Israel og sovjetisk “fange av Sion”. [4]

Sharanskys budskap er at linjen som skiller antisemittismen fra antisionismen med tiden har blitt visket ut, og det er åpenbart at disse to fenomenene er ett og det samme. Ledere som den tyske kansleren Angela Merkel, den franske presidenten Emmanuel Macron og britiske statsministere som Theresa May og Boris Johnson, har forstått sammensmeltingen av antisemittisme og antisionisme og gått sammen om å bekjempe den. Et skille mellom antisemittisme og antisionisme blir hevdet av noen grupper – radikale islamister, palestinere og vestlige progressive – som ikke har blitt identifisert med den gamle antisemittismen. Disse gruppene har kommet med nye antisemittiske begreper og påstander som har trengt inn i den allmenne liberale diskursen. Selv om mange på den politiske venstresiden ikke ønsker å bli identifisert med klassisk definerte antisemittiske grupper og retorikk, synes noen å ha malt seg selv inn i et hjørne av selvmotsigelser. På den ene side er de villige til å anvende “3D”-testen på antisemittisme på motstandere av den jødiske staten. På den annen side, som selverklærte tøffe kritikere av Israel, er de imot å fremstille antisionismen som antisemittisme for selv å unngå å bli stemplet som antisemitter.[5]

Denne dissonansen forklarer hvorfor mange medlemmer av det demokratiske partiet i USA nektet å sensurere Omars uttalelser eller stemme for å fordømme dem som antisemittiske i en kontroversiell kongressresolusjon tidlig i 2019.[6]

Det er en direkte forbindelse mellom klassisk og ny antisemittisme. Men antisionisme som den nyeste legemliggjørelsen av den nye antisemittismen har vært vanskeligere å diagnostisere med mindre man forstår at fenomenet antisemittisme har endret seg. Før tilsynekomsten av denne nye form for antisemittisme, kunne ikke jøder være antisemitter siden de som jøder ikke kunne knyttes til anklagen om jødisk folkemord, og de forkastet anklagen om at jødene var en dårlig og mindreverdig rase. Men når det dreier seg om anklager som tar i bruk nasjonalistiske elementer og påståtte menneskerettigheter, er det mange jøder som har sluttet seg til rekkene av den nye antisemittismen.

Anti-Israel BDS-demonstranter i London, England, 2018.

Foto: Tayfun Salci / Andalou Agency

Denne nye antisemittismen skapte en ny, smertefull og paradoksal virkelighet som det er vanskelig for Israel å forsvare seg mot. Dette nye ansiktet til antisemittismen gjør det mulig for vestlige radikale og progressive, inkludert jøder, å være antisemittiske for første gang siden de bare kommer med “legitim kritikk” mot Israel. I dag er det flere jøder, særlig i USA, som sår tvil om det finnes et jødisk folk (verdt å nevne i denne sammenheng er skaden som er forårsaket av Shlomo Sands bok ‘Oppfinnelsen av det jødiske folk’) og støtter antisionistiske teorier av ren uvitenhet. Den nye antisemittismens tiltrekning på noen politisk progressive, og særlig liberalvenstre orienterte jøder i Vesten, innebærer en nasjonal sikkerhetsutfordring for Israel.

Den nye antisemittismen og Israels nasjonale sikkerhet

Den nye antisemittismen truer Israels nasjonale sikkerhet på to operasjonelle måter. Den ene er knyttet til Israels formål – staten Israel er realiseringen av sionismen, den nasjonale bevegelsen for det jødiske folk, og nasjonalstatens mål er å definere og opprettholde sin eksistens, og å sikre jødisk kulturell og økonomisk velstand. Derfor truer argumentene mot selve det jødiske folks eksistens og dets forfedrene rett til en nasjonalstat essensen og identiteten til den jødiske staten Israel. Forsøk på å ødelegge det jødiske folks tilknytning til dets land har som mål å skade staten Israel.

Den andre nasjonale sikkerhetsutfordringen til Israel som kommer fra den nye antisemittismen knytter seg til staten Israels evne til å sikre internasjonal støtte som er viktig for å beholde den politiske, militære og økonomiske frihet det trenger for å forsvare seg selv. Det aksepterte omfanget av noen av ideene og slagordene til den nye antisemittismen, ikke bare marginalt, men også i det politiske sentrum i Europa, berører Israels nasjonale sikkerhet. Dette er særlig tilfelle i USA, den viktigste støttespilleren for staten Israel.

Hvis det demokratiske partiet i kongressen ikke klarer å komme med en klar uttalelse om fordommene som er uttrykt av representanter som Omar og Rahida Tlaib, vil Israels nasjonale sikkerhet bli satt på spill.

Amerikansk støtte til Israel er til dels bygget på gjensidig respekt for demokratiske verdier. Dersom innholdet i Omars antisemittiske uttalelse festner seg, eller det ikke koster noe politisk å komme med slike uttalelser, er det en problematisk utvikling for Israel hvis historiske forbindelse med begge de politiske sider i USA er kritisk for den nasjonale sikkerheten. I 2012 publiserte *Washington Institute for Near East Policy* et dokument om Israels bidrag til USAs nasjonale sikkerhet.[7]

Den nye antisemittismen forsøker å komme med det motsatte synspunktet – at amerikansk støtte til Israel ikke bare moralsk er urettferdig, men også undergraver USAs nasjonale sikkerhet. Israel oppfattet forbindelsen mellom verdier og interesser som underbygget det spesielle vennskapet med amerikanerne som selvinnsyns og hevet over enhver politisk debatt i USA. Men nå er det kanskje ikke slik lenger, og offentlig amerikansk støtte til Israel blir mer et spørsmål om hvem som er støttespillere (for Israel).

Det demokratiske partiet opplever en sterk, intern debatt om den jødiske staten blant partitoppene. Noen progressive demokrater har inntatt en tøffere og kritisk, ja, fiendtlig, holdning til Israel, mens liberale og sentrumsorienterte demokrater har inntatt en stadig mer kritisk, men fremdeles støttende, holdning. Disse liberale har engasjert seg i demonisering og doble standarder når det gjelder Israel samtidig som de hevder at de godtar Israels rett til å eksistere. Denne selvmotsigelsen har gjort det mulig å godta ekstreme holdninger. Dette nådde et klimaks med den demokratiske president Barack Obamas beslutning om å fremme resolusjon 2334 fra FNs Sikkerhetsråd, som på uklart grunnlag hevdet at den gamle Vestmuren i Israel var “okkupert palestinsk territorium” og som på generelt grunnlag kritiserte Israels holdninger i konflikten med palestinerne.

“Selv om mange på den politiske venstresiden ikke ønsker å bli identifisert med klassisk definerte antisemittiske grupper og retorikk, synes noen å ha malt seg selv inn i et hjørne av selvmotsigelser.”

Disse liberale kan faktisk mene at deres demonisering er rettferdig og nødvendig kritikk som er forankret i deres kjærlighet til Israel (eller det de mener at Israel burde være), og deres bekymring er at Israel er bundet til å bli en apartheidstat dersom landet holder fast ved sin nåværende politikk. Men de faller faktisk som offer, kanskje uten å vite det, for det ubegrunnede progressive refrenget om at Israels nåværende politikk uunngåelig vil lede til en en-statsløsning som vil medføre at alle palestinerne som bor i territoriene okkupert av Israel i 1967, blir innbyggere i eller borgere av Israel. Denne spådommen er grunnløs, men den er blitt så ofte gjentatt av de progressive at dette har blitt en viktig bekymring for liberale, og som til og med driver deres uintenderte delegitimering av Israel.

Israels forbindelse med Europa er viktig, men ikke så avgjørende for dets nasjonale sikkerhet som forholdet til USA. Europa er opptatt av Israels sikre eksistens. Men gløden i Europas hengivenhet har falmet. Tyskland understreker at staten Israels eksistens er en del av tysk identitet og *raison d'être*, men det ser likevel ikke på Hizbollah som en terrororganisasjon, til tross for den iranskstøttede organisasjonens åpent antisemittiske erklæringer. Tysklands president sendte også hilsninger til det iranske regimet på 40-årsdagen for den radikale islamistiske revolusjonen. Den nye antisemittismen berører også Israels nasjonale sikkerhet fordi den påvirker holdningene i den islamske verden overfor Israel ved å styrke radikal islamisme – som overalt representerer antisemittiske oppfatninger, i Midtøsten, Europa og USA. Den amerikanske kongresskvinnen Ilhan Omars retorikk er et ekko av ideologien til islamistiske radikale. Omar har samarbeidet med CAIR, en organisasjon som sprer budskap fra Det muslimske brorskap i USA.

For å gjøre det klart – Israel har ingen problemer med islam eller muslimer, men snarere med radikalt islam. Islamske radikale, og ikke islamske pragmatikere, er mest aktive i Vesten. De har trengt inn i hjertene og sinnene til Vestens progressive og noen liberale. Den amerikanske kongresskvinnen

Ilhan Omar snakket om amerikanske jøders “lojalitet til en fremmed makt” uten å nevne Israel direkte, men hennes tweet fra 2012 er tydelig nok: *“Israel har hypnotisert verden, måtte Allah få folk til å våkne og hjelpe dem til å se Israels onde gjerninger.”* Hennes tilnærming til amerikanske jøder antydnet at hun også hadde til hensikt å svekke båndene mellom staten Israel og USA.

Hva som må gjøres

Hva bør vi gjøre for å møte den nye antisemittismen? For det første, akkurat som IDF holder et møte for generalstaben for å bestemme definisjonen av “seier” i militær kontekst, må det politiske nivået definere ønskelige og oppnåelige mål i kampen mot antisemittismen, og også hva som er de mest effektive verktøy og metoder som trenges for å nå målene. Å fjerne global antisemittisme fra folks hjerter synes uoppnåelig. Et mer realistisk mål, men likevel utfordrende, er å endre vestlig oppfatning og aksept av antisionisme og klassisk antisemittisme. Denne forståelsen førte til formuleringen av IHRAs arbeidsdefinisjon fra 2016 av antisemittismen og dens mål, og med dette er vi i ferd med å nå målet. Ironisk nok kan de nye antisemittene hjelpe til med å nå dette målet om endring i den vestlige opinion. Eksempelvis når Ilhan Omar refererer til den gamle antisemittismen, så blir dette avvist vidt og bredt som uakseptabelt. Men problemet er der likevel, for under dekke av legitim kritikk av Israel, er der fremdeles forsøk på å legitimere antisionisme.

Dette er en kamp. En artikkel av journalisten Nathan Thrall i *The Guardian*, hvor jeg ble intervjuet, gav inntrykk av å presentere BDS-bevegelsen og dens mål som legitime. Den forsøkte å hevde at antisionismen ikke var antisemittisk og legitimering av den “progressive” tilnærmingen for påvirkning av de ledende i den liberale leiren. *The Guardian* nektet å publisere mitt fulle svar på artikkelen. I stedet kom mitt motsvar i *Tablet Magazine*. *The New York Times* publiserte senere sin egen sak om BDS og antisemittismen som var mer balansert enn Thralls historie i *The Guardian*, men den inneholdt riktignok flere uklarheter som presenterte BDS som mer spiselig for leserne av *The New York Times*.

Sharanskys 3D burde vært anvendt for å vise at antisionisme er en ny form for antisemittisme. Ikke-jødiske venner av Israel er også velkomne til å bli med i kampen for å møte alle former for antisemittisme. Nancy Pelosi, ordfører i Representantenes Hus i USA, burde være like tydelig i forkastelsen av antisionismen som hun er når det gjelder antisemittismen, noe hun og andre demokratiske ledere viste på AIPAC konferansen i 2019.[8]

“Kongress-representanten Ilhan Omar har ennå ikke betalt noen politisk pris for sine antisemittiske uttalelser, og hun har fremdeles sitt medlemskap i utenrikskomiteen i Kongressen.”

Hvor er dagens Emile Zola og Daniel Patrick Moynihan?

Øvrige israelere, ikke bare regjeringsrepresentanter, behøves for dette arbeidet. Israelske ledere som Nitzan Horowitz, leder for det venstreorienterte Meretz-partiet, burde påpeke at den nye antisemittismen er en trussel mot Israels nasjonale sikkerhet. Hans stemme kan være mer effektiv overfor liberale og progressive grupper i Vesten enn stemmen til den israelske regjering.

Hvor det er relevant burde lovgivning mot alle former for antisemittisme bli fremmet. Det er ikke tilstrekkelig at utenriksdepartementet i USA godkjente IHRA-definisjonen. Også den amerikanske kongressen burde godkjenne den. Det er nettopp på bakgrunn av uttalelser fra den nyvalgte kongressrepresentanten og utilpassheten hos demokratene som halvhjertet forsøkte å legge bånd på henne, at det byr seg en anledning.

Vi må ta sikte på å avdekke forbindelsen og likheten mellom gammel og ny antisemittisme ved enhver anledning. Kongressens resolusjon 246 fra juli 2019 fordømte BDS-bevegelsen, men lyktes ikke med å kalle den antisemittisk, og kongressen har ennå til gode å godkjenne den internasjonale IHRA-definisjonen av antisemittisme. Den tyske forbundsdagen gikk et skritt lenger og erklærte i mai 2019 at BDS-bevegelsen var antisemittisk. Dermed understreket den at antisjonisme er antisemittisme.

Det som kanskje er enda mer kritisk, dersom demokratene ønsker å vise at de ikke er et anti-jødisk parti, er at lik lovgivning burde omfatte straff for dem som uttrykker seg på en måte som er definert som antisemittisk i henhold til IHRA-definisjonen. Kongress-representanten Ilhan Omar har ennå ikke betalt noen politisk pris for sine antisemittiske uttalelser, og hun har fremdeles sitt medlemskap i utenrikskomiteen i Kongressen. Slik lovgivning ville gjøre den nye antisemittismen/antisjonismen illegitim, akkurat som klassisk antisemittisme som er forkastet av Vesten. I tillegg til lovgivning, er også skoling og større bredde nødvendig.

Den palestinske fremstillingen, basert på fornektelsen av eksistensen til det jødiske folk og historien om jødisk suverenitet i landet Israel, er en form for delegitimering. Denne fremstillingen presenterer sionister – les: jøder – som foraktelige og forkastet av Vesten – og som med vold skal utslettes uten retten til selvforsvar, noe som inneholder begge elementer av demonisering og dobbeltmoral.

Offentligheten burde bli gjort oppmerksom på den kyniske bruken av denne fremstillingen, som ikke tåler en nærgående og objektiv undersøkelse, og dermed beviser at denne nye antisemittismen ikke er forskjellig fra den gamle antisemittismen.

Noter:

- [1] <https://bdsmovement.net/bnc>
- [2] <https://holocaustremembrance.com/working-definition-holocaust-denialand-distortion>
- [3] www.state.gov/defining-anti-semitism/
- [4] Nathan Sharansky, 3D Test of Anti-Semitism: Demonization, Double Standards, Delegitimization, Jewish Political Studies Review, <https://tinyurl.com/ycwno7ka>
- [5] Nathan Thrall discusses this dissonance in his article on the BDS movement, which appeared in the Guardian on August 14, 2018, and in a piece in the New York Times: <https://tinyurl.com/y7vmgv3z>
- [6] <https://tinyurl.com/ybawe2de>
- [7] <https://tinyurl.com/y939u373l>
- [8] www.youtube.com/watch?v=KkLOmdIJpGU

Kilde: https://jcpa.org/pdf/Kuperwasser_Israelphobia_Book_WEB-12.pdf

 SMA INFO OM ISRAELS POLITISKE SITUASJON Israel frigitt og gjenforent • Følgende saker er aktuelle: • Israels politiske situasjon • Israels økonomi • Israels sikkerhetssituasjon Hvis du ønsker å motta SMA INFO, så send en e-post til post@sma-norge.no eller ring oss på telefonnummeret 847 27.	Senter mot antisemittisme er for deg som vil ha usensurert politisk analyse. Ingen "Fake news," bare sannheten, for SMA er hverken smittet eller svekket av pressestøtte. Meld deg i dag og vær med på, og påvirke elitens dominerende ordskifte i Norge.	 SENER MOT ANTISEMITTISME
	post@sma-norge.no www.sma-norge.no	Bankgiro 6242.10.60644 Vipps 84727

Ambassadør Alan Baker er jurist og tidligere israelsk ambassadør til Canada og juridisk rådgiver for Israels Utenriksdepartement. Han er direktør for the International Law Program, the Global Law Forum og medarbeider ved the Jerusalem Center for Public Affairs. Han deltok i utarbeidelsen av og forhandlingene om Oslo-avtalene samt fredsavtalene med Egypt, Jordan og Libanon.

Den tynne linjen mellom legitim kritikk av Israel og antisemittisme

Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Enhver oppfatning av illegitimitet, kriminalitet, ulovlighet eller brudd på humanitære normer, kan lett komme i skade for å overskride den tynne linjen mellom genuin substansiell kritikk av en spesifikk handling og, på den annen side, generalisert nedverdiggelse av en person, gruppe, land eller bevegelse.

Tendensen til å la spesifikk, pragmatisk og praktisk kritikk skli over i åpenbar generalisering og rasemessig eller nasjonal stereotypi, overskrider lett denne grensen og blir til demagogi. Avstanden mellom demagogi og gammeldags antisemittisme er praktisk talt ikke-eksisterende.

I den politiske konteksten vi lever i, og spesielt i forholdet mellom Israel, det palestinske lederskapet, elementer i Europa, USA og internasjonale organisasjoner, tjener bruken av negative stereotypier og juridisk-relaterte generaliseringer et annet sentralt formål. Hensikten er å skape offentlig og internasjonal støtte for å bebreide, henge ut og fordømme Israel ved å benytte juridiske fraser som er aksepterte i det internasjonale samfunn som negativt ladede slagord om alle de onder menneskeheten og sivilisasjonen står overfor.

Avstanden mellom bruk av anti-israelske stereotypier og bebreidelser på den ene siden og antisemittisme på den annen, blir stadig mindre.

Eksempler på dette inkluderer vedvarende og daglige erklæringer på sosiale medier fra palestinske ledere som PLOs sjefsforhandler og generalsekretær Saeb Erekat og senior PLO-propagandist Hanan Ashrawi. I fredsprosessens dager ble Erekat ansett for å være en seriøs forhandler med full innsikt i israelske forhold, landets historie, styre, kultur og sosiale rammer.

Ikke desto mindre inneholder Erekat's uttalelser i taler, intervjuer, i sosiale medier og i møter med delegasjoner, til daglig generaliserte og falske anklager mot Israel og dets lederskap med uttrykk som for eksempel:

“Kolonialisme, apartheid, etnisk rensing, ulovlig okkupasjon og illegitim bosettingspolitikk,” endog med et stadig krav om at Israel må trekke seg tilbake til “1967-grensene” (til tross for det faktum at han er fullstendig klar over at det aldri har eksistert slike grenser og at det ikke var noe slikt krav i Oslo-avtalene som ble fremforhandlet av Erekat). På tilsvarende måte gjentar Ashrawi regelmessig den tomme, men avskyelig stereotype frasen “bosetterkolonialisme.”

Disse menneskene, så vel som andre i det internasjonale samfunn driver på med dette til tross for at de er fullt klar over at slike generaliseringer fullstendig mangler ethvert faktisk eller juridisk grunnlag. Slike ondskapsfulle og bevisste anklager har prinsipielt som formål å manipulere internasjonalt anerkjent fraseologi for å fremme en politisk dagsorden som er rettet mot å undergrave Israels legitimitet, men også med en klar baktanke som bare kan oppfattes som å ha et antisemittisk formål.

Omfanget av generalisering og baktalelse gjennom bruk av internasjonalt anerkjente slagord som til forskjell fra enhver annen stat eller folk, stadig bare rettes mot den jødiske staten Israel, omdanner seg veldig lett til en delegitimerende propaganda mot det jødiske folk. Det finnes ingen avstand mellom dette og antisemittisme, – den linjen er overskredet.

Den forsettlige og lettvinte bruken av tomme og unøyaktige uttrykk som mangler juridisk eller faktisk grunnlag, fungerer som en populær mekanisme for å påvirke opinionen, mediene, internasjonale fora og frivillige og internasjonale organisasjoner.

Når slik terminologi anvendes innenfor et miljø av vestlige liberale demokratier, er slik tale også ment å påvirke Israels tradisjonelle støttespillere, inkludert jødiske samfunn og innbyggere, hvorav alle, idet de står overfor aktuelle lokale utfordringer for sin lojalitet, stadig har et behov for å innynne seg overfor sine respektive lokalsamfunn med det formål å forhindre antisemittisme innenfor sine egne samfunn. For å klare det blir de ofte påvirket av den fiendtlige og ekstreme kritikken av Israel og slutter seg til slik kritikk.

“Disse menneskene, så vel som andre i det internasjonale samfunn driver på med dette til tross for at de er fullt klar over at slike generaliseringer fullstendig mangler ethvert faktisk eller juridisk grunnlag.”

Eksempler på slike slagord og skjellsord inkluderer:

Apartheid

Dette er en bevisst og drastisk anklage mot Israel som viser uvitenhet om historien og om det jødiske folk, og som mangler enhver likhet med hva som virkelig utgjorde apartheid.

Israels styringssystem og landets sosiale og demografiske sammensetning, identifiserer landet som et liberalt demokrati som er helt uten det som karakteriserer en apartheidstat. Imidlertid er den lettvinne bruken av beskyldningen om apartheid, enten den kommer fra Jimmy Carter, Mahmoud Abbas i FN, Saeb Erekat på Twitter, USAs Grønne parti eller fra hundrevis av politisk genererte resolusjoner fra FNs Hovedforsamling som ikke forstår hva apartheid var eller er, så tar de alle sikte på å etablere en parallell mellom Israel og den tidligere apartheidstaten Sør-Afrika i den internasjonale opinions øyne.

Formålet er å delegitimere Israel som et statlig medlem av det internasjonale samfunn og å oppnå Israels oppløsning og erstatning slik det ble gjort med det sør-afrikanske apartheidregimet.

Beklageligvis har endog elementer innenfor jødiske samfunn i diaspora og i israelske medier latt seg forlede av denne tomme antisemittiske og ondskapsfulle sammenlikningen.

Kolonisering

Det er åpenbart at Israel ikke er en kolonimakt. Israel har ikke kolonisert og har ingen som helst intensjon om å kolonisere territoriene i Judea og Samaria. Israels aksept av Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 av november 1967, landets forpliktelse til en fredsprosess i Midtøsten generelt og til Oslo-avtalene, er indikasjoner på at Israel forpliktelse til å løse spørsmålet om disse territorienes status er gjennom forhandlinger, og ikke gjennom ensidig kolonisering.

Imidlertid, siden kolonisering er et universelt fordømt internasjonalt fenomen, er det å anklage Israel når det ikke finnes noe grunnlag for det, å identifisere og bakvaske Israel i en ekstremt negativ kontekst som et regime som må forbys. Derved skapes enda et nivå av internasjonal og offentlig fiendskap og delegitimering.

Etnisk rensing

Dette uttrykket var opprinnelig knyttet til den systematiske og offisielt støttede praksisen til myndighetene i Jugoslavia overfor deres muslimske befolkning. Det har siden vært brukt om situasjoner i Afrika og er nå blitt enda ett negativt ladet skjellsord som brukes mot Israel for å indikere brudd på grunnleggende humanitære normer.

Det er åpenbart at Israel ikke har en slik politikk, hverken offisielt eller på annen måte, og hele idéen om etnisk rensing er avskyelig i forhold til de jødiske moralbegreper og for selve Israels karakter.

Ulovlig israelsk okkupasjon

Dette er et annet negativt ladet uttrykk som ofte brukes for å beskrive Israels status i Judea og Samaria som ulovlig og illegitim. Men uttrykket mangler ethvert juridisk grunnlag. “Okkupasjon” er et akseptert rettslig begrep innenfor folkerettens bestemmelser om væpnet konflikt. Det er en akseptert rettslig situasjon som internasjonal humanitærrett har viet en serie internasjonale konvensjoner og sedvanerettslige normer som gir retningslinjer for aksepterte atferdsformer hos en okkupasjonsmakt så vel som hos en okkupert befolkning.

Okkupasjoner eksisterer og har eksistert gjennom hele historien, men den fordømmende bruken som utpeker Israel som om Israel er verdens eneste okkupasjonsmakt, er et nedsettende og illegitimt begrep. Det er feilaktig og uten juridisk grunnlag så vel som påfallende innholdsløst og falskt.

“Okkuperte palestinske territorier”

Dette uttrykket er siden tidlig på 1970-tallet blitt til akseptert FN-terminologi. Det dukker opp i hundrevis av FN-resolusjoner og rapporter og benyttes av ledende politikere, især i Europa. Uttrykket er således blitt *lingua franca* i det internasjonale samfunn og impliserer at Israel på illegitim måte stjal og okkuperte territorium som tilhørte en palestinsk stat.

“Beklageligvis har endog elementer innenfor jødiske samfunn i diaspora og i israelske medier latt seg forlede av denne tomme antisemittiske og ondskapsfulle sammenlikningen.”

Uttrykket mangler ethvert rettslig, historisk og faktisk grunnlag. Det finnes ingen bindende FN-resolusjoner eller noen som helst avtale eller arrangement mellom eller i tilknytning til partene i forbindelse med fredsforhandlingsprosessen som avgjør at territoriene er palestinske eller tilhører palestinerne, eller at de noen gang har vært en del av noen som helst palestinsk suveren enhet, noe som aldri har eksistert.

Uttrykket “okkuperte palestinske territorier” som av det palestinske lederskapet settes inn i FN-resolusjoner og støttes av arabiske, europeiske og andre stater i FNs Hovedforsamling, er ingenting annet enn et uttrykk for “ønsketekning” fra et automatisk FN-flertalls side.

Formålet med de Oslo-avtalene det ble enighet om, var og er å komme frem til en enighet som fastsetter territorienes permanente status. Om de så vil bli en del av en palestinsk stat eller en hvilken som helst annen politisk enhet, kan bare bli et resultat av forhandlinger.

Derfor er uttrykket “okkuperte palestinske territorier” ingenting mer enn en forhåndsbestemmelse av utkommet av forhandlinger som det ennå gjenstår å gjennomføre. Uttrykket er i strid med Oslo-avtalene.

“Ulovlige” israelske bosettinger.

Dette uttrykket er blitt utstyrt med en politisk mening som impliserer at Israels bosettingspolitikk er illegitim ettersom den er i strid med folkeretten, noe som gjør Israel til en banditt og de israelerne som bor i bosettingene til kriminelle.

Dette er en feilaktig og falsk politisk oppfatning som har sitt opphav i en tendensiøs feiltolkning av relevante normer i folkeretten. Denne oppfatningen forfektes av internasjonale humanitære organisasjoner, især Internasjonale Røde Kors og FN.

Etter de massedeportasjoner og tvangsforflytninger som skjedde i det nazistiske

Europa under Den annen verdenskrig, har internasjonale humanitære normer og konvensjoner i detalj nedfelt de omstendighetene under hvilke en okkupasjonsmakt har forbud mot flytting av sine borgere inn i det okkuperte territoriet.

Israels bosettingspolitikk har ingen likhet med forbudte tvungne masseforflytninger av befolkning. Israel overholder strengt de internasjonale normene og tillater frivillig midlertidig bosetting, og bare på offentlig land. Israel sikrer full respekt for privat eierskap til land i påvente av resultatet av forhandlingene med palestinerne om permanent status. Under slike forhandlinger, som palestinerne har sagt seg enige i og som det internasjonale samfunn har sluttet seg til, vil spørsmålene som angår bosettinger og grenser bli forhandlet om i sluttfasen.

Påstander om at Israels bosettingspolitikk er i strid med folkeretten og avtaler med palestinerne er derfor ikke bare falske, men de utgjør også en forhåndsbestemmelse av utkommet av de forhandlingene om permanent status som det er enighet om å gjennomføre.

“Ulovlig” blokade av Gaza

Dette uttrykket som ofte brukes i FN-rapporter og resolusjoner og av palestinske propagandamakere, er fullstendig falskt og har til hensikt å forsterke en oppfatning om at Israel er en serieforbryter i forhold til maritim rett.

Etter hendelsen i mai i 2010 med den tyrkisk-ledete konvoien, ble Israels sjøblokade av Gazastripen gransket av et FN-panel ledet av Sir Geoffrey Palmer som er tidligere statsminister i New Zealand. Panelet konkluderte med at Israels maritime blokade er et legitimt sikkerhetstiltak som er fullt ut rettferdiggjort i lys av den terroristiske naturen til Hamas-administrasjonen på Gazastripen.

“Uproporsjonal voldsanvendelse” i behandlingen av terror

Israel blir regelmessig anklaget for å være “uforholdsmessig voldelig” i praktisk talt ethvert tilfelle hvor myndighetene har vært forpliktet til å forsvare seg mot masseangrep med raketter, terrortuneller inne på sitt territorium, forsøk på ulovlig grensekrenkelse for å infiltrere terrorister inn i Israel, ballonger og drager med eksplosivt og brannfarlig materiale sendt mot Israel som en samordnet terror mot naturmiljø og landbruksområder.

“De forsøker å kreve at Israel skal stå ansvarlig i henhold til standarder som ikke kreves av noe annet land som står overfor slik aggresjon.”

Slike manipulative beskyldninger, inkludert slike absurde påstander som “barnemord,” skaper uunngåelig støtte i store deler av det internasjonale samfunn, i mediene, blant folk flest i FN og i FNs Menneskerettighetsråd, så vel som i tallrike offentlige og frivillige organisasjoner som hevder å være engasjert i menneskerettigheter. De forsøker å kreve at Israel skal stå ansvarlig i henhold til standarder som ikke kreves av noe annet land som står overfor slik aggresjon.

I virkeligheten peker de på Israel og nekter landet dets internasjonalt anerkjente rett til å forsvare sine grenser, byer, landsbyer og innbyggere mot slik aggresjon. Følgen av slik uthengning og fornektelse av Israels iboende rett til selvforsvar, er å forsterke den negative oppfatningen og delegitimeringen av Israel i internasjonal sammenheng.

Summen av dette triste fenomenet med skjellsord som er skapt for å henge ut Israel alene som den ultimate og konsistente lovbrøyer i forhold til internasjonale normer, har som endelig mål å “piratisere” og erklære Israel lovløst og plassere det utenfor de siviliserte staters krets i det internasjonale samfunn, slik det skjedde med det tidligere apartheid-regimet i Sør-Afrika.

Bruken av slike generaliseringer og bakvaskelser rettet mot den jødiske staten Israel og bruken av de ovenfor nevnte stereotypiske uttrykkene, skaper og fyrer opp under antisemittisme. Slik generalisert kritikk som bare henger ut Israel, kan skyldes et trist forsøk på å opptre politisk korrekt, men det er helt klart et nesten usynlig slør som dekke over antisemittisme.

Kilde: https://jcpa.org/pdf/Baker_Israelphobia_Book_WEB-3.pdf

Dag T. Elgvin er sosialantropolog. Cand. polit fra universitetet i Tromsø, 1993 med hovedfag om samisk kultur, tema reindrift.

Hva er det NRK er mikrofonstativ for?

Referat ved Dag T. Elgvin

Det følgende er en utskrift av et innslag i NRKs Dagsnytt Atten, torsdag 30. april 2020.

Hovedtemaet for dette nyhetsinnslaget i NRK var en melding om at den nye regjeringskoalisjonen i Israel har planer om å erklære israelsk suverenitet over den delen av Område C i Judea og Samaria som grenser inn mot Israels statsgrense mot Jordan i Jordandalen. I den anledning inviterte NRK stortingsrepresentantene Anniken Huitfeldt fra Arbeiderpartiet og Michael Tetzschner fra Høyre, samt NRKs Midtøsten-korrespondent Kristin Solberg til å kommentere et krav fra Huitfeldt om at Norge nå må anerkjenne en palestinsk stat. Programleder under innslaget var NRKs Sigrid Solum. Dette referatet bør leses i fortsettelsen av foranstående artikkel.

Programleder: Nå er det på høy tid at Norge anerkjenner en palestinsk stat, mener Støre. Men først til bakgrunnen her. Den israelske regjeringen vil altså diskutere en annektering av den palestinske Vestbredden, og hva ligger i dette, Kristin Solberg, du er Midtøsten-korrespondent og er med oss fra Beirut.

Kristin Solberg: Dette kommer etter tre israelske valg hvor det ikke ble noen klar vinner. Nå ser vi at de to tidligere rivalene, Netanyahu og Gantz, har gått sammen for å danne en kriseregjering, og i avtalen er det korona-håndtering som skal stå i fokus de neste seks månedene, med unntak av

planer om å annektere deler av den okkuperte Vestbredden, og – inkludert da Jordandalen, og kanskje allerede fra så tidlig som 1. juli, og det var ett av kravene fra Netanyahu i regjerings-forhandlingene at han skulle kunne fremme sånne planer såpass raskt. Vi må se dette i lys av president Trumps plan for Midtøsten som ble offentliggjort i januar, der han gav amerikansk grønt lys for nettopp en slik annektering, til tross for at det strider mot folkeretten, og Netanyahu har beskrevet dette ‘grønne lyset’ som en historisk mulighet, og mange analytikere mener han ønsker seg det for sin - - eh - - politiske arv og ettermæle.

Programleder: Hva kan skje da, hvis dette faktisk skjer?

Kristin Solberg: Hvis dette faktisk skjer, er det jo svært, svært alvorlig for palestinerne; det vil jo være nådestøtet for en egen palestinsk stat slik mange palestinere beskriver det. Trumps plan legger jo opp til kun et lappeteppe av palestinske områder som knapt nok henger geografisk sammen, og det er vanskelig å se for seg hvordan man skal klare å få stablet en palestinsk stat på beina hvis Israel virkelig gjennomfører disse annekteringsplanene. Så er det også det folkerettslige i dette, – dette vil jo stride mot internasjonal lov, så hvis det skjer, vil det også være veldig alvorlig på det viset.

Programleder: Du nevnte også Benny Gantz og hans parti som i utgangspunktet var imot denne annekteringen. Hva skjedde da på veien?

Kristin Solberg: Vi så jo, for hvert valg, hvordan Benny Gantz beveget seg mer og mer mot annektering, og mer og mer i tråd med Netanyahus politikk.

Palestinere som jeg snakket med før valget, det siste valget nå i mars, sa at det var ett fett, altså like ille for dem hvorvidt det ble Benny Gantz eller Netanyahu som vant valget, fordi de mente at begge ville føre en liknende politikk som ville være skadelig – om ikke helt ødeleggende – for to-stats-løsningen. Og vi så jo også at Gantz stilte seg bak Trumps plan som åpner for annektering, riktignok med det forbeholdet at det skulle være internasjonal støtte for det. Det er det lite trolig at Israel får all den tid det bryter med folkeretten og all den tid det blir beskrevet som et nådestøt for en palestinsk stat, - eh – men nå får vi jo se da om den internasjonale støtten er viktig for Gantz eller ei, denne avtalen med Netanyahu tyder jo på at det kanskje ikke lenger er det.

Programleder: Takk skal du ha, Kristin Solberg. Anniken Huitfeldt, du leder Utenriks- og forsvarskomiteen på Stortinget, og du har gått hardt ut mot denne avtalen og sagt at annektering vil være på linje med det Sovjet gjorde etter annen verdenskrig. Hva er sammenligningen her?

Anniken Huitfeldt: Jo, det er jo at ett land angriper et annet militært, og at de innlemmer det i sitt land. Og det er jo klare brudd på folkeretten, og derfor er det viktig at vi er tydelige, og så mener jeg det er viktig at Regjeringen nå går til angrep på det som er bosetter-økonomien, altså det man tjener på okkupasjonen, og få klare regler mot kjøp av bosetter-varer, og at de merker varer som er produsert på okkupert land. Regjeringen må altså endre politikk i takt med at Netanyahus regjering nå gjør det.

Programleder: Michael Tetzschner, du sitter i den samme utenrikskomiteen for Høyre. *“På linje med Sovjet etter annen verdenskrig”*?

Michael Tetzschner: Det var jo en litt haltende parallell, fordi – eh – de områdene som Israel har hatt etter -67, og som ikke var en del av det anerkjente kjerneområdet, det var områder de beholdt etter 6-dagers krigen som var en angrepskrig mot Israel. Men det er absolutt mye å velge i når det gjelder folkerettsbrudd fra begge sider. Det er derfor Norge har inntatt en balansert holdning, og alltid – i likhet med de fleste europeiske land – knyttet anerkjennelse av Palestina til en fremforhandlet fredsløsning. Og så tror jeg vi skal ha litt is i maven her, fordi det er ikke Israel som her annekterer, det er to partier som utgjør et mindretall i en mindretallsregjering, og de har laget en konstruksjon her som kan få en til å tenke på at her er det andre adressater enn naboene det er snakk om. Det er snakk om amerikansk innenrikspolitikk, det er å utnytte mulighetene mens Trump er president.

Programleder: Men er du ikke redd for at det kan bli noe av?

Michael Tetzschner: Jeg kan bare si at en anneksjon vil være et stort tilbakeslag for fredsprosessen i Midtøsten, og Norge vil ikke støtte det fordi det også vil være folkerettsstridig. Men så gjelder det allikevel å si at vi er ikke der fordi det er en mindretallsregjering, det ene partiet er ikke for anneksjons-planene, så dette som skjer 1. juli, er at Likud, det største partiet, får anledning til å bygge ut et flertall med eventuelt to ultra-ortodokse partier og så ytterligere to hvor det israelske Arbeiderpartiet er én, og dermed kan de da starte dette. Men heldigvis er det langt dit. Men, jeg er helt enig med Anniken Huitfeldt at de sporene som legges her, er dypt bekymringsverdige.

Anniken Huitfeldt: Så nå må vi legge maksimalt press på Israel. Det vil være veldig skadelig for Israel om dette skjer. De har jo ikke støtte fra Demokratene, og de har vært deres allianse over lang tid, og de har ingen støtte fra noe europeisk land, så dette vil skade sikkerheten i hele regionen. Og da bør vi også bruke en del sterke ord, og vi må ta avstand fra økonomien i dette. Jeg synes at regjeringen er for sen med å endre politikk og de ordene de bruker, i takt med det Netanyahu nå gjør. Nå må vi legge maksimalt press på Israel.

Programleder: Hva hjelper det om man bruker de eller de ordene?

Anniken Huitfeldt: Jeg mener at for eksempel å si at vi ikke skal kjøpe varer som er produsert på okkupert land, og merke varer som er produsert på okkupert land, er et veldig sterkt økonomisk virkemiddel. Jeg synes det er paralleller til andre deler av verden, her. Det å ta og okkupere et land har paralleller til det Russland har gjort i Ukraina, og jeg tror at det er veldig viktig nå, i en tid hvor menneskerettigheter er under press, og folkeretten er under press, så kan ikke vi i Vesten sitte og være dobbeltmoraliske, og være mindre fordømmende over den typen anneksjon enn en annen type anneksjon.

Michael Tetzschner: Får jeg bare si: Vi må jo legge et maksimalt virkningsfullt press på Israel. Og virkningen får vi bare hvis vi opptrer samlet med naboland.

Programleder: Men tror du ikke penga rår?

Michael Tetzschner: Det som skjer nå, den fremgangsmåten AP, de har jo etter Stoltenbergs avgang, de har gradvis endret Midtøsten-politikk, fordi før dette, Stoltenberg-regjeringen førte jo en politikk som knyttet sammen en forhandlingsløsning med en anerkjennelse, fordi – og dette er også viktig – fordi det er mange folkerettsbrudd å velge i også på palestinsk side, og man

må opprettholde et press om at de avstår fra sine egne folkerettsbrudd, at de innfører noe som likner en rettsstat, kanskje beveger seg i retning av et demokrati, som allerede Israel har innført – med sine mangler selvsagt – så det AP nå inviterer til, er et slag i luften, og som antagelig vil ekskludere Norge som en troverdig samtalepartner for begge de stridende parter.

Programleder: Vi må bare oppklare litt: Dere sa jo at dere vil anerkjenne Palestina, hva er ståstedet deres nå?

Anniken Huitfeldt: Vi vil anerkjenne Palestina, men vi må gjøre det på et tidspunkt som skaper maksimalt press, og vi må gjøre det sammen med andre land, og det er riktig som Tetzschner nå sier at det er en stor splittelse på palestinsk side, og det har ikke vært valg der siden 2006.

Programleder: Dere vil fortsatt knytte det sammen med freds--- (avbrutt)

Anniken Huitfeldt: Nei, det er det vi ikke vil, men Tetzschner svarer ikke på det jeg sier. -- (avbrutt)

Programleder: Hva må til for at dere skal anerkjenne Palestina da?

Anniken Huitfeldt: Det må være del av en prosess. Vi krever ikke lenger at det må være en fremforhandlet fredsløsning, og så var det jo slik at det var Jonas Gahr Støre som styrte Arbeiderpartiets Midtøsten-politikk da vi var nær en avtale i 2011, og da gjorde vi klart til anerkjennelse, men så gikk det dessverre ikke den veien. Tetzschner svarer altså ikke på hvorfor han ikke ønsker å ha merkevarer, og her er Norge mye tregere enn mange andre EU-land, her er Norge mer forsiktig enn EU-land.

Programleder: Å merke det er vel.. (avbrutt)

Michael Tetzschner: Man skal tenke gjennom virkemidlene man velger, og det synes jeg absolutt AP skal gjøre hvis man vil selve saken vel, og ikke bare kritiserer den norske regjeringen som egentlig bare har fulgt opp det som andre - - eh – som var hovedstrømningene i Europa, og som Stoltenberg førte av politikk før han slapp Gahr Støre løs på egenhånd. Og: Merke-saken, som vi skal behandle som et representant-forslag, det rammer arbeidsplassene til palestinsk sysselsetting, så det kommer signaler fra palestinske arbeidere om at de ikke ønsker dette fordi det betyr at de kan bli uten levebrød – hvis merkingen har de effektene som Anniken Huitfeldt håper på.

Programleder: Denne anerkjennelsen: Det er altså 137 av FNs 193 medlemsland som har anerkjent Palestina. Norge har jo gått dem i møte ved

å stemme for at de skulle få observatør-status i FN, oppgradert representasjon fra palestinsk side til ambassade, begynt å bruke ordet “Palestina,” så hva er det, – hvorfor ikke ta skrittet fullt ut og anerkjenne Palestina?

Michael Tetzschner: Fordi hittil har det vært ansett som et press på at Palestina må rydde opp i eget hus. La oss tenke på at halvparten av territoriet er okkupert av Hamas som er en terror-listet organisasjon, så det er også andre krav man må tilfredsstille i det internasjonale samfunn for å bli tatt opp i fellesskapet av stater.

Programleder: Det høres ut som om ingen av dere vil gjøre det nå. Det er veldig ullent (avbrutt)

Anniken Huitfeldt: Der vi er uenige, er på merkingen av bosetter-varer. Det har denne regjeringen sagt de har utredet siden 2014. Det er et politisk valg, og det vil ramme økonomien spesielt, (avbrutt)

Programleder: Hvis det også rammer de palestinske arbeiderne, som Tetzschner sier?

Anniken Huitfeldt: Det kan man jo si om alle slike former for blokader. Men det er et virkningsfullt virkemiddel, det er det vi bruker når det gjelder Vest-Sahara, og andre områder, og det handler ikke om boikott av Israel, men det handler om varer som er ulovlig produsert på okkupert land, og derfor -- avbrutt

Michael Tetzschner: De palestinske arbeiderne som er redde for å miste jobbene.

Programleder: Grunnen til at utenriksministeren ikke er her i dag, er fordi hun er i et møte med sin amerikanske kollega, Mike Pompeo, og det kan jo hende hun hvisker noen ord i øret på ham om denne annekteringen. Takk skal dere ha begge to, Anniken Huitfeldt og Michael Tetzschner.

Kilde: https://radio.nrk.no/podkast/dagsnytt_atten/l_2291e68e-c263-4181-91e6-8ec263018139

Professor Alan Dershowitz er professor emeritus i jus ved Harvard University Law School. Han har forfattet en rekke bøker, blant annet til forsvar for Israel.

Argumentet for moralsk klarhet: Om antisjonisme, antisemittisme og legitim kritikk av Israel

Alan Dershowitz

Oversatt for SMA av Elisabeth Berg

Mye av det som i dag utgir seg for å være kritikk av Israel eller påstått ideologisk opposisjon mot sionisme er kun kamouflert antisemittisme. Det blir skammelig utført ved at nasjonalstaten til det jødiske folk håndplukkes for å bli fordømt og demonisert. De Forente Nasjoner for eksempel vier mer tid til å fordømme Israel enn alle andre land i verden sammenlagt. Den eneste forklaring på dette er at de er motivert av et hat mot det jødiske folk og et hat mot deres jødiske stat.

Når det på universitetsområder demonstreres mot bygging på Vestbredden (noe jeg personlig kan ha innsigelser mot), mens ugjerninger begått av Syria, Jemen, Iran, Hizbollah og Hamas ignoreres, kan ikke dette ha annen forklaring enn et hat mot det jødiske folk. Verden brydde seg ikke da palestinerne ble undertrykket og okkupert av Egypt eller Jordan. Verden begynte kun å bry seg da anklagene om okkupasjon ble overført til nasjonalstaten for det jødiske folk. Israel er “jøden blant nasjonene”. Kun å velge ut Israel for delegitimering, fordømmelse og demonisering er forkvaklet inkonsistent - og vår tids form for antisemittisme.

En kortfattet historikk om antisemittisme kan spore “legitim” antisjonisme til tyske jøder som anså jødedom som kun religion og ikke en nasjonalitet. Men dette er hverken sakens anliggende eller tankesettet til dagens antisemittiske “antisjonister”. Den aktuelle debatten foregår ikke rundt sionismens filosofi, men omhandler demonisering av Israel: Ikke på grunn av hva Israel gjør, men på grunn av hva Israel er – og det er en suveren jødisk stat. Det finnes intet annet ord for dette enn antisemittisme.

Rep. Ilhan Omar antydet i en tweet søndag kveld at den republikanske støtten til Israel er drevet av kampanjonsdonasjoner fra pro-Israel-grupper som AIPAC. Alex Wong / Getty Images

For i det hele tatt å forstå den nye antisemittiske bevegelsen må dens kjerneverdier og perspektiv forstås. De såkalte “progressive” er i stor grad regressive ved at de undertrykker fri tale og benekter etablerte rettsprosesser. Disse nye McCarthy-ene er ikke sanne liberale fordi de ikke tillater tankefrihet, samvittighetsfrihet og ytringsfrihet. De viser en fundamental mangel på respekt for andre som tenker annerledes enn dem. Jeg anser meg selv som liberal, noe også Chuck Schumer, Nancy Pelosi, Bill Clinton og Hilary Clinton er. Vi er alle liberale, men vi er ikke anti-israelske.

Anti-israelsk retorikk kommer ikke hovedsakelig fra liberale, men fra radikale venstreorienterte. Den radikale venstreside har vært antisemittisk siden Voltaire og Marx. Det radikale venstre og det radikale høyre har felles antisemittiske elementer. Et problem vi nå står overfor er at dette perspektivet langsomt kryper inn i liberale menneskers sinn. Peter Beinart fortjener noe av skylden for fenomenet, fordi han presenterer seg selv som liberal - ikke radikal venstreorientert - og har begynt å benytte et negativt billedspråk som andre tolker og tar i bruk. Derved ekspanderer argumentene mot det jødiske folk ytterligere, – som jødiske pengers innflytelse. Dette kan høres fra andre jøder også.

Eric Yoffie, for eksempel, tidligere leder for Reformbevegelsen, angrep meg i en artikkel i Ha'aretz for å forsvare Benjamin Netanyahu overfor hans aktuelle siktelse, og påstod at dette måtte være noe jeg gjorde for penger.[1] Han siktet til den amerikanske forretningsmannen Sheldon Adelsons penger. Jeg har aldri mottatt en øre for å forsvare Netanyahu. Hva skiller egentlig Yoffie fra den amerikanske kongresskvinnen Ilhan Omar som tweeter *“Alt handler om Benjamin’ene.”* Anklagen om at jøder gjør alt for penger og at jøder bruker penger for å få sin vilje igjennom, er sterkt utbredt. Selv jøder er skyldig i dette i angrep på andre jøder.

Da Yoffie angrep meg, benyttet han den antisemittiske insinuasjonen – at jeg måtte ha gjort det jeg gjorde for penger – selv om jeg aldri har snakket med Adelson om dette emnet. Jeg ville aldri tatt ordre fra noen, heller ikke fra en klient, om hva jeg skulle mene om et gitt emne: Det er et prinsipp. Bruken av antisemittisk billedspråk finner nå sin vei inn i hverdagsspråk, skrifter og retorikk. Dette er en farlig utvikling.

Ikke bare blir klassiske antisemittiske begrep benyttet i retorikken mot Israel, men andre ladede slagord blir avskyelig og åpenlyst brukt for å sverte Israel. Én slik betegnelse er å kalle Israel “apartheid-stat.” Vi bør huske historien bak svertekampanjen som uriktig karakteriserte Israel som en apartheid-stat: Den var initiert av ingen andre enn en antisemitt ved navn biskop Desmond Tutu fra Sør-Afrika. Biskop Tutu, høyt respektert, har avslørt seg selv som skinnhellig og fordomsfull og snakker kontinuerlig om det jødiske folks innflytelse og penger. Ikke engang jøder i bibelsk tid er trygge for hans grove fordømmelser. Han har en gang uttalt at Israel og jødene er meget ukristelige. Jeg ble utestengt fra å tale på et universitet i Cape Town på grunn av min kritikk av biskop Tutu.

Påstanden om apartheid kommer vanligvis fra antisemitter og er basert på uvitenhet. Alle som utkjemper krigen mot Sør-Afrikas apartheid – slik jeg gjorde sammen med biskop Tutu, Nelson Mandela og den kanadiske høyesterettsdommer og jurist Irwin Cotler – vet hva apartheid er. Apartheid er at “fargede” hverken gis retten til å stemme eller andre fundamentale rettigheter. I Israel sikrer selvfølgelig Uavhengighetserklæringen arabere med israelsk statsborgerskap fulle, helhetlige og like rettigheter. Og – det er tydelig for alle at Knesset har arabiske medlemmer. Apartheid er et falsk argument, men det gir gjenlyd hos uvitende mennesker som ikke forstår historie og ikke kan skille sann apartheid fra det land i Midtøsten som har høyest nivå av likestilling.

Hvis du ønsker å finne apartheid i Midtøsten, så se til Saudi-Arabia for apartheid basert på religion og kjønn, eller snakk om iransk apartheid basert på seksuell orientering. Men velg ikke Israel som i Midtøsten er best på likestilling på alle disse områdene, – ja, faktisk blant de beste i hele verden.

Myten om “ulovlig okkupasjon”

En annen falsk påstand omhandler “okkupasjon”. Begrepet har krøpet inn i folkelig språkbruk fordi media har innført denne upresise betegnelsen fra

“Anti-israelsk retorikk kommer ikke hovedsakelig fra liberale, men fra radikale venstreorienterte. Den radikale venstreside har vært antisemittisk siden Voltaire og Marx. Det radikale venstre og det radikale høyre har felles antisemittiske elementer.”

kilder med propaganda og anti-israelsk retorikk. Politikere, – som mangler grunnleggende forståelse om begreper og deres juridiske betydning – følger med strømmen. En av de skyldige er en mann jeg både stemte på og drev valgkamp for to ganger – president Barack Obama.

I en hevnjerrig handling en måned før han forlot sin stilling, ikke bare nektet president Obama å nedlegge veto, nei, han drev igjennom en resolusjon som sier at “Kotel” – Vestmuren – er ulovlig okkupert, at adkomstveiene til det Hebraiske universitet og Hadassah-sykehuset er ulovlig okkupert, at det jødiske kvarter i Jerusalems historiske gamleby – som har vært bebodd av jøder i 3000 år – er “ulovlig okkupert”.

Begrepet “ulovlig okkupert” er først og fremst misvisende. Begrepet “okkupasjon” har en helt særegen betydning i folkeretten. Det omhandler “aggressiv militær okkupasjon” av en suveren stats territorium utført av en annen suveren stat, enten det var Nazi-Tysklands okkupasjon av europeiske stater som Frankrike, Belgia og Holland eller de alliertes etterkrigsokkupasjon av Tyskland eller det japanske keiserriket.

Vestbreddens områder av Judea og Samaria etter 1967-krigen er et spesifikt tilfelle og er ingen okkupasjon ettersom palestinerne aldri hadde en stat der. Det ville være presist å kalle områdene for omstridt og tema for forhandlinger i henhold til Oslo-avtalene fra 1990-tallet. Derimot ser vi at Kinas okkupasjon av Tibet, eller Russlands okkupasjon av Tsjetsjenia, eller Tyrkias okkupasjon av Nord-Kypros – og andre steder i verden hvor det i dag faktisk eksisterer autentisk okkupasjon - blir ignorert.

Det kan ikke være “okkupasjon” når Israel i flere tilfeller, og i henhold til Oslo-avtalene og påfølgende fredsinitiativer, har tilbudt å avstå omstridte landområder i bytte mot fred og anerkjennelse. Jeg kjenner til dette fordi jeg satt ved bordet overfor Den palestinske selvstyremyndighetens

president Mahmoud Abbas og spurte ham om han var villig til å si at Israel er nasjonalstaten til det jødiske folk. Han svarte “nei”, det ville han ikke. Abbas nektet også å anerkjenne delingsplanen av 1947, som foreslo å dele det palestinske mandatområdet i to land, to hjemland, – ett for det jødiske palestinske folk og det andre for det arabiske palestinske folk. Du kan ikke på ærlig vis kalle situasjonen mellom israelerne og palestinerne for “apartheid” når statsminister Ehud Olmert tilbød palestinerne en slutt på den såkalte “okkupasjonen” i 2008, eller når statsminister Ehud Barak tilbød slutt på “okkupasjonen” i 2000.

Dette er ikke “apartheid” og det er heller ikke “okkupasjon”. Det er rett og slett omstridt område der israelerne er beredt til å inngå kompromisser. Det eneste som kreves er at palestinerne setter seg ned med israelerne, som det palestinske lederskap har nektet å gjøre i over ti år under dekke av ulike påståtte årsaker. Siste årsak var flyttingen av den amerikanske ambassaden i 2019 fra Tel Aviv til Jerusalem, som er en liketil anerkjennelse av jødisk rett til sin faktiske historiske hovedstad og ikke bestrider retten til en palestinsk hovedstad samlokalisert der i en senere fase.

Situasjonen til arabere som bor på Vestbredden har heller intet med apartheid å gjøre. Lederskapet har gjentatte ganger avvist tilbudet om statsdannelse. Arabere som bor i Ramallah, Jeriko og andre byer på Vestbredden har dessuten mer frihet og kontroll over egne liv enn de fleste arabere som bor i muslimske land.

Falske påstander og juridiske unøyaktigheter slynget mot Israel av venstresiden, inviterer til et innlysende spørsmål: *“Hva kan Israel gjøre med denne nye antisemittiske forutinntatthet i form av antisjonisme eller anti-israelske holdninger”?* Svaret er, dessverre, ingenting.

I min seneste bok *Å forsvare Israel. Mitt livslange forhold til min mest utfordrende klient*, dokumenterer jeg at hver gang Israel gjorde noe positivt, hver gang de ga bort deler av sitt territorium, hver gang de satte seg ned og forhandlet, hver gang de tilbød en tostatsløsning, hver gang de tilbød palestinerne Vestbredden – så økte boikottbevegelsen BDS og andre angrepene på Israel. Det er et omvendt forhold mellom forsonende israelske handlinger og kritikk og angrep på landet. Bevegelsen for boikott, de-investeringer og sanksjoner er ikke en protest mot israelske beslutninger eller handlinger: Den er et korstog mot Israel selv.

De palestinske selvstyremyndighetenes president Mahmoud Abbas møter erkebiskop Desmond Tutu for å diskutere den palestinske unilaterale erklæring om uavhengighet i De Forente Nasjoner 22. september 2011, på et hotell i New York i forbindelse med FNs Hovedforsamling. Photo: Stan Honda /AFP

Bare spør bevegelsens grunnlegger, Omar Barghouti som sier han tror på Palestina “fra elven til havet” som betyr Tel Aviv, Haifa og Ashdod. Det er historisk uholdbart å anta at Israel kan motvirke et slikt trossystem, fordi det er et angrep på selve eksistensen til Israel. I henhold til antisionistene så er Israels eneste valg å pakke sammen og forsvinne, gi opp og begå politisk selvmord, – noe intet land i verdenshistorien noen gang har gjort og noe Israel ikke kommer til å gjøre.

Innrømmelser motiverer til ekstreme angrep på Israel, og disse angrepene er ikke basert på “okkupasjonen”, separasjonsgjerdet, gjensvar mot Gaza, flytting av ambassaden eller anerkjennelse av israelsk suverenitet over Golanhøydene. Angrepene mot Israel baserer seg ikke på hva Israel gjør. De skjer på grunn av hva Israel er, nemlig nasjonalstaten til det jødiske folk.

Den venstreorienterte amerikanske journalisten Peter Beinart skrev en artikkel der han rettferdiggjør argumenter om at Israel ikke burde være nasjonalstaten til jødene. Han sa det er fullstendig legitimt å kritisere og angripe hele det sionistiske prosjektet, og at det er like lite antisemittisk å si at Israel ikke skulle eksistere som det er anti-kurdisk å si at det ikke burde være en kurdisk stat. [2] Men det er anti-kurdisk å si at det ikke burde være en kurdisk stat. Det burde være en kurdisk stat. Og det er definitivt antisemittisk å si at det ikke burde være en nasjonalstat for det jødiske folk.

Dette bringer oss til spørsmålet om hva som er sann legitim kritikk av Israel. Legitim kritikk skal fokusere på tema og handlinger, ikke på hva Israel er. Kritikk må gå begge veier. Det må være kritikk som består testen jeg kaller “skoen på den andre foten-testen.” Hvis du kritiserer Israel for noe,

og palestinerne gjøre det samme og gjør det verre, så må du kritisere dem tilsvarende. Hvis du kritiserer Israel, og andre land i verden er like dårlige eller verre, så må du se kritikken i sammenheng med disse andre landene.

Dét er nøkkelen til legitim kritikk: Likhhet, kritisk symmetri, ingen dobbeltmoral, ikke skille ut Israel fordi det er nasjonalstaten til det jødiske folk. Mye av den aktuelle fordømmelsen av Israel tilfredsstiller ikke denne definisjonen på legitimitet.

Noter

[1] <https://tinyurl.com/ybn8rvaz>

[2] <https://forward.com/opinion/>

Kilde: <https://tinyurl.com/ybdzase2>

ND-eindom AS

Kjøp av
eindom

Kontakt:
90065000
Seiersten Sentrum 3
1443 Drøbak

Ira Stoll er forfatter av boken *JFK, Conservative*, utgitt i 2013 av Houghton Mifflin Harcourt. Han var administrerende redaktør for *Forward*, og nord-amerikansk redaktør for *Jerusalem Post*.

Tidligere pandemier førte til voldsom antisemittisme – vær forberedt på mer av det samme

Ira Stoll

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Gitt at det allerede finnes en ganske grunnleggende antijødisk motstand i USA, Europa og Midtøsten – er det en klokke forholdsregel å være forberedt på mer av det samme.

Skuespilleren Rosanna Arquette hevder, med urette, at Israel har arbeidet med en coronavaksine “i nesten et år,” noe som skulle innebære at man visste om viruset på forhånd og at et jødisk eid selskap kommer til å profitere på dette. En taler fra Republican National Convent i 2016, David Clarke, anklager den jødiskfødte milliardæren George Soros for viruset og panikken som er forbundet med det.

Lederen for et tyrkisk politisk parti, Fati Erbakan, påsto at “dette viruset tjener sionismens mål,” ifølge *Middle East Media Research Institute*.

Hvis historien er en læremester – og det er ingen grunn til å tro at den ikke skulle være det – må vi vente mer av det samme etter hvert som pandemien blir verre.

I en bok fra 2017, *Pale Rider: The Spanish Flu of 1918 and How It Changed the World*, forteller Laura Spinney at i 1919 da “et internasjonalt kontor åpnet i Wien med det uttalte formål å bekjempe epidemier,” var en av de første tingene som skjedde at “antisemittiske elementer begynte å arbeide for at jødiske flyktninger skulle settes i karantene i øst-europeiske konsentrasjonsleirer.”

Blyglassvindu som fremstiller legenden om at jødene stjeler det innviede brødet i Brussel-katedralen i Belgia. (Shutterstock)

Tidligere pandemier avslører lignende hat. Oppslaget om Svartedauden – som herjet i Europa fra 1348 til 1350 - i Jewish Encyclopedia forteller eksempelvis at *“Svartedauden ikke bare førte til tapet av hundretusener av jødiske liv og jødiske hjem og eiendom i hundrevis av samfunn, men hadde langt mer vidtrekkende konsekvenser. Folkelige forestillinger tillot den allerede odiose fremstillingen av jøden ytterligere forferdelige egenskaper. Det var denne forestillingen som bidro til å forme den jødiske stereotypi som antisemittismen og rasismen i nyere tid bygget på.”*

Philip Ziegler forteller i sin bok fra 1969, *The Black Death*, at jøder ble anklaget for å ha forårsaket pesten ved å forgifte brønnene.

Ziegler skriver: *“Den 21. september 1348 vedtok byen Zürich at jøder aldri igjen skulle få tilgang til byen. I Basel ble alle jøder stengt inne i trebygninger og brent levende.... I Speyer ble kroppene til de døde stappet i vinfat og sendt nedover Rhinen... I de fleste byer fant massakrene sted allerede mens svartedauden herjet, men noen steder var nyheten om at pesten nærmet seg, mer enn nok til å antenne folks raseri.”*

“Til sammen er 60 større og 150 mindre fellesskap antatt utryddet, og 350 massakrer av varierende størrelse fant sted,” skriver Ziegler. *“Det er en merkelig og også ydmykende refleksjon over menneskets natur at europeerne, rammet av det som kanskje var den største naturkatastrofen som noen gang skulle komme til kontinentet, reagerte med å overgå naturens brutalitet i sine egne forferdelige menneskeskapte grusomheter.”*

“Lederen for et tyrkisk politisk parti, Fati Erbakan, påsto at “dette viruset tjener sionismens mål.””

Verden har endret seg betydelig siden 1919 eller 1348. Zieglers påvisning av anti-jødisk vold som del av den “menneskelige natur,” høres virkelig forferdelig ut. Men gitt at det allerede finnes en ganske grunnleggende anti-jødisk vold i USA, Europa og Midtøsten, er den forsiktige forholdsregel å være forberedt på mer. Jeg håper jeg tar feil.

Kilde: <https://worldisraelnews.com/past-pandemics-spurred-violent-anti-semitism-prepare-for-more/>

Judith Bergman som er skribent, kommentator, jurist og politisk analytiker, er tilknyttet Gatestone Institute.

Den sovjetisk-palestinske løggen

Judith Bergman

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Oppdagelsen nylig av at Mahmoud Abbas, president for Den palestinske selvstyremyndigheten, PA, var spion for KGB i Damaskus i 1983, ble av mange i de såkalte hovedstrømsmediene fremstilt som en “historisk kuriositet”.^[1] Men denne nyheten kom på et upassende tidspunkt for president Vladimir Putin som forsøkte å organisere samtaler mellom Abbas og den israelske statsminister Benjamin Netanyahu. Og ganske så forutsigbart: PA avviste umiddelbart denne nyheten. Fatahs talsmann Nabil Sahaat benektet at Abbas noen gang hadde vært i tjeneste for KGB, og kalte påstanden for en “svertekampanje”.^[2]

Oppdagelsen, som langt fra er noen “historisk kuriositet”, er en side ved de mange bitene i puslespillet som utgjør opprinnelsen til islamsk terrorisme i det 20. og 21. århundre. Denne opprinnelsen blir nesten alltid utvisket ved de dårlig skjulte forsøkene på å komme med en egen fortelling om årsakene til dagens terrorisme, og ved å avvise alt og ethvert forsøk på det motsatte som “konspirasjonsteorier”.

Det er ikke noe konspiratorisk ved den siste avsløringen. Den kommer fra et dokument i de såkalte Mitrokhin-arkivene hos *Churchill Archives Center* ved Universitet i Cambridge. Vasily Mitrokhin var en tidligere senioroffiser for den sovjetiske etterretningstjenesten, som senere ble degradert til arkivtjeneste i KGB. Med en meget stor risiko for eget liv, tilbragte han 12 år med omhyggelig kopiering av hemmelige KGB-dokumenter som ellers ikke ville ha blitt kjent for offentligheten. (Arkivene fra KGBs etterretningstjeneste i utlandet forblir lukket for offentligheten, til tross for Sovjetunionens

Yasser Arafat (venstre) med den rumenske lederen Nicolae Ceausescu under et besøk i Bucuresti i 1974. (Billedkilde: Rumensk Nasjonal Historie)

oppløsning.) Da Mitrokhin hoppet av fra Russland i 1992, bragte han kopierte dokumenter med seg til Storbritannia. De frigitte delene av Mitrokhin-arkivene ble tilgjengelige for publikum gjennom bøkene til Cambridge-professoren Christopher Andrew, som skrev *The Mitrokhin Archive* (utgitt i 2 bind i samarbeid med avhopperen fra Sovjetunionen. Mitrokhins arkiver førte blant annet til oppdagelsen av mange KGB-spioner i Vesten og andre steder.

Dessverre er den fulle historien om omfanget av KGBs innflytelse og desinformasjon på langt nær så kjent som den burde være, tatt i betraktning den enorme innflytelsen som KGB hadde på internasjonale spørsmål. KGB organiserte fiendtlige operasjoner mot NATO, mot demokratiske dissidenter innenfor Sovjetblokken, og initierte undertrykkende aksjoner i Latin-Amerika og Midtøsten. Ettervirkningene merkes ennå i dag.

KGB var også en ekstremt aktiv medvirker i etableringen av såkalte frigjøringsbevegelser i Latin-Amerika, Afrika og Midtøsten, bevegelser som engasjerte seg i dødbringende terrorisme – slik det er dokumentert, blant annet, i Mitrokhin-arkivet, så vel som i bøker og skrifter av general Ion Mihai Pacepa, den høyest rangerte kommunistiske tjenestemannen som hoppet av fra den tidligere Sovjetblokken.

Pacepa var sjef for Romanias etterretningstjeneste og personlig rådgiver for den rumenske kommunistlederen Nicolae Ceaucescu før han hoppet av til USA i 1978. Pacepa arbeidet sammen med CIA i 10 år for å ødelegge kommunismen. Byrået beskrev hans samarbeid som *“et viktig og unikt bidrag til USA”*.^[3]

I et intervju fra 2004 i FrontPage Magazine, sa Pacepa:

“PLO ble skapt av KGB – som hadde en forkjærlighet for “frigjøringsorganisasjoner.” Du har også Den nasjonale frigjøringshær for Bolivia, skapt av KGB i 1964 ved hjelp av Ernesto “Che” Guevara.... KGB skapte også Den demokratiske front for frigjøring av Palestina – som gjennomførte utallige bombeangrep. I 1964 godkjente det første PLO-rådet som besto av 422 palestinske representanter håndplukket av KGB, Det palestinske nasjonale charter – et dokument som hadde blitt skrevet i Moskva. Den palestinske nasjonalpakten og den palestinske konstitusjon ble også til i Moskva, med hjelp fra Ahmed Shuqairy, en KGB-basert påvirkningsagent som ble den første lederen av PLO.”^[4]

I avisen *Wall Street Journal* forklarte Pacepa hvordan KGB bygget opp Arafat – eller sagt med moderne språkbruk, hvordan de konstruerte et bilde av ham:

“Han tilhørte egyptisk middelklasse og ble forvandlet til en overbevist marxist av KGBs etterretningstjeneste i utlandet. KGB lærte ham opp ved organisasjonens Balashika-skole for spesialoperasjoner (øst for Moskva), og på midten av 1960-tallet bestemte de seg for å fremstille ham som den fremtidige PLO-leder. Først ødela KGB offentlige dokumenter om Arafats fødsel i Kairo, deretter erstattet de dem med falske dokumenter som sa at han hadde blitt født i Jerusalem og derfor etter fødsel var palestiner.”^[5]

Slik den avdøde historikeren Robert S. Wistrich skrev i boken *A Lethal Obsession*, førte Seksdagerskrigen til en vedvarende og intensiv kampanje fra Sovjetunionen for å delegitimere Israel og bevegelsen for jødisk selvbestemmelse, kjent som *Den sionistiske bevegelsen*. Dette ble gjort for å bøte på skaden som Sovjetunionens prestisje var påført etter at Israel slo Sovjetunionens arabiske allierte.

Etter 1967 begynte Sovjetunionen å oversvømme verden med en konstant strøm av anti-sionistisk propaganda. Bare nazistene i sin 12-årige maktperiode hadde noen gang lyktes med en slik vedvarende strøm av fabrikkerte anklager som redskap for både den hjemlige politikk og utenrikspolitikken.^[6]

“Dessverre er den fulle historien om omfanget av KGBs innflytelse og desinformasjon på langt nær så kjent som den burde være.”

Til dette formål benyttet Sovjetunionen en mengde nazistiske slagord for å beskrive israelernes seier over den arabiske aggresjonen i 1967, og mange av disse blir ennå i dag benyttet av venstresiden i Vesten når det dreier seg om Israel. Det dreier seg om “personer som praktiserer folkemord”, “rasister”, “konsentrasjonsleirer” og “herrefolk”.

Sovjetunionen engasjerte seg også i en internasjonal svertekampanje i den arabiske verden. I 1972 lanserte Sovjetunionen Operasjon SIG (*Sionistkiye Gosudarstva*, eller “Sionistregjeringer”, med den hensikt å fremstille USA som en *“arrogant og overlegen jødisk vasallstat finansiert av jødiske penger og drevet av jødiske politikere, og som har som mål å undertvinge hele den islamske verden”*. [7] Om lag 4000 agenter ble sendt fra Sovjetblokken til den islamske verden, bevæpnet med tusenvis av kopier av det gamle falskneriet fra tsartidens Russland, *Sions Vises Protokoller*. Ifølge KGB-lederen Juri Andropov het det:

“Den islamske verden var som en petriskål hvor vi kunne utvikle et sterkt hat til Amerika, vokst frem av bakteriekulturen marxismen-leninismen. Islamsk antisemittisme stakk dypt. ... Vi behøvde ikke gjøre noe annet enn å gjenta våre tema – at USA og Israel var “fascistiske, imperialistisk-sionistiske land” styrt av rike jøder. Islam var intenst opptatt av å hindre de vantro okkupasjon av deres jord, og ville derfor være svært mottagelige for vår karakteristikk av den amerikanske Kongressen som en rovgrisk sionistisk gruppe som ønsket å gjøre verden til en jødisk vasallstat.”[7]

Så tidlig som 1965 hadde Sovjetunionen formelt fremmet en resolusjon i FN som ville fordømme sionismen som kolonialisme og rasisme. Selv om sovjeterne ikke lyktes med sitt første forsøk, viste FN seg å være overveldende mottagelig for sovjetisk trangsynthet og propaganda. I november 1975 ble resolusjon 3379 vedtatt, og den fordømte sionismen som *“en form for rasisme og rasediskriminering”*. Dette skjedde etter nesten et tiår med iherdig sovjetisk propaganda rettet mot den tredje verden. Propagandaen fremstilte Israel som en trojansk hest for vestlig imperialisme og rasisme. Denne kampanjen ble formet for å bygge opp støtte til sovjetisk utenrikspolitikk i Afrika og

Midtøsten.[8] En annen taktikk var hele tiden å trekke billedlige og verbale sammenligninger i sovjetiske media mellom Israel og Sør-Afrika (dette er opprinnelsen til den oppdiktete historien om “israelsk apartheid”).

Ikke bare den tredje verden, men også venstresiden i Vesten slukte råt denne sovjetiske propagandaen. Venstresiden er den dag i dag sterkt påvirket av denne propagandaen. Det å påstå at noen er rasister, hvem de nå måtte være, ble et av venstresidens viktigste våpen mot dem som ikke deler deres oppfatning.

En del av sovjetisk taktikk for å isolere Israel, var å fremstille PLO som “respektabel”. Ifølge Pacepa ble denne oppgaven overlatt til den rumenske lederen Nicolae Ceausescu som hadde klart den formidable propagandaseier det var å fremstille den hensynsløse rumenske politistaten overfor Vesten som et “moderat” kommunistland. Ingenting kunne ha vært lengre fra sannheten, noe som endelig ble avslørt i 1989-rettssaken mot Nicolae Ceausescu og hans kone Elena, og som endte med at de ble henrettet.

Pacepa skrev i avisen *Wall Street Journal*:

“I mars 1978 bragte jeg i hemmelighet Arafat til Bucuresti for å gi ham sluttinstruksjonen om hvordan han skulle oppføre seg i Washington. “Du skal bare fortsette med å påstå at du vil bryte med terrorismen og at du vil anerkjenne Israel – hele tiden”, fortalte Ceaucescu ham (Arafat)... Ceaucescu var euforisk ved tanken på at både Arafat og han kunne bli i stand til å få Nobelprisen for fred med sin innbilte vifting med olivengrenen.

Ceausescu fikk ikke noen Nobels fredspris. Men i 1994 fikk Arafat sin – bare fordi han fortsatte å spille rollen vi hadde gitt ham med perfeksjon. Han hadde omformet sitt terroristiske PLO til en eksilregjering (Den palestinske selvstyremyndigheten), og som alltid ga inntrykk av at den palestinske terrorismen skulle stanses, men som lot den fortsette uten avbrekk. To år etter signeringen av Oslo-avtalen, hadde antall israelere som ble drept av palestinske terrorister steget med 73%.”[9]

I sin bok *Red Horizons* fortalte Pacepa hva Arafat sa ved et møte han hadde med ham i PLO-hovedkvarteret i Beirut på den tiden Ceausescu forsøkte å gjøre PLO “respektabelt”:

“Jeg er en revolusjonær. Jeg har viet hele livet mitt til den palestinske saken og ødeleggelsen av Israel. Jeg vil ikke endre på dette eller inngå kompromisser. Jeg

**“PLO ble skapt av KGB – som hadde en forkjærlighet for
“frigjøringsorganisasjoner.” Du har også Den nasjonale
frigjøringshær for Bolivia, skapt av KGB i 1964 ved hjelp
av Ernesto “Che” Guevara.”**

*vil ikke være enig i noe som helst som kan anerkjenne Israel som en stat. Aldri.
... Men jeg er alltid villig til å la Vesten tro at jeg ønsker hva broder Ceausescu
ønsker at jeg skal gjøre.”[10]*

Propagandaen beredte veien for terrorismen, forklarte Pacepa i bladet *National Review*:

*“General Aleksandr Sakharovsky som skapte det kommunistiske Romanias
etterretningsorganisasjon og deretter steg til å lede all sovjetisk etterretning i
utlandet, belærte meg ofte: “I dagens verden hvor atomvåpen har gjort militær
styrke avleggs, burde terrorismen bli vårt viktigste våpen.”[7]*

Sovjetgeneralen spøkte ikke. Bare i 1969 var det 82 kapringer av fly over hele verden. Ifølge Pacepa, ble de fleste av disse kapringene gjennomført av PLO eller tilknyttede grupper, og alle ble støttet av KGB. I 1971 da Pacepa besøkte Sakharovsky på hans kontor i Lubjanka (KGBs hovedkvarter), skrøt generalen: *“Flykapringer er min egen oppfinnelse.”* Al Qaeda brukte flykapringer 11. september da de brukte fly for å ødelegge bygninger.

Hvor passer så Mahmoud Abbas inn i alt dette? I 1982 studerte Mahmoud Abbas i Moskva ved Institutt for orientalske studier ved Vitenskapsakademiet i Sovjetunionen. (I 1983 ble han spion for KGB.) Der skrev han sin avhandling, utgitt på arabisk som *The Other Side: The Secret Relations between Nazism and the Leadership of the Zionist Movement*. Her benektet han eksistensen av gasskamre i konsentrasjonsleirene, og reiste tvil om antall ofre i Holocaust ved å kalle seks millioner jøder som ble drept for en *“fantastisk løgn”*.^[11] Samtidig påsto han at jødene selv hadde skylden for Holocaust. Hans veileder for avhandlingen var Jevgenij Primakov som senere ble utenriksminister i Russland. Selv etter at han hadde avsluttet sin avhandling, opprettholdt Abbas nære bånd med den sovjetiske ledelsen, militæret og medlemmer av sikkerhetstjenestene. I januar 1989 ble han utnevnt til viseformann for den palestinsk-sovjetiske (og siden russisk-palestinske) arbeidskomité for Midtøsten.

“Så tidlig som 1965 hadde Sovjetunionen formelt fremmet en resolusjon i FN som ville fordømme sionismen som kolonialisme og rasisme.”

Når den nåværende leder for palestina-araberne tidligere var en medhjelper for KGB – hvis handlinger har medført at tusener av mennesker bare i Midtøsten har mistet livet - kan ikke dette bare avfeies som en “historisk kuriositet”, selv om dagens opinionsdannere helst vil overse og glemme det hele.

Selv om Pacepa og Mitrokhin kom med sine advarsler for mange år siden, var det få som brydde seg med å lytte til dem. Det burde de ha gjort.

Noter

- [1] <https://tinyurl.com/y9jcgvre>
- [2] <https://tinyurl.com/hfoumuy>
- [3] <http://www.washingtontimes.com/news/2004/jan/13/20040113-085236-5919r/>
- [4] <http://archive.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=13975>
- [5] <http://www.wsj.com/articles/SB106419296113226300>
- [6] Robert S. Wiśtrich, ‘A Lethal Obsession’ (2010) p 139.
- [7] <http://www.nationalreview.com/article/218533/russian-footprints-ion-mihai-pacepa> a
- [8] Robert S. Wiśtrich, ‘A Lethal Obsession’ (2010), p 148.
- [9] <http://www.wsj.com/articles/SB106419296113226300>
- [10] Ion Mihai Pacepa, ‘Red Horizons’ (1990) p 92-93.
- [11] <http://nationalinterest.org/commentary/exposing-abbas-5335>

Kilde: <https://www.gatestoneinstitute.org/9090/soviet-union-palestinians>

© 2020 Gatestone Institute

Gregg Roman er direktør for Middle East Forum som er en frivillig organisasjon som fremmer amerikanske interesser og vestlige verdier i Midtøsten.

Den israelske enigheten om å annektere kan gjenåpne fredsprosessen

Gregg Roman

Oversatt for SMA av Per Antonsen

En måned før han ble myrdet talte statsminister Yitzhak Rabin i Knesset om hvordan han så for seg fremtiden til landet øst for “Den grønne linjen” som er våpenhvilelinjen fra 1949 mellom Israel og Jordan. Han talte om de vilkårene som etter hans oppfatning var sentrale elementer og forutsetninger for enhver israelsk fremtid og erklærte i oktober 1995 bl.a.:

“Først og fremst vil et forent Jerusalem som vil inkludere både Ma’ale Adumim og Givat Ze’ev være Israels hovedstad under israelsk suverenitet. ... Sikkerhetsgrensen til staten Israel vil bli lokalisert i Jordandalen i ordets videste betydning. ... Det vil bli endringer som vil inkludere tilslutning av Gush Etzion, Efrat, Beitar og andre lokalsamfunn hvorav de fleste ligger i området øst for det som var Den grønne linjen forut for Seksdagerskrigen.”[1]

Disse enkelthetene er et nesten fullstendig speilbilde[2] av detaljene i president Trumps fredsplan,[3,4] som åpner for at Israel kan annektere store deler av dette territoriet, inkludert Jordandalen og bosettingsblokkene. Rabins etterfølgere blant sentrum-venstre-politikerne, inkludert lederne for partiet Blå-hvit, Benny Gantz og Gabi Ashkenazi – som i likhet med Rabin begge er tidligere stabssjefer for IDF – er blitt enige[5] med statsminister Benjamin Netanyahu[6] om å fremme planer om å erklære suverenitet over områder som ble utpekt i statsminister Rabins tale.

Man kan hevde at det for første gang i Israels historie er en bemerkelsesverdig konsensus blant israelske politiske representanter omkring spørsmålet om suverenitet og annektering. Selv den nåværende lederen for Arbeiderpartiet,

Amir Peretz, som stilte for Meretz-partiet under det siste valget, er et frivillig medlem av en regjering som åpent har satt disse spørsmålene på sin dagsorden. [7]

Israelere av enhver bakgrunn og ideologi har lenge trodd at denne konflikten dreiet seg om territorium. Helt siden den begynte, for mer enn 100 år siden, har det som motiverte palestinsk avvisning alltid dreiet seg om jødisk suverenitet som sådan, og ikke om hvor eller hvor mye. Det var dette som motiverte massakrene på jøder i Landet Israel blant annet på 1920- og 1930-tallet.[8]

Det var dette som motiverte de arabiske lederne fra mandatområdet Palestina til å avvise delingsplanen til lord Peel i 1937, en plan som ville ha gitt dem omkring 75 % av hele territoriet til en palestinsk stat,[8] og Delingsplanen til FN fra 1947 som ville ha ført til en stat på 55 %t av territoriet.

Lederne for De palestinske selvstyremyndighetene, Yasser Arafat[9] og Mahmoud Abbas[10] videreførte denne avvisningspolitikken i 2001 og 2008 selv om israelske statsministere tilbød vilkår som inkluderte en nesten fullstendig tilbaketrekking fra territoriet øst for Den grønne linjen.

Det springende punkt har alltid vært spørsmålet om det jødiske folks suverenitet over en hvilket som helst del av deres gamle fedreland hvor jødene er urfolk. Dette er årsaken til at Abbas kunne gå fra tidligere israelske statsminister Ehud Olmerts maksimalistiske tilbud i Annapolis i 2008, fordi avtalen ville inneholde bestemmelser om å avslutte konflikten og alle kravene på de territoriene som ble tilbudt. [10]

Siden den gang har Abbas knapt tillatt seg å gå inn i et rom sammen med en israelsk statsminister, selv ikke etter at Netanyahu erklærte full byggestopp i bosettingene i 2009 og han på ny demonstrerte at spørsmålet om bosettinger og territorium bare er en dekkhistorie.[11] Derfor har ingen israelere sett en israelsk og en palestinsk leder håndhilse på mer enn 12 år. På den annen side har mange israelere følt videreføringen av palestinsk avvisning i form av selvmordsangrep, dødbringende raketter og forsøk på å bryte ned grensene, noe som særlig har kommet fra områder som Israel trakk seg ut av i et nå feilslått håp om fred og forsoning.

Israelere er trøtte av å vente på en palestinsk leder, slik at de ønsker å forsere denne saken som er å gjøre et rettslig grep ved å erklære suverenitet over deler av Judea og Samaria som er livsviktige fra et sikkerhetsmessig, nasjonalt og historisk synspunkt.[12]

Ingenting av dette setter en stopper for det å gjøre en avtale i fremtiden dersom en palestinsk leder beslutter å frigjøre sitt folk fra avvisningspolitikken og i stedet ønsker å bruke ressurser på å bygge opp en palestinsk enhet og et samfunn. Frem til da må Israel ta slike skritt som det anser for å være i sin beste interesse og med den brede støtten fra mange partier over hele skalaen, regjering og opposisjon.

Dette må selvfølgelig gjøres nennsomt og ikke øke antallet arabiske innbyggere i Israel og forstyrre den fine demografiske balansen i landet. Det kunne også oppnås ved å tilby den tungt arabisk befolkede trekanten i det nordlige Israel til palestinerne.

Annektering kan ses som et skritt i retning av å avslutte den fastlåste stillingen mellom partene. Det kunne være det presset på palestinske ledere som kunne få dem til å erkjenne at de ikke vil kunne nedkjempe Israel som det jødiske folks hjemland. Det vil vise palestinerne at avvisningen har konsekvenser og tvinge dem til å oppgi de langvarige voldelige målene.

Mest av alt vil det oppfylle israelske ledesers visjon – fra venstre, høyre og sentrum, så som Rabin, Menachem Begin og Ariel Sharon – som implisitt forsto at Israel alltid vil holde fast på bosettingene og Jordandalen. Det er på tide å ta dem vekk fra forhandlingsbordet.

Noter:

- [1] <https://tinyurl.com/y9va5kun>
- [2] <https://tinyurl.com/y825vok6>
- [3] <https://thehill.com/people/donald-trump>
- [4] <https://www.whitehouse.gov/peacetoprosperity/>
- [5] <https://tinyurl.com/yan7mkpl>
- [6] <https://thehill.com/people/benjamin-bibi-netanyahu>
- [7] <https://tinyurl.com/yahcuqxy>
- [8] <https://tinyurl.com/y9ohu4qz>
- [9] <https://tinyurl.com/y7xc6x52>
- [10] <https://tinyurl.com/y8gmgaxv>
- [11] <https://tinyurl.com/ycjqfvk5>
- [12] <https://en.idi.org.il/media/13936/israeli-voice-index-data.pdf>

Kilde: <https://tinyurl.com/yatak69>

Evelyn Gordon is a journalist and commentator living in Israel.

Endelig en fredsplan som tar Resolusjon 242 alvorlig

Evelyn Gordon

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Trump-administrasjonens Midtøsten-forslag er det første virkelige forsøk på å gi Israel hva den resolusjonen lovet for mer enn 50 år siden – grenser som ikke bare er anerkjente, men sikre.

Helt siden Trump-administrasjonen offentliggjorde sin Midtøsten-plan, har kritikere høylytt påstått at den “er i strid med FN-resolusjoner” og at den “utfordrer mange av de internasjonalt omforente parameterne” som har veiledet fredsarbeidet siden 1967.[1] Ingenting kunne være fjernere fra sannheten. Dette er faktisk den første planen som virkelig tar alvorlig det dokumentet enhver fredsplan har lagt til grunn for de parameterne, nemlig Sikkerhetsrådets Resolusjon 242.

Resolusjonen ble vedtatt i november 1967, fem måneder etter at Israel erobret Vestbredden, Gazastripen, Golanhøydene, Øst-Jerusalem og Sinai-halvøya under Seksdagerskrigen. Men til forskjell fra den alminnelige oppfatningen, var denne resolusjonen nennsomt formulert for å la Israel beholde noe av dette territoriet ved å kreve tilbaketrekking bare fra “territorier okkupert i den nylige konflikten,” snarere enn “territoriene” eller “alle territoriene.”

Som USAs FN-ambassadør, Arthur Goldberg, senere sa, var de ordene som var utelatt “ikke tilfeldige. “... Resolusjonen taler om tilbaketrekking fra okkuperte territorier uten å definere tilbaketrekkingens omfang.”[2] Den britiske FN-ambassadøren, Lord Caradon, som lagde utkastet til resolusjonen, forklarte det slik: “Det ville ha vært galt å forlange at Israel skulle trekke seg tilbake til stillingene fra 4. juni 1967 fordi de stillingene var uønsket og kunstige.”

U.S. President Donald Trump avgir merknader med den israelske statsministeren Benjamin Netanyahu om detaljene i Trump-administrasjonens Midtøstens fredsplan 28. januar 2020, i Det østlige rommet i Det hvite hus. Offisielt White House-foto av Shealah Craighead.

Årsaken var at ifølge resolusjonens egen ordlyd, ville en *“rettferdig og varig fred”* innebære *“sikre og anerkjente grenser”* for alle statene i regionen.[3] Men “1967-linjene,” også kjent som våpenhvilelinjene fra 1949, utgjorde ikke, og kunne ikke utgjøre sikre grenser for Israel. Som Arthur Goldberg forklarte, krevde resolusjonen noe som var *“mindre enn en fullstendig tilbaketrekking av israelske styrker,”* nettopp fordi *“Israels tidligere grenselinjer hadde vist seg å være påfallende usikre.”* Og fordi Israel hadde erobret disse territoriene i en forsvarskrig, snarere enn i en offensiv krig, anså de som utarbeidet forslaget slike territoriale endringer for å være i full overensstemmelse med resolusjonens innledning som *“fremhever det utillatelige i å tilegne seg territorium ved hjelp av krig.”*[4]

Men det som skjedde da, etter at man med suksess hadde nedkjempet det arabisk-sovjetiske kravet om at Israel skulle ha plikt til å gi fra seg “alle territoriene,” var at USA bare to år senere gikk bort fra sitt hardt tilkjempede resultat da det foreslo Rogers-planen.[5] Den planen foreslo israelsk

tilbaketrekking til 1967-linjene med bare noen mindre justeringer (siden ingen på det tidspunktet så for seg en palestinsk stat, ville Vestbredden ha blitt tilbakelevert til Jordan selv om Jordan på ulovlig vis hadde okkupert området i 1948).

Den planen ville ha latterliggjort Resolusjon 242 fordi den ville ha mislykkes i å skaffe Israel "sikre grenser." Likevel har nesten hvert eneste senere fredsforslag opprettholdt idéen om 1967-linjer selv om de alle sammen sier de bygger på Resolusjon 242.

Nå har for første gang en fredsplan forsøkt å ta den resolusjonen alvorlig ved å gi Israel sikre grenser. Det er derfor den gir Jordandalen til Israel som et svar på den langvarige israelske enigheten om at dette territoriet er livsviktig for å kunne forsvare landet mot trusler fra øst. I denne sammenheng er navnet "Jordandalen" villedende fordi det som gjør området kritisk for forsvaret av Israel, er høydedragene, – den østlige delen av fjellene i Judea og høydedragene i Samaria.

Selv den sentrale politiske venstresiden i Israel har lenge ansett dalføret for å være essensielt, når man ser bort fra en kortvarig flørt med Oslo-prosessens vrangforestillinger om et nytt Midtøsten.

Israels statsminister Yitzhak Rabin som undertegnet Oslo avtalene i 1993 og 1995, sa i sin siste tale til Knesset i 1995 at Israels *"sikkerhetsgrense ... vil ligge i Jordandalen, i det begrepets videste forstand."*[6] Og i dag er både den sentrum-høyre-ledete regjeringen og det største sentrum-venstre-partiet i opposisjon enige om at Israel må beholde Jordan-dalen. De partiene som vil avstå Jordandalen utgjør bare omkring 20 % av Knesset og bare 10 % av de jødiske medlemmene.[7]

Det er tilsvarende enighet om behovet for det beltet av territorium nær Den grønne linjen hvor de fleste jødiske bosettingene ligger ettersom dette utgjør en territorial buffersone for Israels største befolkningssentra. Og et forent Jerusalem under israelsk styre er essensielt fordi å dele byen ville gjøre Israels hovedstad sårbar overfor vedvarende beskytning fra byens østlige halvdel: Som bevis på dette kan man se Jerusalems erfaring fra da byen var delt mellom 1948 og 1967, eller erfaringen fra lokalsamfunnene langs grensen mot Gazastripen i dag. Igjen ser man at Rabin i sin siste tale så for seg et *"forent Jerusalem ... under israelsk suverenitet."*

“Den britiske FN-ambassadøren, Lord Caradon, som lagde utkastet til resolusjonen, forklarte det slik: “Det ville ha vært galt å forlange at Israel skulle trekke seg tilbake til stillingene fra 4. juni 1967 fordi de stillingene var uønsket og kunstige.””

Også fredsplanens begrensede versjon av palestinsk suverenitet skriver seg fra behovet for forsvarbare grenser ettersom de siste 25 år har vist at palestinsk militær kontroll over et territorium innebærer et farvel til israelsk sikkerhet. Den palestinske selvstyremyndigheten var i stand til å gjennomføre den annen intifada – som drepte mer enn 1100 israelere, hvorav 78 % var sivile,[8] og inkluderte selvmordsbombinger i store israelske byer. Det skjedde fordi Oslo-avtalene forbød den israelske hæren å besette det palestinske selvstyreområdet.

Bare etter at IDF hadde gjenopprettet kontroll over de områdene gikk terroren tilbake.[9] På samme måte er det IDFs fravær fra Gazastripen som har gjort det mulig for palestinere å avfyre mer enn 20.000 raketter mot Israel fra det territoriet, samtidig som det ikke har vært avfyrt en eneste rakett fra Vestbredden.[10]

Etter å ha lært denne leksen, overlater Trumps fredsplan sikkerhetskontrollen på Vestbredden utelukkende til Israel. Og igjen: Denne løsningen pleide det å være israelsk enighet om før Oslo-feberen festet grepet. Til og med Rabin så i sin siste tale for seg en palestinsk *“enhet som er mindre enn en stat.”*

Man kan åpenbart krangle om visse detaljer i planen. Idéen om å la noen jødiske bosettinger bli tilbake som enklaver på palestinsk territorium låter som et sikkerhetsmessig mareritt. Det er til og med legitimt å spørre, gitt erfaringen fra de siste 25 år, om noen som helst palestinsk stat er forenlig med Israels sikkerhet.

Ikke desto mindre er Trumps plan det første seriøse forsøket på å levere overfor Israel det som Resolusjon 242 lovet for mer enn 50 år siden – grenser som ikke bare er anerkjente, men som også er sikre. Som sådan er planen, så langt fra å være “i strid med FN-resolusjoner,” den første fredsplanen som *ikke* er i strid med dem.

Dette gir Israel og dets allierte en gyllen anledning til å minne verden om at på tross av hva som i dag er en utbredt oppfatning, lovet opprinnelig FN-resolusjoner og “internasjonalt omforente parametere” Israel forsvarebare grenser. Derfor er det alle de planene som brøt dette løftet som bør karakteriseres som illegitime – og ikke den planen som endelig forsøker å overholde løftet.

Noter:

- [1] <https://tinyurl.com/ur3c3le>
- [2] <https://tinyurl.com/un-security-council-resolution>
- [3] <https://tinyurl.com/y2yphkbt>
- [4] <https://tinyurl.com/y8ofot8k>
- [5] https://www.knesset.gov.il/lexicon/eng/rogers_eng.htm
- [6] <https://tinyurl.com/6kzam>
- [7] <https://tinyurl.com/uvknklt>
- [8] <https://tinyurl.com/y9r9b9hc>
- [9] <http://evelyncgordon.com/the-myth-that-abbas-fights-terror/>
- [10] <https://tinyurl.com/ybty4hao>

Kilde: <https://www.jns.org/opinion/finally-a-peace-plan-that-takes-resolution-242-seriously/>

Pinhas Inbari er en erfaren korrespondent for arabiske spørsmål som tidligere rapporterte for israelsk radio og avisen Hamishmar. Han er nå analytiker tilknyttet the Jerusalem Center for Public Affairs.

Israelofobi og Oslo-prosessen som våpen

Pinhas Inbari

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Lederen for Den palestinske frigjøringsorganisasjonen PLO, Yasser Arafats, største oppfinnelse på området internasjonal politikk, var hans vellykkede forvandling av fredsprosessen til et krigsvåpen. Arafat hadde aldri til hensikt å gå den veien til fred som Oslo-avtalene hadde tegnet opp med målet om å inngå en fullstendig og endelig fredsavtale med Israel.

Oslo-avtalene ble tvunget på Arafat på grunn av PLOs alvorlige finansielle svekkelse som var forårsaket av Arafats støtte til Saddam Husseins invasjon og erklærte annektering av Kuwait i august 1990. Til tross for Arafats avtale med Israel om å bli med på Oslo-prosessen i 1993, fravek han aldri PLOs erklærte mål som var oppfyllelsen av den palestinske “retten til å vende tilbake.” Dette innebar essensielt å omdanne staten Israel til enda en arabisk muslimsk stat.

Arafats strategi var like vellykket som den var villedende: Han lyktes med å legitimere og innynne seg selv både hos stormaktene i USA og Europa og i det internasjonale samfunn for øvrig. Det paradoksale er at PLOs nyskapte internasjonale legitimitet gjorde ham i stand til og ga ham forutsetninger for å fortsette PLOs kamp for å eliminere Israel som det jødiske folks nasjonalstat.

Arafats politiske tenkning hvilte på en viss type politisk erstatningsteori: Han ville undergrave Israels viktigste fordel med internasjonal legitimitet og støtte fra tiden før Oslo-avtalene, samtidig som han ville legitimere PLO som en medspiller i internasjonalt diplomati.

Det finnes i det minste to vitner til Arafats planlagte list overfor Israel og hans forsett om å trekke fordel av fredsprosessen med et klart mål om å føre krig, slik den annen intifada dokumenterte. Den radikale journalisten Abd al-Bari Atwan skrev at umiddelbart etter at Arafat undertegnet dokumentene, kritiserte Atwan Arafat for *“kapitulasjonsavtalene i Oslo.”* Arafat svarte ham i fortrolighet: *“Jeg drar på tross av mine reserverasjoner til Palestina gjennom Oslo-porten i den hensikt å bringe PLO og motstandsbevegelsen tilbake dit. Jeg lover deg at jødene vil forlate Palestina slik rotter forlater et synkende skip. Dette vil ikke skje i min levetid, men det vil i din levetid.”*[1]

En annen fortrolig person var en av lederne for Folkepartiet på Vestbredden, Abdel Al-Majid Hamadan som sjokkert kom tilbake fra Tunis. Han skrev i partiets nyhetsbrev *Al-Talyi’a* som ble nedlagt av PLO straks etter opprettelsen av den palestinske selvstyremyndigheten, at han i Tunis hadde hørt at det Arafat egentlig ønsket, ikke var å skape fred, men å flytte *“Fakhani-republikken”* fra Beirut til områdene på Vestbredden.

Den såkalte *“Fakhani-republikken”* tjente som PLOs hovedkvarter i bydelen Fakhani i Vest-Beirut.[2] Det var herfra PLO ledet sine terror-operasjoner i Libanon, mot Israel og omkring i verden.

Dette betyr at fredsprosessen ikke var til for noe annet formål enn å gjenopprette innenfor Den palestinske selvstyremyndigheten den terrorbasen PLO hadde mistet i Beirut som følge av den første Libanon-krigen. Denne gangen var imidlertid PLOs mål å fornye terrorismen med internasjonal støtte til *“frigjøringskampen.”* Etter Arafats død endret taktikken seg, men strategien forble den samme. PLO, som nå er ledet av Mahmoud Abbas, ga offisielt opp idealet om *“væpna kamp”* som vil si terror, men de ga ikke opp sitt endelige mål: Å utslette Israel gjennom virkeliggjøringen av retten til å vende tilbake. I stedet for klassisk terror, rettet de palestinske selvstyremyndighetene fokuset mot *“diplomatisk terror”* for å virkeliggjøre sitt mål om *“internasjonal legitimitet,”* fremdeles under slagordet om *“frigjøring fra den koloniale undertrykkeren Israels byrde.”* På denne måten trakk PLO tilbake anerkjennelsen av *“Israels rett til å eksistere.”* Fordi Israel er en *“kolonialistisk undertrykker”* av territorier som ikke tilhører det, har Israel ingen rett til å eksistere.

De kunne åpenbart påstå at Israel er en *“kolonialistisk undertrykker”* i 1967-territoriene, men selvstyremyndighetenes standpunkt om Jerusalem

PLO-formann Yasser Arafat taler etter seremonien med undertegning av Oslo 2-avtalen ved Det hvite hus i Washington DC, den 28. september 1995. Foto: Yaakov Saar/ Israel Government Press Office.

inneholder ikke denne påstanden. Hvorfor? Hva sier palestinerne om Jerusalem? De sier at det aldri har vært jødisk suverenitet over Jerusalem og at Det Hellige Tempel aldri har eksistert.[3]

Dette standpunktet vedrørende Jerusalem klargjør palestineres avvisning av å anerkjenne Israel som den jødiske nasjonalstaten fordi PLO i så fall ville anerkjenne Israels rett til Landet Israel som den historiske jødiske arvingen til den jødiske suvereniteten i fortsettelsen etter det første og annet Tempel. Dette innebærer at det tjente PLOs formål å påstå at jødene er en religion som har synagoger, men ikke et folk som besitter land, og særlig ikke landet Palestina som tilhører palestinerne.

Det følger av dette at fornektelsen av Israels rett ikke bare gjelder Judea og Samaria, men hele det territoriet saken dreier seg om. Derfor har PLOs anerkjennelse av Israels rett til å eksistere da Oslo-avtalene ble undertegnet, ingen verdi overhode.

Denne formen for “diplomatisk krigføring” er tilbøyelig til å være farligere enn fysisk terror ettersom den ødelegger Israels legitimitet, isolerer landet, fjerner det fra en internasjonal ramme og forbereder verdensopinionen på dets fremtidige eliminering.

Dette er i sitt innerste vesen målet til boikottbevegelsen BDS. Foruten boikottens virkning på Israel og skaden på den jødiske staten, setter den et “merke” på en politisk enhet som illegal, som en utbytter, det legitimerer

Israels utslettelse i den hensikt å skape “historisk rettferdighet” og å straffe den “sionistiske tyven,” og endelig å tilbakelevere landet til sine “rettmessige eiere,” – palestinerne.

Etter en mer usannsynlig analogi er BDS sammenliknet med en “gul stjerne” som ble satt på klærne til europeiske jøder da det nærmet seg Holocaust i den hensikt å fjerne dem fra offentligheten og å blinke dem ut for det formål å eliminere dem.

Det palestinske skolepensumet har et forhold til disse målene. PLOs aldrende lederskap forstår at de ikke vil lykkes med sin “visjon” i sin levetid. Skolepensumet er ment å skulle levere kampens fane til neste generasjon. Lederne rakk ikke å fullføre sine målsettinger i første generasjon. Derfor skal ikke fakkelen sløkkes med dette lederskapets bortgang, og den neste generasjonen er utrustet for å virkeliggjøre de oppsamlede aspirasjonene til den eldre generasjon.

Jeg var førstehånds vitne da jeg i 2018 besøkte Aida flyktningeleir nær Betlehem. Mens jeg snakket med flyktninger om flyktningekrisen, så jeg elever komme ut fra klasserommene sine med plastrifler hengende over skuldrene sine. Det er ikke vanskelig å gjette hva de hadde lært i klasserommet om geværenes funksjon.

Ved inngangen til leiren står det et stort monument som representerer “nøkkelen til tilbakevending” (en tilsvarende nøkkel-statue står også ved inngangen til Mahmoud Abbas sin private villa i Ramallah). Enhver som kan litt enkel matematikk, kan fortelle deg at en rifle hengt over skulderen representerer et middel til å nå målet om å bringe nøkkelen frem til døren inn til det tapte hjemmet i det “okkuperte Palestina.”

Denne maksimalistiske ideologien som gjennom tiår har vært brukt av det palestinske lederskapet og som karakteriserer deres vedvarende politiske krigføring, stenger døren til det jødiske nasjonalhjemmets legitimitet og håp om fredelig sameksistens.

Noter:

[1] <https://tinyurl.com/ycyyw8es>

[2] <https://tinyurl.com/yawz4pcr>

[3] <https://www.jpost.com/Israel/Jews-have-no-right-to-Western-Wall-PAstudy-say>

Kilde: https://jcpa.org/pdf/Inbari_Israelphobia_Book_WEB-10.pdf

Ambassadør Dore Gold har gjort tjeneste som President for Jerusalem Center for Public Affairs siden 2000. Fra juni 2015 til oktober 2016 var han generaldirektør i det israelske utenriksdepartementet. Tidligere har han vært utenrikspolitisk rådgiver for statsminister Benjamin Netanyahu, Israels ambassadør til FN (1997-1999), og rådgiver for statsminister Ariel Sharon.

Bedre forhold mellom Afrika og Israel som svar på diplomatisk delegitimering

Dore Gold

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Den 4. juli 2016 la statsminister Benjamin Netanyahu ut på en viktig tur til fire nasjoner i Afrika. Han begynte i Uganda og dro deretter til Rwanda, Kenya og Etiopia. Det var første gang på 30 år at en israelsk statsminister gjennomførte en slik reise. På hans første stopp som var flyplassen i Entebbe, sluttet representanter fra tre andre afrikanske land seg til – Sør-Sudan, Zambia og Tanzania.

Formålet med besøket i Entebbe var å minnes 40-års-markeringen for Entebbe-angrepet da Israel sendte kommandosoldater for å redde israelske gisler som var kapret om bord på et passasjerfly fra Air France av palestinske og tyske terrorister. Entebbe var stedet hvor statsministerens bror Yonatan Netanyahu som ledet angrepet, mistet livet i 1976. Men i 2016 kom det en ny dimensjon til: Israel og Afrika gjenopptar forbindelsene.

Israel fortsatte å ta diplomatisk initiativ i Afrika. Selv om en afrikansk utenriksminister sa at Sør-Afrika kunne bli en "hard nøtt å knekke" for Israel, sendte likevel det israelske utenriksdepartementet en diplomatisk delegasjon til Pretoria for å forhandle og undertegne en rekke nye bilaterale avtaler. I 2016 var Israel også opptatt av Sahel-regionen (det nordlige, sentrale Afrika sør for Sahara), og gjenopprettet diplomatiske forbindelser med Guinea (Conakry) på Atlanterhavskysten av Afrika. Israel var også opptatt av en rekke land på tvers av Sahara, fra Guinea til Mali, Niger og Tsjad opp mot grensen til Sudan. Det følgende år fløy Netanyahu til Liberia for å overvære *Economic West African States* (ECOWAS) – toppmøtet i Liberia. Israel håpet

å gjenoppta sin observatørstatus i Den afrikanske union (AU). Da Israel tidligere hadde vært observatør i denne organisasjonen, ble forslaget hindret av lederen av AU-kommisjonen, dr. Nkosazama Dlamini-Zuma, eks-konen til daværende president i Sør-Afrika. Dette førte til at den subregionale gruppen ECOWAS ble mer interessant.

Hvorfor Afrika?

De fleste observatører forbinder Afrika med fattigdom, sykdom og økonomisk underutvikling. Men det finnes en afrikansk økonomisk utviklingshistorie som trekker de store maktene til kontinentet. Ifølge The Economist, vokste tyrkisk handel med Afrika sør for Sahara alene med 216% mellom 2006 og 2018. Handel med Kina vokste 226% i den samme perioden, mens handel med India steg med 292%. Landene sør for Sahara viser selv enorm vekst på mer enn 5% i 2019.

Ser man på fremtiden, forventes det at Afrika vil gjennomleve en voldsom befolkningsvekst, hvor Nigeria alene vil ha en større arbeidsfør befolkning enn både Kina og India i 2034. Nigerias befolkning er forventet å overstige befolkningen til hele EU i 2050. Alt dette peker på fremtidige behov for matforsyninger, medisinsk behandling og sikkerhetstjenester. Dette viser også behovet Europa har for å kunne påvirke denne befolkningsveksten i sør – med mindre man forholder seg likegyldig til en enorm migrantbølge som vil bevege seg nordover. Israel kan ikke konkurrere med disse internasjonale aktørene som jakter på sin andel av Afrikas fremtidige vekst. Men Israel har spesialiserte ressurser som er av særlig nytte for afrikanske stater. Israelske helseteam og jordbrukskunnskaper er etterspurt i Afrika. Afrikanske stater har vært vant til å bygge store vannrensingssystemer i nærheten av sine hovedsteder. Israel produserer også småskala vannrensingssystem som kan flyttes omkring.

Disse vil kanskje ikke være de sentrale regjeringenes førstevalg, men de har vært etterspurt av stammeledere som ofte ønsker desentraliserte løsninger på sine behov.

Hvorfor Israel?

Siden gjenopprettelsen av den jødiske staten begynte, har det vært en sterk ideologisk forbindelse mellom Israel og det afrikanske kontinentet. Grunnleggeren av den moderne sionismen, Theodor Herzl, skrev i sine memoarer: *“Det er også et annet spørsmål som vokser frem av nasjonenes ulykke*

Utenriksminister Golda Meir på festligheter som markerer starten på Gadna (Gedudei No'ar, Ungdomskorpset) kurset chatter med deltakere fra Afrika og Asia i 1961. Foto: Paul Goodman / IGPO

Statsminister Yitzhak Shamir hilser til å besøke Zulu King Goodwill Zwelithini Kabhekuzulu i Jerusalem i 1991. Foto: Tsvika Israeli / IGPO

og som til denne dag ikke er blitt løst, og hvis dype tragedie bare en jøde kan forstå. Dette er det afrikanske spørsmålet. Husk bare alle de forferdelige hendelsene med slavehandel med mennesker som, bare fordi de var svarte, ble stjålet som kveg, tatt til fange, erobret og solgt Jeg skammer meg ikke over å si, selv om jeg kan gjøre meg til latter ved å si det, at når jeg en gang var vitne til forløsningen av jødene, mitt folk, ønsker jeg også å bidra til forløsningen av afrikanerne.”

Herzls ord ble sitert av statsminister Golda Meir som tidligere gjorde tjeneste som utenriksminister da hun lanserte et afrikansk diplomatisk initiativ for Israel i 1958, og besøkte Elfenbenskysten, Ghana, Liberia, Senegal og Zaire. Israels diplomatiske re-engasjement i Afrika ble alltid sett på som inspirerende av den utenrikspolitiske eliten. Da begrensningene på dette engasjementet ble fjernet, ble Israel i stand til å fornye båndene med kontinentet.

Fallet til Gaddafi, diktatoren i Libya, åpnet dørene for israelske forbindelser med Tsjad og andre Sahel-stater. Dessuten bedret Israels forbindelser med de arabiske statene seg, og det var ingen grunn til at ikke en lignende forbedring kunne skje i forholdet til afrikanske land. I begynnelsen av 2020 skulle presidenten i Sudan, som skiftet fra den pro-iranske leiren til den pro-saudiske, for første gang møte den israelske statsministeren. Mulighetene for en videre vekst i de afrikansk-israelske forbindelsene økte. Det er også et annet aspekt ved Israels tilbakevenden til Afrika, men dette vil antagelig først bli riktig verdsatt i årene som ligger foran oss.

Israelerne opplevde at det var en voksende kløft mellom dem og de jødiske samfunnene i Vesten, særlig blant de progressive delene av amerikansk jødedom. Det gjenstår å se om felles virksomhet i Afrika kan bidra til å opprettholde båndet mellom ulike grupper av jøder omkring i verden som erfarer en økende splittelse mellom sine universalistiske og partikularistiske agendaer.

Det er særlig viktig å korrigere den falske fortellingen om Israel som en påstått “apartheid-stat”. Det jødiske folket hadde mange bånd til antiapartheid-bevegelsen som burde vært mer anerkjent. I 1961 flyktet Nelson Mandela fra apartheid-politiet til den berømte Liliesleaf Farm utenfor Johannesburg, hvor ANC drev med militær opplæring. Det var jøder som hadde kjempet i den israelske Palmach-militsen i 1948 som var rede til å dele sine militære erfaringer med ANC. Mandela minnes at han tilbragte mye av tiden sin med å lese bøker, blant dem særlig en bok med tittelen *The Revolt* av Menachem Begin.

Da generaldirektør for det israelske utenriksdepartementet Dore Gull snakker med sørafrikanske ungdommer om Israel på Mandela House i Soweto i 2016. Foto: MFA

I 2016 delte denne forfatteren denne historien med den tøffe utenriksministeren i Sør-Afrika, Maite Nkoana-Mashabana, og brukte den til å bryte isen mellom dem. Han understreket overfor henne at lederen av hennes nasjonale frigjøringsbevegelse leste en bok skrevet av lederne for den jødisk-nasjonale frigjøringsbevegelsen som kjempet sin anti-koloniale krig mot britene akkurat da Mandela forberedte seg på den sørafrikanske frigjøringen. Det er visse sannheter om jødisk-afrikanske bånd som det er nødvendig å kjenne til dersom normaliseringen av båndene mellom dem skal fullføres. De siste begivenheter, særlig det afrikansk-israelske re-engasjementet, indikerer at utskiftningen av den gamle fortellingen om Afrika og Israel med en nyere, oppdatert har begynt.

Kilde: https://jcpa.org/pdf/Gold_Israelphobia_Book_WEB-6.pdf

Oberst Richard Kemp er en tidligere britisk offiser. Han var også leder for det internasjonale terrorismeteamet i den britiske regjeringen, er nå forfatter og foreleser om internasjonale og militære spørsmål.

Palestinere, Israel og koronavirus

Richard Kemp

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Koronaviruset har snudd verden opp ned. Et minneverdig øyeblikk var da FN ga ros til Israel for *“fremragende samarbeid med hensyn til tiltak for å stanse epidemien”*. De av oss som følger med på hva som skjer i Midtøsten, vet at enhver vurdering av Israel som ikke er en regelrett fordømmelse, er uten sidestykke i FN.

Hva som ikke er uten sidestykke, er samarbeidet mellom arabere og israelere slik vi ser det i dag. For hundre år siden ledet en jødisk mikrobiolog, dr. Israel Kligler, kampen for å utslette malaria i dette landet. I århundrer hadde territoriet blitt herjet av malariamygg, og desimert befolkningen som forsøkte å bo der og gjort landet øde og spredt bebygd. Kort før Kliglers kamp mot malaria hadde den britiske generalen Edmund Allenby – mens han snakket om sin kamp i 1917-18 mot Det osmanske imperiet i Palestina, sagt følgende: *“Jeg kjemper mot mygg.”* Hans slagplaner mot tyrkerne ble fremfor alt formet av behovet for å beseire de morderiske virkningene som malaria hadde på hans egne tropper.

I likhet med koronaviruset skilte ikke malaria mellom jøder og arabere, og begge grupper lærte å arbeide sammen mot en sykdom som så lenge hadde forårsaket ødeleggelser for begge folkene. Til tross for kraftige anstrengelser fra Amin al-Husseini, stormuftien i Jerusalem, for å hindre at hans folk skulle samarbeide med de forhatte jødene, førte Kliglers prestasjoner til at landet kunne dyrkes, befolkes og utvikles, og til slutt til den totale utryddelsen av sykdommen i området.

Bildet viser frivillige som bærer beskyttelsesutstyr mens de leverer matforsyninger på Saint George Hotel i Jerusalem. Hotellet er forvandlet til karantene for beboere som kommer hjem fra utlandet. (22. april 2020). Foto: Ahmad Gharabli/AFP via Getty Images.

I likhet med al-Husseini synes noen palestinske arabiske ledere i dag å foretrekke at deres eget folk faller som offer for sykdommen heller enn å samarbeide med Israel. Mens palestinere og israelere på bakken arbeider sammen mot koronaviruset, har statsminister Mohammad Shtayyeh for Den palestinske selvstyremyndigheten sagt: *“Noen soldater forsøker å spre viruset via dørhåndtakene på biler. Dette er rasisme og hat fra folk som håper på andres død.”* Dette minner om en fantasi fra *Alice i Eventyrland*.

En talsmann for selvstyremyndigheten anklaget israelske myndigheter for en “rasistisk og inhuman” adferd, og artikler i offisielle publikasjoner fra selvstyremyndigheten antyder at Israel med vilje sprer infeksjonen og forsøker å smitte palestinske fanger ved å bruke koronaviruset som biologisk våpen. Selvfølgelig er Israel-hatere i både hovedstrømsmedier og på sosiale medier bare så altfor villige til å spre slike ærekrenkende og splittende påstander.

Men israelske og palestinske helsedepartementer møtes regelmessig for å samordne handlinger og dele viktig informasjon. Tropper fra IDFs koordinator for regjeringsaktiviteter i territoriene (COGAT) organiserer felles trening for helsepersonell. Israel sørger for testutstyr, forsyninger fra laboratorier, medisiner og beskyttelsesutstyr for palestinske helsearbeidere.

COGAT arbeider også for å koordinere trygg transitt for palestinske arabere fra deres hjem til arbeidsplasser på den andre siden av Den grønne linjen i Israel. Deres lønn sørger for mat på bordene for titusener av arabiske familier. Myndighetene sørger for at disse arbeiderne opprettholder den samme sosiale avstanden som israelske innbyggere og er utstyrt med det samme beskyttelsesutstyret. Helt nye ordninger er kommet i stand for å gjøre det mulig for dem å bli i Israel i lengre perioder for å hindre smitte over grensen. Til tross for dette beskylder palestinske ledere ondskapsfullt Israel for å bruke deres arbeidere – som er så viktige for den palestinske økonomien – til å overføre smitte tilbake til arabiske områder.

IDF samarbeider tett med lokale myndigheter blant israelsk-muslimske grupperinger ved å sørge for testing og medisiner og bidrar til at syke kommer på sykehus og sykehoteller. Over hele Israel har de etablert diskrete isolasjonsfasiliteter på 21 hoteller, skreddersydd for spesielle grupper, deriblant strengt kosher for ortodokse jøder, og halal for muslimer.

IDF har fordelt mer enn 100.000 matpakker til israelske muslimer på steder hvor det har vært store utbrudd, og supplerer med matvarer til dem som ikke kan forlate sine hjem. IDF-uniformer i muslimske landsbyer blir ofte sett på av de lokale beboerne som provoserende. På steder som Helsedepartementet oppfatter som spenningsfylte, har utplassering av muslimske IDF-soldater og nøyaktig informasjon og koordinering med landsbyledere så langt bidratt til å hindre uro. I noen tilfeller har muslimske sivile som innehar offisielle roller båret selvlysende vester med IDF hjemmefrontmarkeringer, noe som vanligvis er uhørt og viser hvordan man forstår behovet for å trekke lasset sammen.

En artikkel som nylig publisert i avisen *Washington Post* forlangte at Israel “*skulle lette blokaden av Gaza*”. Forutsigbart nok ignorerer forfatteren det faktum at Israels lovlige blokade av Gazastripen – som også Egypt står bak – er der av en eneste grunn: Regimet i Gaza forblir opptatt av å bruke Gaza som base for terrorangrep mot både Israel og Egypt. Men selv i Gaza har det oppstått en form for samarbeid.

Artikkelen i *Washington Post* fortsetter:

“Israel må straks heve restriksjonene på forsyninger og utstyr til Gaza og sikre at palestinske leger og sykepleiere har de ressurser de trenger for å sikre helse og sikkerhet for sine pasienter.”

“Bare i forrige uke omfattet dette 197 tonn med medisinske forsyninger blant de 2563 lastbillass med varer som krysset grensen mellom Israel og Gaza.”

Israel-hatere ønsker ikke å vite dette, men det forfatteren skriver er nøyaktig det som har skjedd siden utbruddet av koronaviruset.

Israel har fortsatt, som vanlig, med å supplere viktig hjelp til folket i Gaza, inkludert elektrisitet og vann. COGAT sørger for at alle internasjonale hjelpesendinger kommer til Gaza, inkludert testutstyr, beskyttelsesdrakter, desinfeksjonsmidler, medisinske forsyninger og annen humanitær hjelp fra WHO, EU, UNRWA, Qatar, Norge og andre land. Bare i forrige uke omfattet dette 197 tonn med medisinske forsyninger blant de 2563 lastbillass med varer som krysset grensen mellom Israel og Gaza.

Til tross for inntrykket av panikk i *Washington Post* og andre aviser, rapporterer helsemyndighetene i Gaza om svært lave nivåer med koronavirus, og restauranter åpnet 1. mai. Hamas synes å ha håndtert krisen effektivt, uten tvil fordi man var engstelig for at uro kunne destabilisere regimet.

Samarbeidet mellom Israel og Palestina-arabere vil gjøre det mulig å begrense koronaviruset og kanskje fjerne det. Men vil det føre til mer langsiktige forbindelser mellom de to sidene? Hvis historien kan være en veiviser, er svaret dessverre nei. Til tross for de uvanlige, gjensidige fordelene som ble oppnådd i samarbeidet mot malaria i 1920-årene, og som bokstavelig talt gjorde det mulig for livet å blomstre overalt, vedvarte det intense hatet næret av Amin al-Husseini og hans lakeier. Dette førte til en vedvarende konflikt fra den gang til i dag. Til tross for innsikten i Israels sanne natur som mange vanlige palestinere har fått gjennom denne krisen, virker det mer sannsynlig at al-Husseinis moderne etterfølgere vil fortsette å bedra sitt eget folk slik han gjorde, med den samme selvødeleggende fiendskap og aggresjon.

Kilde: www.gatestoneinstitute.org/15978/palestinians-israel-koronavirus

Dexter Van Zile er en analytiker av kristne media for CAMERA som arbeider med å påtale feilaktig informasjon i amerikanske medier. Han har spilt en viktig rolle i å avdekke feil i den palestinsk-kristne fremstillingen av konflikten.

Kirkenes Verdensråd tar feil når det gjelder Gaza

Dexter van Zile

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Tidligere generalsekretær i Kirkenes Verdensråd, Olav Fykse Tveit, kom med en uttalelse om volden i forbindelse med “Marsjen for å vende tilbake” hvor han fremstiller jødisk selvforsvar som et større problem enn angrep på jødernes hjemland.

Kirkenes Verdensråd, KV, er en kristen økumenisk organisasjon med en problematisk historie med unnfallenhet overfor Sovjetunionen under den kalde krigen. De prokommunistiske tendensene i Kirkenes Verdensråd er så velkjente at de ble brukt i en episode i et spiondrama, *The Americans*. Episoden hadde tittelen – og med rette – “Kirkenes Verdensråd”.^[1]

Dessverre har Kirkenes Verdensråd også en lang historie med unnfallenhet og logring for Israels (og Amerikas) fiender i Midtøsten.^[2] Representantene for Kirkenes Verdensråd benekter dette, men organisasjonen har støttet bevegelsen for boikott, BDS, som forsøker å gjøre Israel til en paria-stat. I sine uttalelser om Midtøsten, brøler Kirkenes Verdensråd som en løve mot Israel, men forblir ganske tause om den ødeleggelse av religiøse og etniske minoriteter som jihadist-organisasjoner gjennomfører i Midtøsten, særlig i Irak og Syria.

For å si det kort – Kirkenes Verdensråd som kom med korrumperte uttalelser om livet i Østblokken under den kalde krigen, har kommet med en tilsvarende falsk fremstilling av Midtøsten de siste tiårene.^[3] Det nyeste eksemplet på KVs korruperte uttalelser om livet og konflikten i Midtøsten kom 16. mai 2018 da organisasjonen kom med en uttalelse ført i pennen av generalsekretær

Olav Fykse Tveit og som fordømte *“den voldsomme voldsbruken mot sivile protesterende i Gaza”*.

Tveits uttalelse med tittelen *“KV oppfordrer til en rettferdig fred og en slutt på mangelen på straff i Det hellige land”*, er bare enda et eksempel på KVs falske uttalelser når de tar opp saker som er knyttet til den jødiske staten. I likhet med mange andre kristne uttalelser om konflikten, uttrykker teksten mer uvilje mot forsøk på å beskytte jødisk sikkerhet og velferd enn den gjør overfor forsøk på å sette jødene i fare.

Teksten fastslår at “demonstrantene” som samlet seg ved grensen mellom Gazastripen og Israel *“gjorde bruk av sin menneskerett til å uttrykke sin misnøye med den nåværende situasjon for dem som palestinsk folk.”* Teksten fastslår også at når *“ubevæpnede sivile – inkludert barn – blir skutt med skarp ammunisjon, til og med drept og mange såret – kan det ikke forsvares juridisk eller moralsk som uttrykk for “retten til selvforsvar som en stat har”*”.

KV har virkelig ikke oppfattet situasjonen riktig. Hvordan kan vi vite det? Fordi ledere av Hamas, terrorgruppen som organiserte opptøyene, sa det. I dagene etter at KV kom med sin uttalelse, kom disse lederne med en rekke uttalelser som indikerte at “protestene” ikke hadde til hensikt å være fredelige. I virkeligheten uttrykte Hamas håpet om at palestinere ville bli drept i sammenstøtene.

Den 17. mai 2018 fortalte Salar Bardawi, en Hamas-leder, til en palestinsk journalist at av de 62 som ble drept noen få dager tidligere, var 50 medlemmer av Hamas. Samme dag innrømmet en annen Hamas-leder, Mahmoud al-Zahar, i en video fanget opp av MEMRI (Middle East Research Institute),[4] at alt snakket om at sammenstøtene ved Gazagrensen var en del av en ikkevoldelig og fredelig demonstrasjon, var – med hans ord – “en språklig tilsløring”. Med andre ord – en løgn. Al Zahar fortsatte:

“Når du er i besittelse av våpen som var i stand til å motstå okkupasjonen i krigene i 2006, 2008, 2012 og 2014 Når du har våpen som blir håndtert av menn som var i stand til å hindre at den sterkeste hæren i regionen i en periode på 51 dager kom seg inn på Gazastripen, og var i stand til å ta soldater til fange eller å drepe dem – er dette virkelig “fredelig motstand”? Dette er ikke fredelig motstand.”

Den 18. mai 2018 sendte MEMRI ut et opptak av Hamas-lederen Yahya

Sinwar som beskrev hvordan palestinerne tilbød *“ofringen av sine barn som et offer for Jerusalem og retten til å vende tilbake”*. Med andre ord – en Hamasleder innrømmet at menneskelige skjold er en del av strategien.

Sinwar sa videre: *“Da vi bestemte oss for å sette i gang med disse marsjene, bestemte vi oss for å bruke det som er mest verdifullt for oss – kroppene til våre kvinner og barn – som en demning som skulle hindre at den arabiske virkelighetsforståelsen brøt sammen, en demning som skulle hindre mange araberes ønske om normalisering av båndene med en plyndrende fiende som okkuperer vårt Jerusalem, plyndrer vårt land, krenker våre hellige steder, og undertrykker vårt folk dag og natt.”*

Et annet problematisk aspekt ved KVs uttalelse, er at den klandrer Trump-administrasjonen for at opptøyene angivelig kom som en følge av beslutningen om å flytte den amerikanske ambassaden til Jerusalem. Uttalelsen hevder at flyttingen *“skapte et alvorlig hinder for fred og en rettferdig løsning”* på konflikten. I virkeligheten var opptøyene, slik Hamas-lederen Ismail Haniyeh sa det, en del av et forsøk på å ødelegge den jødiske staten.

Den 9. april 2018 siterte avisen *Times of Israel* Hamas-leder Haniyeh som sa at *“Palestina og Jerusalem tilhører oss”, og at “vi vil bryte blokaden, fjerne okkupasjonsmakten og vende tilbake til hele Palestina”*.

Akkurat som Kirkenes Verdensråd underminerte Vestens evne til å forsvare seg mot Sovjetunionen under den kalde krigen, hindrer den samme organisasjonen Israels evne til å forsvare seg mot en politisk og militær bevegelse som forsøker å berøve det jødiske folk dets status som et selvstendig og fritt folk.

I omtrent alle sine kommentarer om konflikten mellom Israel og dets arabiske og muslimske naboer, uttrykker KV mer bekymring over jødisk selvforsvar enn angrep på jøder i sitt hjemland. Den nyeste uttalelsen ført i pennen av generalsekretær Olav Fyke Tveit er ikke noe unntak.

Dette er en skandale som bringer skam over de omtrent 350 kirkene som støtter KV.

Noter

[1] <https://www.fxnetworks.com/video/942778435867>

[2] <https://tinyurl.com/yboko2on>

[3] <https://tinyurl.com/y9j88e6w>

[4] <https://tinyurl.com/yadljv32>

Kilde: www.camera.org/article/world-council-of-churches-gets-it-wrong-on-gaza/

Per Antonsen er statsviter med lang erfaring fra internasjonale avtaleforhandlinger. Han er fast medarbeider i SMA.

Vi vet hva Regjeringen vil i FN

Per Antonsen

I forbindelse med Regjeringens internasjonale kampanje for å sikre seg en plass i FNs sikkerhetsråd de neste to årene, en reklamekampanje som sies å ha kostet skattebetalerne mer enn 30 millioner kroner, var statsminister Solberg også på valgkampturné i Afrika. Der fikk hun spørsmål fra TV2 om hva Norge har i FNs sikkerhetsråd å gjøre? Til dette svarte statsministeren bl.a.:

“Det er en forpliktelse for land som står for at verden må styres med lov og orden – også internasjonalt, å sikre at ikke den som har mest makt og sterkest økonomi og militærmakt er den som bestemmer, da er det også en forpliktelse å sitte i sikkerhetsrådet. ...”

Hun forklarte ikke hva det er som gjør at Norge er bedre i stand til å skape internasjonal lov og orden enn f. eks. Canada og Irland, men det går frem av sammenhengen at hun tror at det er i Sikkerhetsrådet det internasjonale regelverket skapes. Det er det slett ikke.

Senter mot Antisemittisme har i flere år påpekt en svært uheldig misforståelse som har gjort seg gjeldende i Regjeringen om at alle resolusjoner som blir vedtatt i Sikkerhetsrådet er bindende for medlemslandene. Dette har i flere år stått å lese på Utenriksdepartementets hjemmeside, hvor det inntil ganske nylig sto: *“Av FN-pakten følger også at FNs Sikkerhetsråds resolusjoner er bindende for samtlige av FNs medlemsstater.”*

Det har aldri stått noe i FN-pakten som kan oppfattes så bokstavelig som dette. Men den særskilte interessen som det norske diplomatiet og medlemmer av Regjeringen har latt komme til syne når det gjelder resolusjoner fra

Sikkerhetsrådet, har tydelig vist at denne misforståelsen har vært et dogme i Utenriksdepartementet.

Sikkerhetsrådets hovedansvar er å bidra til å opprettholde mellomfolkelig fred og sikkerhet. Av FN-pakten kan man derfor utlede at resolusjoner som fattes for dette formål, og spesielt i medhold av Paktens Kapittel VII som gjelder tiltak mot trusler mot freden, fredsbrudd og angrepshandlinger, er folkerettslig bindende for FNs medlemsland. Det er under utøvelsen av dette ansvar at Sikkerhetsrådet handler på medlemstatenes vegne og det er i denne sammenheng FN-pakten krever at medlemmer påtar seg å godta og sette i verk Sikkerhetsrådets vedtak, ikke i en hvilken som helst annen sammenheng som drøftes i Sikkerhetsrådet.

Det er imidlertid ikke spesielt utbredt at Sikkerhetsrådet fatter slike resolusjoner. Det har vært noen få av dem i tilknytning til konflikter i Afrika, Golf-krigene og det tidligere Jugoslavia. Det vedtas atskillig oftere resolusjoner i medhold av Kapittel VI i FN-pakten som gjelder *fredelig bileggelse av tvister*. Slike resolusjoner regnes ikke som folkerettslig bindende, men må oppfattes som sterke tilrådinger fra et flertall i Sikkerhetsrådet, – og ikke noe mer enn det.

Ingen av de utallige resolusjonene som gjennom tidene har rettet grove anklager mot den jødiske staten Israel har hatt bindende virkning for noen av partene. Det hadde heller ikke Resolusjon 242 som i mer enn et halvt århundre har anmodet partene i den arabisk-israelske konflikten om å løse konflikten gjennom forhandlinger om *“sikre og anerkjente grenser”* og en *“rettferdig løsning på flyktningeproblemet.”*

Sikre og anerkjente grenser gjennom freds- og grensetraktater er i mellomtiden skapt mellom Israel og Egypt og mellom Israel og Jordan. Det oppsiktsvekkende her er at når USA for første gang fremmer forslag om en fredsplan for Judea og Samaria som nettopp vil sikre at Israel får beholde sin sikre og anerkjente grense mot Jordan, går den norske regjeringen imot forslaget og viser dermed at Norge ikke tar Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 alvorlig likevel.

Araberstatene har heller aldri vært villige til å forhandle om en rettferdig løsning på flyktningeproblemet og nevner ikke at dette problemet i stor grad ble skapt ved at de selv drev sine jødiske befolkninger på flukt. Disse flyktningene ble tatt hånd om av Israel, mens de arabiske flyktningene ennå venter på hjelp fra sine arabiske brødre og naboer.

Statsminister Erna Solberg og FNs generalsekretær António Guterres. Foto: UNphoto/Evan Schneider. (Faksimilia: www.regjeringen.no/no/aktuelt/statsministeren-til-apningen-av-fns-generalforsamling/id2669647/)

Helt nylig har imidlertid Utenriksdepartementet etter gjentagne påpekninger fra oss og andre, våknet til det faktum at deres omtale av Sikkerhetsrådet på egen nettside har vært overdrevent imøtekommende. De har derfor nå endret formuleringen til: *“Av FN-pakten følger også at FNs sikkerhetsråd kan fatte vedtak som er bindende for samtlige av FNs medlemsstater.”* Det er ganske riktig, men det er svært sjeldent at Sikkerhetsrådet fatter slike vedtak.

Så dersom det er dette statsministeren hadde i tankene da hun presenterte sitt ønske om *“lov og orden”* ved å *“sikre små lands interesser, slik som Norge som trenger et sterkt internasjonalt regelverk,”* er det så godt som utelukket at hun vil oppleve å få være med på noe slikt i sin eventuelle tid i Sikkerhetsrådet.

Folkerettens “internasjonale regelverk” skapes ikke i FNs Sikkerhetsråd. Det er svært betenkelig at den norske regjeringen ikke forstår dette, og derfor sløser bort mange millioner på tøvette reklametiltak i den tredje verden og viser underdanighet overfor Kina som har vetorett i Sikkerhetsrådet, bare for

“Senter mot Antisemittisme har i flere år påpekt en svært uheldig misforståelse som har gjort seg gjeldende i Regjeringen om at alle resolusjoner som blir vedtatt i Sikkerhetsrådet er bindende for medlemslandene.”

å få markert seg selv overfor noen av verdens mest tvilsomme regimer, FN og EU som Norge samarbeider med om internasjonale spørsmål.

I FN er man langt mer opptatt av å kverne ut resolusjoner med grunnløs og ondsinnet kritikk av Israel. Vi har lenge kunnet observere at Norge i FN viser en servil og leflende holdning til noen av de mest brutale og undertrykkende diktaturer i verden når de årvisst og i stort antall fremmer sine tøvede anklager mot den jødiske staten som de i strid med FN-pakten ønsker å utslette.

Spørsmålet fra TV2 om hva Norge har i Sikkerhetsrådet å gjøre, har statsministeren derfor ikke svart på. Svaret får vi neste gang de islamske statene, ledet av Organisasjonen for islamsk samarbeid med politisk støtte fra EU og Norge legger frem sine årlige resolusjoner rettet mot Israel.

Husk jødene i ditt testamente

Du kan gi en testamentarisk gave til Senter mot Antisemittisme (SMA)

SENTER MOT
ANTISEMITTISME

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der "De sa seg enig i" at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. ("Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder"). I den islamske verden ble ca. 870.000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

**Takk for at du vil være med
oss i vår kamp mot jødehatet.**

Dr. Michal Rachel Suissa, leder for SMA

Senter mot antisemittisme (SMA)
Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo
Org.nr.: 984 595 948

Telefon (+47) 92 29 30 36
E-mail post@sma-norge.no
Web www.sma-norge.no

Facebook [antisemittisme.no](https://www.facebook.com/antisemittisme.no)
Twitter [@antisemittisme](https://twitter.com/antisemittisme)
Bankgiro 6242.10.60644
Vipps 84727

Besøk vår hjemmeside og hold deg informert!

For deg som vil skille mellom løgn og sannhet i dagens mediebilde.

For deg som vil skille mellom propaganda og informasjon.

For deg som leter etter sannheten som er tildekket.

www.sma-norge.no

Willy Gjøsund, SMAs web-ansvarlige